

முகி

புதிய தலைமுறைக்கான உடைப்பு

இதழ் 11 | 2018

எல்லை மீறிய துயரம்

மறுகா வெளிவந்து 14 வருடங்களைத் தாண்டிவிட்டது. காலாண்டிதழ் என்ற தாரக மந்திரத்துடன் தொடங்கப்பட்டாலும் அது அம்மந்திரத்தின்படி ஒழுகவில்லை. தட்டுத்தடுமாறி 11வது இதழ் வெளிவந்துள்ளது. இந்தப் பயணம் கல்லில் நார் உரிக்கும், நெரிஞ்சிகள் நிறைந்த பயணம். இனிவருங்காலம் தட்டுத்தடுமாறி ஜனனிப்பதென்பது கடினமான காரியமாகவே தெரிகின்றது. நாளுக்கு நாள் கடதாசியன் விலையேற்றம் அதிகரித்துச் செல்கின்றது. மை, அச்சுப் பொருட்களின் விலையேற்றம் இமயத்தைத் தொட்டு நிற்கின்றது. இவ்வாறான பொருளாதார நெருக்கடியில் “வேலை மினக்கெட்ட வேலை” என்ற நச்சரிப்புக்கு மத்தியில் தொடர்ந்து ஓடமுடியாதுள்ளது.

வெளிவந்துள்ள 11வது மறுகா, 10ஆவது இதழ் வெளிவந்து ஒருவருடத்தை தாண்டிய அஞ்சலோட்டத்தில் இணைந்துள்ளது. ஆக்கங்கள் தந்தவர்கள் “எப்ப? வரும்.... எப்ப? வரும்...” என்ற விசாரிப்புக்கள் ஒரு கட்டத்தில் குரல் அறுந்துபோயிற்று. நானும் பொய் மூட்டைகளை அடுக்கி அடுக்கி களைத்துவிட்டேன்.

இப்படித்தான் சிறு பத்திரிகை மரபு உள்ளது. மறுகாவிற்கு புரவலர்களோ, நன்கொடையாளர்களோ, தொடர் விளம்பர கர்த்தாக்களோ இல்லை. சில இதழ்களுக்கு விளம்பரதாரர்களிடம் கெஞ்சியே விளம்பரம் பெறமுடிந்தன.

இந்த நிலைமையில்தான் மறுகாவை நிறுத்துவதா அல்லது கச்சான் கொட்டைவிற்பதுபோல் களத்தில் இறங்கி கூவிக் கூவி விற்பதா என யோசிக்கின்றேன்?

எனவே இந்தத் துன்பச் சூழலைப் புரிந்து கொண்டு இலக்கிய கர்த்தாக்கள். வாசகர்கள் பணம் கொடுத்து மறுகாவைப் பெறுவதோடு ஏனைய நண்பர்களுக்கும் அறிமுகப்படுத்துமாறு வினயமாக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மறுகா சில சஞ்சிகைக்காரர்கள்போல் வியாபாரத் தந்திரம் தெரியாமல் தோற்றுப்போனாலும் அப்பாவிப் படைப்பாளிகளை ஏமாற்றும் செயலை ஒருபோதும் செய்யாது.

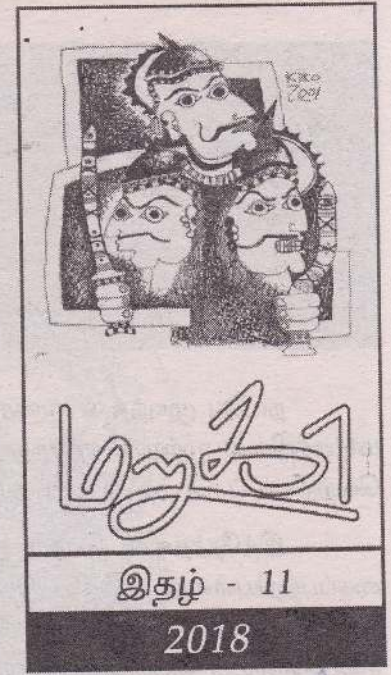
மறுகாவை நிறுத்தினாலும் நிறுத்துவேனே தவிர புத்தகங்களை அச்சிட்டுத்தருவேன் என அச்சகத்தில் விலைபேசி ஏமாற்றி, பணம் பறித்து பதிப்பகம் நடத்தி மறுகாவை நடத்த வேண்டிய அவசியத்தைச் செய்யாது.

மறுகா வருவதும் வராமல் இருப்பதும் உங்கள் கைகளில் உள்ளது. இத்தனை 10 இதழ்களில் கூட மறுகா தன் பஞ்சத்தை ஒருபோதும் தம்பட்டம் தட்டவில்லை. அது தனக்குள் அடக்கியே பயணித்துள்ளது. இப்போ எல்லை மீறிய பயணத்தில் அதன் துயரத்தைக் கொட்டியுள்ளது. அவ்வளவுதான் அடுத்த இதழில் சந்திக்கும்வரை....?

நட்புடன்
த. மலர்ச்செல்வன்.

கட்டுரைகள்

ஜல்காமெஷ் காவியம் சா. திருவேணிசங்கமம்	-	3
இசாக் டைஸன் நம்பிக்கையின் விரிசல்கள் சா. தேவதாஸ்	-	9
எழுத்தில் வாழ்தல் ஐ.சாந்தன்	-	25
முடிவின்றி தர்க்க ஒழுங்கற்று கவியும்... என். சித்தன்	-	45
நானும் எனது படைப்புலகமும் அ.யேசுராசா	-	55
நானும் எனது பாத்திரங்களும் தெளிவத்தை ஜோசப்	-	63
கூத்தரங்கைப் பாடசாலைகளில் கற்பித்தல் து.கௌரீஸ்வரன்	-	75

T. BHARANEETHARAN
 Editor Jeevanathy
 Editor Kadal
 Madhavam, Alvai.

சிறுகதைகள்

ஆதி பார்த்திபன்	-	30
த. மலர்ச்செல்வன்	-	51
திசேரா	-	59
அனோஜன் பாலகிருஷ்ணன்	-	71

கவிதைகள்

குட்டி ரேவதி	-	7
மா.செ.	-	17, 43, 54
சித்தாந்தன்	-	51
தர்மினி	-	67
ஆழியாள்	-	68
த. மலர்ச்செல்வன்	-	69,79

பழைய குருடி கதைவத்திறடி

நடந்து முடிந்த உள்ளூராட்சி சபைத்தேர்தல் மேடைகளில் . இனப்பிரச்சினை தீர்வுக்கான அரசியல் யாப்பு மாற்றத்தினை முற்றாக எதிர்த்துப் பேசிய முன்னாள் ஜனாதிபதியின் பொது ஜன பெரமுன இத்தேர்தலில் மகத்தான வெற்றியைப் பெற்றிருப்பது தமிழர் மத்தியில் பெரும் அதிர்ச்சியையும் ஏமாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தியுள்ளது.

இத்தேர்தலில் பொது ஜன பெரமுன 49 இலட்சம் வாக்குகளைப் பெற்று 239 உள்ளூராட்சி சபைகளை கைப்பற்றியுள்ளது. ஐக்கிய தேசியக்கட்சி 36 இலட்சம் வாக்குகளைப்பெற்று 42 சபைகளையும் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியும், சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும் 14 இலட்சத்து 80 ஆயிரம் வாக்குகளைப் பெற்று 10 சபைகளையும் கைப்பற்றியுள்ளன.

வடகிழக்கில் தமிழ்தேசிய கூட்டமைப்பு 3 இலட்சத்து 40 ஆயிரம் வாக்குகளைப்பெற்று 38 சபைகளையும் கைப்பற்றியுள்ளது. இருந்தும் மஹிந்த அணி 44 சதவிகிதத்திற்கு மேலான வாக்குகளை தன்வசப்படுத்தியுள்ளது. இதன் மூலம் சிங்களமக்கள் தற்போது ஆட்சி நடத்துகின்ற ரணில், மைத்திரிபால சிறிசேன அரசாங்கத்திற்கு எதிராக கிளர்ந்தெழுந்துள்ளமை தெட்டத்தெளிவாகின்றது. இதன்காரணமாக புதிய அரசியல் யாப்புச்சீர்திருத்தம் வெறும் கனவாகவே அமையப்போகின்றதா? என்ற கேள்வி எழுந்துள்ளது.

ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் ஏதோ ஒரு சிங்கள அரசியல் கட்சி தமிழர்களின் அறவழிப்போராட்டத்திலிருந்து ஆயுதப்போராட்டம் வரை சிதைத்து சின்னாபின்னமாக்கி சிங்களத் தேசியவாதத்தை வெற்றிபெறச் செய்தே வந்திருக்கிறது. அதே நேரம் தமிழர்களின் இராஜதந்திரம் செல்லாக்காசாகவே அமைந்திருக்கின்றது.

இந்நிலைமைகள் எல்லாவற்றையும் கருத்தில்கொண்டு, புரிதலுடன் “உறட்டிக்கு மா குழைக்காமல்” யதார்த்தச் சூழலுக்கு ஏற்றால் போல் காய் நகர்த்தவேண்டிய சூழலுக்கு தமிழ்தேசிய கூட்டமைப்பு தள்ளப்பட்டுள்ளது. வெறும் உணர்ச்சி அரசியலைச்செய்து கொண்டு மீண்டும் மீண்டும் மக்களை ஏமாற்றாமல் சுதந்திரமாகவும், நிம்மதியாகவும் தங்கள் தங்கள் அடையாளங்களுடன் வாழ்வதற்கான இராஜதந்திரத்தைக் கண்டடைந்து செயற்படவேண்டும். பத்திரிகை அறிக்கைகளையும், பாராளுமன்றத்தில் பேரோசைகளையும் எழுப்புவதினுடாக எதைத்தான் சாதித்துள்ளோம்?

இனிவரும் காலமாவது “பூனைக்குட்டி பால் குடிப்பது போல்” இருந்துவிடாது மதிநுட்பத்துடனான கதவுகளைத் திறந்து கொண்டு பயணிப்பதே சிறந்தவழி. இல்லாவிடின் தமிழர்களை கடவுளால் கூடக் காப்பாற்ற முடியாத சூழலே எழும்.

ஆர்

ஆசிரியர்
க. மலர்ச்செல்வன்

அட்டை
பி.பிருந்தா

ISSN - 2279-3348

தொடர்புகொள்ளும் முகவரி

ஆசிரியர்

மறுகா

ஆரையம்பதி-03, 30150

வங்கி இல - 2720102, இலங்கைவங்கி, மட்டக்களப்பு

Tel : 0776084756, e-mail : marukamagazine@gmail.com

தனியிதழ் ரூபா 130/-

மறுகா

இதழ் - 11

2018

2

ஜில்காமெஷ் காவியம்

உலகின் முதல் இலக்கியப் படைப்பு

தொல் பழங்காலம் எனும் கிரேஸில் கிருந்து ஒளிரும் ஐவர் நகை

BHARANEETHARAN
Editor Jeevanathy
Editor Kadal
Talaiahm, Alvai.

ரோகண அர்.வசலா
தமிழில் : சா.திருவேணிசங்கமம்

உலக இலக்கியத்தில் மிகவும் புராதன காவியமாக ஜில்காமெஷ் விளங்குகிறது. இக் காவியம் ஆரம்பத்தில் களிமண்தட்டுகளில் நாணல்குச்சியால் கீறிஎழுதப்பட்டு குளையில் சுட்டு எடுக்கப்பட்டது. கி.மு.2700 காலப்பகுதியில் வாய்மொழியாக வழங்கிய இக் காவியம் கி.மு.2000 ஆண்டளவில் எழுத்து வடிவம் எய்தியது. இக் காவியம் ஆரம்பத்தில் சுமேரியமொழி பேசிய சுமேரியரிடையே ஊற்றெடுத்து பின்னர் அவர்களை விட நாகரிகம் குறைந்த எலாமற், ஹியூரியன், எரிட்டை மொழி பேசும் இனத்தினரிடையே பரவத் தொடங்கியது. கி.பி 270-600 கால சுமேரிய மொழி மூல வடிவத்துக்கு காலகதியில் பல்வேறு வகை மாதிரிகள் காலப்போக்கில் உருவாகின. ஜில்காமெஷ் காவியத்தில் பல்வேறு வகை மாதிரிகளின்

ஆசிரியர்கள் யாவர் என்பது தெரியவில்லை. இக் காவியத்தில் 80% வீதம்பகுதிகள் தான் தற்போது மீட்கப்பட்டுள்ளன. இக் காவியத்தின் மிகவும் கிட்டிய ஓரளவு பூரணமான வடிவம் பாபிலோனியர்களின் மொழியான அக்காடியனில் கிடைக்கிறது. இதன் தொகுப்பாளரின் பெயர் களிமண் தட்டுகளில் சின்-யெகி-உன்னின்னி (எனது வேண்டுகோளை ஏற்கும் சந்திரக்கடவுள் என்பது இப் பெயரின் பொருளாகும்) என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது கி.மு.612ல் களிமண்தட்டுகளில் எழுதப்பட்டிருக்கலாம் என்பது தொல்லியலாளர்களின் கருத்தாகும். நினவே என்ற இடத்தில் கிடக்கும் அழிபாடுகளை 1851 ல் தோண்டிய போது இந்த அக்காடியன் மொழியில் இக்காவியம் எழுதிய 25000 களிமண் தட்டுக்களை ஆங்கில பயணியும் தொல்லியலாளருமான ஒஸ்ரன்ஹென்றிலேயட்

கண்டெடுத்தார். மற்றொரு ஆங்கிலேய தொல்பொருள் அறிஞர் ஹென்றிரவ்வின் இக்களிமண் தட்டுகளில் உள்ள காவியத்தை மொழிபெயர்ப்பதில் உள்ள இடர்களை விளக்கிசொல்லியதால் இதற்கு சரியான மொழிபெயர்ப்பை செய்வதில் 80 ஆண்டுகள் காத்திருக்க வேண்டியதாகிவிட்டது. கடைசியில் இடர்களையும் சவால்களையும் மேவி இக்காவியம் தொல்லியலாளரான ஆர். கம்பெல் தொம்சம் என்பவரால் வெற்றிகரமாக 1930 மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

அன்றிலிருந்து இன்றுவரை டசின் கணக்கான மொழிபெயர்ப்புகள் வந்திருக்கின்றன.. இதனால் இலக்கிய வாசகர்களின் வரவேற்பை இக்காவியம் பெற்று வருகிறது. அண்மையில் அமெரிக்க நுலாசிரியரும் கல்வி மொழிபெயர்ப்பாளருமான ஜெரால்ட் ஜே. டேவிஸ் இக்காவியத்தின் புதிய மொழிபெயர்ப்பொன்றை வெளியிட்டுள்ளார். அவர்தனது மொழிபெயர்ப்பு அக்காடியன் மற்றும் சுமேரியன் மாற்று வடிவங்களை அடிப்படையாக கொண்டு அமைந்தது என்று கூறுகிறார். தொல்பழங்கால மங்கல் இருட்டில் இருந்து எங்களுக்கு வந்தடைந்ததுள்ள பிரகாசமிக்க பழைய இலக்கிய படைப்பு என்று இதனை டேவிஸ் அறிமுகம் செய்துள்ளார். அவர் இதனை சாதாரண வாசகரும் எளிதில் விளங்கிக் கொள்ளக்கூடிய மொழிநடையில் இதனை மொழிபெயர்த்திருந்தாலும் அதன் பண்டைய வாசனையை தக்க வைத்துள்ளார். இக்கட்டுரை டேவிஸின் மொழிபெயர்ப்பை அடிப்படையாக கொண்டு அமைகிறது.

புராதான சுமேர் இராச்சியம் தென்மெசப்பட்டுடோமியாவில் (இன்றைய தென்ஈராக்) அமைந்திருந்தது. வரலாற்றாசிரியர்கள் உலகின் முதலாவது நாகரீகம் இதுதான் என்று கூறுகின்றனர். கி.மு. 5000 ஆண்டளவில் செழித்திருந்த சுமேரிய நாகரிகம் சிந்து நாகரிகத்தின் மீதும் எகிப்திய நாகரிகத்தின் மீதும் செல்வாக்கு செலுத்தியது என்று பொதுவாக நம்பப்படுகிறது. சுமேரியர்கள் செமிடிக் இனத்தினர் அல்லர் அவர்கள் வடமெசப்பட்டுடோமியாவில் தோன்றி பின்னர் தைக்கிரிஸ்-யூப்பிரடிஸ் நதிகளின் பள்ளத்தாக்குகளில் தமது குடியிருப்புகளை அமைத்து வாழத்தொடங்கினர். கால்வாய்களை வெட்டி நீர்ப்பாசனம் மேற்கொண்டு பாலை நிலங்களில் பயிர் செய்து வாழ்ந்தனர். இவர்களிடையே ஒரு முன்னேற்றமான விவசாய நாகரிகம் காலகதியில் தோற்றமெடுத்தது. அவர்கள் தான் முதன் முதலில் சக்கரத்தை கண்டுபிடித்தவர்கள். வரலாற்றில் எழுத்து முறையை முதலில் பயன்படுத்தியவர்களும் அவர்கள்தான். சுமேரியா பிற்காலத்தில் கி.மு. 2300 வாக்கில் அக்காடியர்களால் வெற்றி கொள்ளப்பட்டது. அக்காடியர்கள் செமிட்டிக் இனத்தின் ஒரு பிரிவினர் (அரபு, யூதர்களைப் போன்றவர்கள்) அவர்கள் சுமேரியர்களின் ஆப்பு வடிவ (குனிபோம்) எழுத்து முறையை உள்வாங்கி கொண்டனர்.

ஜில் காமெஷ் மொத்தமும் காவியத்தில் சித்தரிக்கப்பட்ட மாதிரி ஒரு கற்பனை பாத்திரம் அல்ல. அவன்

சுமேரிய உருக்கர முதலாம் வம்சத்தில் ஐந்தாவது அரசனாவான் (பைபிளில் இந்நகரம் ஈரொக் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது). அவன் கி.மு. 2850-2700 காலப்பகுதியில் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்று நம்பப்படுகிறது. மாபெரும் வெற்றி வீரனாக கருதப்படும் அவன் 126 ஆண்டுகள் ஆண்டான் என்பது ஐதீகம்.

மனங்கவரும் கதை

ஜில் காமெஷ் காவியம் துணிகரச் செயல்களையும் அறிவூட்டல்களையும் கொண்ட கதையொன்றை கூறுகிறது. ஜில் காமெஷ்சின் பயணங்களையும் துயரங்களையும் விபரித்து காவியம் தொடங்குகிறது. முதலாவது களிமண் தட்டில் உள்ளபடி, காவியத்தின் முதல் இரண்டு பந்திகள் டேவிஸின் மொழிபெயர்ப்பில் பின்வருமாறு அமைகிறது. “ஜில் காமெஷ் எல்லாவற்றையும் கண்டான். அவன் எல்லா அறிவையும் கொண்டிருந்தான். அவனது ஞானம் எல்லையற்றதாக இருந்தது. அவனுக்கு எல்லாம் புரிந்தது. எல்லா இரகசியங்களின் புதிர்களின் மர்மங்களையும் அறிந்திருந்தான். பெரும் பிரளயத்தை முன் கூட்டியே அறியும் வல்லமை பெற்றிருந்தான்..”

பிரயாணம் செய்து வீட்டிற்கு திரும்பிய போது அவன் களைத்து சோர்ந்திருந்தான். தனது பாடுகளையும் பயணங்களையும் களிமண் தட்டில் எழுதிவைத்தான். உருக் நகரத்திற்கு நெடி துயர்ந்த மதிர் சுவரையும் என்னா தெய்வத்திற்கு புனிதமான கோயிலையும் கட்டினான். வெகுகாலம் பிரயாணம் செய்து பல வீரதீரச் செயல்களை புரிந்தவனாக பல ஞானங்களைப் பெற்றவனாக ஆனான். செம்பு மாதிரி தகதகக்கும் பலமான அரண் என்று அவன்

கட்டிய மதில் சுவரைக்கண்டவர்கள் கூறினர். உருக்கை சுற்றி 10 மீற்றரில் இது இன்றைக்கும் உள்ளது. (தற்காலபக்தாத்-பஸ்ரா வீதியில் பண்டைய உருக் நகரம் உள்ளது. ஜில்காமெக்சுசின் மதிற்சுவரின் அழிபாடுகள் இங்கு இன்றும் காணப்படுகிறன. பஸ்ராவிலிருந்து பக்தாத் வீதியில் முன்றில் ஒரு பகுதியில் இந்த அழிபாடுகள் சிதறிக்கிடக்கின்றன)

வீரன் ஜில்காமெஷ்

இக் காவியம் பின்னோக்கி நகர்ந்து இந்த வீரனின் சாகசச் செயல்களை விபரிக்கிறது.

“ஜில்காமெக்சு பராக்கிரமத்தால் எல்லா அரசர்களையும் வென்று வெற்றிவாகை சூடினான்.

“அவன் ஒரு வீரன்; உருக்கின் வலிமை வாய்ந்த மகன்; அவனது பலம் காட்டு எருதுக்கு நிகரானது. அவன் தனது பராக்கிரமத்தால் எல்லா அரசர்களையும் வீழ்த்தி வெற்றிவாகை சூடினான். முன்னணிப்படையில் தலைமை வகித்து போரிட்டான். இந்த வகையில் பின்நின்ற படைகளை பாதுகாத்தான், சக்தி வாய்ந்த அவனால் அவனது போர் வீரர்கள் பாதுகாப்பளிக்கப்பட்டனர். கற்சுவரை வீழ்த்தும் வெள்ள அலைகள் போன்று அவன் செயல்பட்டான்.....”

“ஜில்காமெக்சுசின் உருவத்தை பிற்புகளில் தெய்வமான அருரு வடிவமைத்தான். ஞானத்தின் கடவுளான இயா அவனுக்கு பூரணத்துவத்தை அளித்தான். அவன் முகத்தில், உடலில், மனதில் பரிபூரணத்தை பெற்றிருந்தான்..”

“அவன் உருக் நகரத்தில் ஏறுநடை போட்டான். தலைநிமிர்ந்து நடந்தான். மனிதர்கள் போல் பாயும் எருது போல அவன் இருந்தான். அவனது வலிமைக்கு நிகரானவர்கள் யாருமில்லை. அவன் உருக் நகர இளைஞர்களை கொடுமைப்படுத்தினான். அவன் கொடுமை நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து சென்றது..”

“ஜில்காமெக்சுசின் எந்தக் பெண்ணையும் கன்னியாக இருக்கவிட்டதில்லை. எந்த மணப்பெண்ணையும் கன்னிகழியாமல் தனது மணமகனிடம் போகவிட்டதில்லை. கன்னியர் யாவரையும் அவன் துய்த்தான். அவனது ஆசை அளவிறந்ததாக சென்றது.....”

“ஜில்காமெக்சு தனது மக்களுக்கு நன்மை செய்வதற்கு பதில் அவர்களை துன்புறுத்தினான். மக்கள் துயரத்தால் நொந்து கடவுளர்களிடம் தம்மை காத்தருளும்படி வேண்டினார்கள்...”

கடவுளர்கள் ஜில்காமெக்சுசின் எதிரியாக என்கிடுவை உருவாக்குதல்
கடவுளர்களின்தலைவனான அனுபிறப்புத்தேவதையான அருருவை வரவழைத்து ஜில்காமெக்சுசை சண்டையில் வெல்லக்கூடிய காட்டு மனிதன் ஒருவனை உருவாக்குமாறு கட்டளையிட்டான். அருரு தனது கையை கழுவி கொஞ்சம் களிமண்ணை எடுத்து காட்டுக்குள் எறிந்தான். என்கிடு என்னும் காட்டுமனிதன் பிறந்தான். போர்க்கடவுளான நினுட்டா

போன்ற பலசாலியான அவன் மிகவும் அமைதியானவனாகத் தோன்றினான். அவனது தலைமுடி பெண்களின் கூந்தல் போன்று நீளமாக இருந்தது. தானிய தேவதையின் தலைமயிர் மாதிரி அது காற்றில் பரந்து காணப்பட்டது. மிருகங்களின் கடவுளான சமுகன் போன்று என்கிடு நிர்வானமாக திரிந்தான். ஒருவேட்டைக்காரன் என்கிடுவை பற்றி ஜில்காமெக்சுசுக்கு அறிவித்தான். சம்கஹர் என்னும் கோயில் கணிகையை என்கிடுவிடம் அனுப்பி அவனை மயக்கி அழைத்து வர ஜில்காமெக்சுசு ஏற்பாடுகளை செய்தான். அவள் தனது உடல் அழகால் என்கிடுவை மயக்கி தன்னோடு உறங்குமாறு செய்தான். அதனால் என்கிடுவின் தூய நிலை இல்லாமலாகி அவனது வலிமை சற்று குறைந்துவிட்டது. அதனால் அவனால் காட்டு மிருகங்களுடன் இயைந்து போக முடியவில்லை. விரைந்து செயல்படவும் இயலவில்லை. ஆனால் அவனுக்கு ஞானமும் அறிவும் ஏற்பட்டிருந்தன. உண்மையில் அவனிடம் முன்னர் இருந்த மிருகபலம் இல்லாமலாகி மனித தொடர்பால் நாகரிகம் அடைந்தவனாக மாறிவிட்டான்.

என்கிடு சம்ஹற்றுடன் நகரத்துக்கு வந்தான். அவன் பார்ப்பதற்கு ஜில்காமெக்சு போலவே நல்ல தோற்றப்பொலிவுடன் காணப்பட்டான். பலத்திலும் அவனை நிகர்த்திருந்தான். ஜில்காமெக்சு செய்யும் கொடுங்கோல் ஆட்சியையும் பிரசைகளுக்கு செய்யும் அநியாயங்களையும் அறிந்தான். இதனால் கோபம் கொண்ட அவன் இதற்கு ஒரு முடிவுகட்ட வேண்டும் என்று எண்ணினான். அப்போது

அந்நகரத்தில் திருமணம் ஒன்று நடந்தது. அந்த மணப்பெண்ணை சகிக்க ஜில்காமெசுக் விரும்பினான். அரசனுடன் முதல் இரவை கழிக்க மணப்பெண்ணை விடுவது அந்நாட்டின் சம்பிரதாயம். மதகுருமாரின் கட்டளைப்படி அது ஒரு புனித கடமையாக பின்பற்றப்பட்டு வந்தது. ஆனால் என்கிடு இதனை நிறைவேற்றவில்லை ஜில்காமெசுக் மணப்பெண்ணின் அறைக்கு செல்லாமல் தடுத்தான். இதனால் இருவருக்குமிடையே சண்டை மூண்டது. இரண்டு காளை மாடுகள் பொருந்திக்கொள்வது போல் இருவருக்கும் மல்யுத்தம் புரிந்தனர். ஒருவரை ஒருவர் வீழ்த்த முனைந்தனர். கல்மதில் சுவர்கள் ஆடின, கதவு நிலைகள் அதிர்ந்தன. கடைசியில் ஜில்காமெசுக் என்கிடுவை வீழ்த்தி வெற்றி கொண்டான்.

ஜில்காமெஷ் என்கிடுவும் ஆப்த நண்பர்களானமை

இதன் பிறகு இருவரும் நெருங்கிய நண்பர்களாயினர். இருவரும் இணைந்து செடார் வன காவலன் ஹம்பாவை வதம் செய்தது, சொர்க்காளையை சிறைபிடித்து கொன்றது போன்ற துணிகரச் செயல்களைப் புரிந்தனர். இவைகளால் கோபம் கொண்ட கடவுள்கள் என்கிடு மீது மரணநோயை ஏவினர். இதனால் வருந்தி என்கிடு மாண்டான்.

ஜில்காமெசுக்கின் நித்திய வாழ்வை அடைவதற்கான தேடலும் விளைவும்

தனது நெருக்கமான நண்பனின் இழப்பால் கடும்துயரடைந்த ஜில்காமெசுக் இறப்பின் இரகசியத்தை அறியவும் நித்திய வாழ்வை தேடவும் பிரயாணம் மேற்கொண்டான். யாத்திரையின் போது பல்வேறு சோதனைகளையும் துயரங்களையும் அனுபவித்தான். ஜில்காமெஷ் கடைசியில் கிழவனை இளைஞராக்கும் ஒரு மூலிகையை கடலின் அடியில் கண்டுபிடித்தான். அந்த மூலிகையை சாப்பிட்டு இளமையை தக்க வைக்கலாம் என்று அவன் மிகவும்

மகிழ்ந்தான். தனது படகோட்டியுடன் திரும்பி வரும் போது ஒரு அணையை கண்டான். ஜில்காமெசுக் அதில் இறங்கி நீராடினான். அவன் குளிக்கும் போது ஒரு பாம்பு அந்த மூலிகையின் வாசனையால் சுவரப்பட்டு அதை கவ்விக்கொண்டு சென்றுவிட்டது. அதை கண்டு ஜில்காமெசுக் அமுதான். தனது இழப்பிலிருந்து ஒருவாறு தேறி காடு திருப்பினான்.

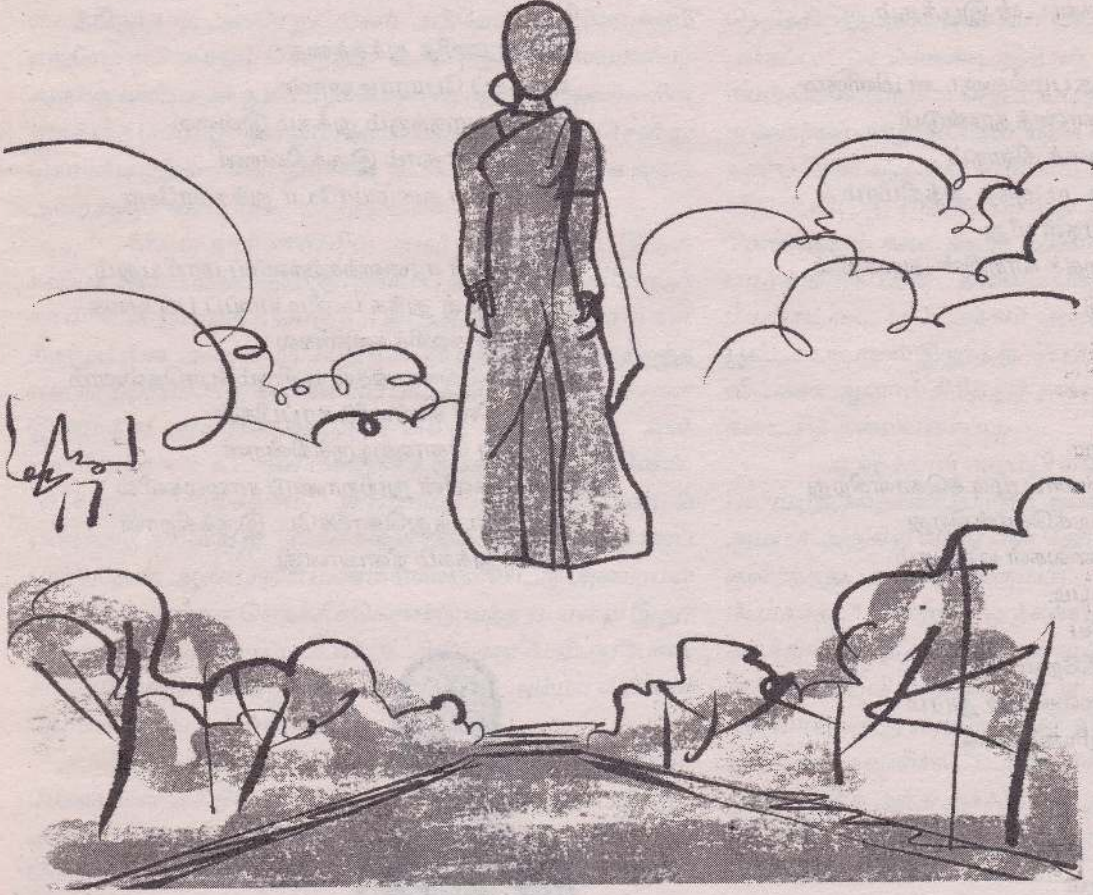
இவ்வாறு பல பயனற்ற பயணங்களை காலகற்பத்தை தேடி மேற்கொண்டு படகோட்டி ஊர்நாபியுடன் தாயகம் திரும்பினான். படகோட்டியிடம் அவன் கடைசியில் இவ்வாறு கூறி திருப்தியடைகிறான். “எனது உருக்கை பார்; செம்புமாதிரி தகதகக்கும் அதன் பலமான அரணை பார்; கீழ் மட்ட சுவருக்கு இணையானது எங்கும் இல்லை. ஈனா கோயிலுக்கு கிட்ட செல்; இஸ்டாக் தெய்வத்தின் வகிப்பிடமான இதனைப் போல் எந்த அரசனும் செய்ய முடியாது” இந்த தற்பெருமித வார்த்தைகளை கொண்டு காவியம் விபரித்து தொடங்குகிறது.

ஜில்காமெசுக் கடைசியில் மனிதனாக இருக்கும் தன்னால் நித்திய வாழ்வை அடைய முடியாது என்பதை உணர்ந்தான். தனிமனிதனாக தன்னால் செய்யப்பட்ட சாதனையையிட்டு திருப்தியடைந்தான். பெரும் பிரளய காலத்தில் கடவுள்களனால் நித்திய வாழ்வு நித்திய வாழ்வு அளிக்கப்பட்டதானது முன்னான உட்டநாபிஸ்ரின் வார்த்தைகளிலிருந்து இந்த ஞானத்தை அவன் கற்றுக்கொண்டான். “மனித வாழ்வு நாணலைப் போல இலகுவில் முறிந்து விடக்கூடியது. அது மனிதன் வாலிபனாக இருக்கும் போதும் வாலைக்குமரியாக இருக்கும் போதும் நிகழக்கூடியது. இறப்பின் முகத்தை பற்றிப் பிடித்தவர்கள் யாருமில்லை. அது இரக்கமற்று, நெகிழ்ந்து கொடுக்கக்கூடியது. எல்லாவற்றையும் வெட்டி வீழ்த்துகிறது. இறப்பின் வருகையை அறிந்தவர் யாருமில்லை. எந்த உயிரும் நித்தியமானதில்லை.”

தனிமையின் பல்வகை

குட்டி ரேவதி

1.

சிறுவண்டு
மழைதொறும் மடிப்புற்று
மலைத்தொடராகிய காலவெளியை
கிண்ணென்று குடைகிறது
வண்டு தன் ஒலியின் உளி கொண்டு
மண்டைக்குள் மூளைமடிப்புக்குள்ளிருந்து
கிளர்ந்து விரிகிறது
நினைவுகளின் கடந்தவெளி
பல ஒளிஆண்டு தொலைவிற்கு

2.

காது துளைத்துணரும் வெளி வரையிலும்
என்னைச் சுற்றிலும்
எங்குமே யாரும் இல்லை
பேரமைதி இருள் சூழ்ந்திருப்பது போல்
அவ்வப்பொழுது
என் அறையை ஒட்டியிருக்கும் அத்திமரம்

எப்பொழுதிருந்தோ

அந்த இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து வசிக்கும்
அத்திமரம்

அணில் களுக்கும் குயில் களுக்கும்
மைனாக்களுக்கும்

நாட்குறிப்பு அட்டவணையைப் போல்

திருத்தமான கிளைகளுடன் இருக்கும்

அந்த அத்திமரம்

உடலெங்கும் கனிந்த பழங்களுடன் மிளிரும்

மீண்டும் மீண்டும் காணத்தூண்டும்

அதிசய உணர்வுகளைக் கிளரும்

செவ்வரு களையுடைய அந்த அத்திமரம்

என் அறையின் சுவர்கள் மீது

மெல்லிய கோலத்தைக் காற்றின் அசைவில்

வரைந்து செல்கிறது

3.

பண்டிகை என்றால்

உலகம் ஒடிச்சென்று

தன் மனங்களையெல்லாம் மூடிக்கொள்கிறது

இறுக்கமாய்ப் பூட்டிக்கொள்கிறது

எதிர்கொள்ளும் சாலைகள் எல்லாம்

வெறிச்சோடிவிடும்படி

நான் மட்டும் தனியே

சாலைகளை அளக்கிறேன்

மனங்கள் அற்ற சாலைகளின் தூரம்

தொலைவாய்த் தெரியவில்லை.

4.

அதீத போதைக்குள் நீ தன்னைத்தானே

வலியுறுத்திக்கொள்ள

நான் அதன் பரப்பில் மிதக்கும்

துல்லியமான தூய்மையான பனித்துண்

மதுக்கோப்பையைப் பிடித்திருக்கும்

என் கைகளை அழுத்தும்

உன் கைகள்

என் கைகளிலிருந்து குருதி

உன் கைகளுக்குப் பாய்கிறது

கோப்பையில் மது இன்னும் நிறைகிறது

5.

மனத்தின் கல்மேடையில்

தினம் தினம் நானே

என் உடலைக் கிடத்திவைத்து

சிகிச்சை செய்கிறேன்

உடலின் பிறழ்வுகளைத் துல்லியமாய்க்

கணிக்கும் பொருட்டு நிறுவிய துறையி

என் மருத்துவ நிபுணத்துவத்தை

தன் உடலின் மீதே

செய்து பார்க்கிறேன்

குளிர்ந்திருக்கும் கற்படுக்கை மீது

நடுக்கும் வெறுமை வீசும்

அகண்ட அறையில்

6.

புத்தன் மனித துக்கத்தை

அழிக்கப் போராடினான்

இங்கே யாருக்கும் துக்கம் இல்லை

வன்மங்கள் தாம் இருக்கின்றன

வன்மங்கள் சமையாயோ துக்கமாயோ

இல்லை

வன்மங்கள் சரளைக்கற்களாய் மாறியதும்

உடலுக்குள் துக்க மண்டியாய்ப் படிவதை

அவர்கள் கணிக்கவில்லை

கண்களில் வன்மங்கள் ஒளிரும்போதெல்லாம்

துக்கத்தின் கண்ணீர் சுரப்பிகள்

வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன

வன்மங்களின் நூற்றாண்டு சாலைகளில்

புத்தன் நடந்துகொண்டே இருக்கிறான்

அவன் துக்கம் நீளமானது

இசாக் டைனிஸன்

நம் பிக் கையின் விரிசல்கள்

இவ்வாழ்க்கைக்கு உரியவளாக என்னை நான் உணரவில்லை. கடுல் காகமென மிதக்கிறேன் - இசாக் டைனிஸன்.

குறிப்புகளும் தமிழாக்கமும்
சா. தேவதாஸ்

“சுயவெளிப்பாட்டினை நோய் நிசுப்தப்படுத்துகையில்,
நம் குறல்களை வரையறுப்பதில் கலையும் கதைகளும்
தம் பங்கினை ஆற்றமுடியும்”

- இசாக் டைனிஸன் / Sorrow Acre

I

1954 இல் நோபல் பரிசுபெற்ற ஹெமிங்வே, “பெர்னார்ட் பெரென்ஸன், கார்ல் ஸாண்ட்பெர்க், ப்ளிக்ஸன் போன்றோர் தன்னைவிடவும் இப்பரிசுக்குத் தகுதியுடையவர்கள்” என்று குறிப்பிட்டார். ஹெமிங்வேயின் பட்டியலில் இடம்பெற்ற ப்ளிக்ஸனே இசாக் டைனிஸன். இசாக் டைனிஸன் என்னும் புனைப்பெயரில் எழுதிய ப்ளிக்ஸனின் முழுப்பெயர் கேரன் வோன் ப்ளிக்ஸன் ஃபினெக் (1885 - 1962), டென்மார்க்கைச் சேர்ந்த டைனிஸன், பர்லாகர் க்விஸ்ட்டின் உடன் நிகழ்காலத்தவர். வரலாறும், தொன்மமும் இணைந்த Saga என்னும் வடிவத்திலிருந்து தனக்கென உருவாக்கிக் கொண்ட தேவதைக்கதை எடுத்துரைப்பில், கதைகளை எழுதியவர். சிறுகதைக்கு முந்தைய வடிவமான நீள்கதை (Tale) யை காவியமாக்கியவர். லேகர்காத்தின் 19 ஆம் நூற்றாண்டுக் கதைகளென எழுதிக் கொண்டிருந்தவர். ஆம் இவரொரு கதையெழுதி, கதைசொல்லிகளின் பாரம்பரியத்தில் சேர்ந்த கதையெழுதி.

பெரும் நிலப்பிரப்புகளும் வணிகர்களுமான குடும்ப மரபுகளிலிருந்து வந்த டைனிஸனின் அப்பாவில் ஹெல்ம் டைனிஸன் ராணுவ அதிகாரியும், எழுத்தாளரும் ஆவார். முதல் உலகப்போரில் பங்கேற்ற டைனிஸனின் தம்பி தாமஸ் டைனிஸனும் குறிப்பிடத்தக்க எழுத்தாளர்.

வில்ஹெல்ம் டைனிஸன், தன் வேலைக்காரியுடன் கொண்டிருந்த உறவால், அவள் கருவுற்றுவிடவே, மாமியாருக்கு அளித்திருந்த வாக்குறுதியை மீறிய அவமானத்தால், தற்கொலை செய்து கொண்டவர். அப்போது டைனிஸனின் வயது 10. பிரெஞ்சும், ஆங்கிலமும் கற்றிருந்த டைனிஸனின் முதல் காதல் ஒருதலைக் காதலாக நின்று விட, அவளது ஈர்ப்பு, சுகோதர உறவுடைய ப்ரார் ப்ளிக்ஸனின் மீது கவிய, இருவரும் வெளியே எங்காவது வாழவேண்டும் என்று ஆலோசனை கூறிய அவர்களது மாமா வெஸ்டன் ஹோல்ஸ், கென்யாவில் ஒரு காபித்தோட்டத்தை நிர்வகிக்குமாறு அனுப்பிவைத்தார்.

மிக உயர்ந்த மலைப் பகுதியில் இருந்த காபித்தோட்டம் செழிக்காது, ஆதாயமில்லாததாக இருந்தது. கணவனின் மூலம் பால்வினை நோய் பெறநேர்ந்த டைனிஸன் அதனைக் குணப்படுத்திக் கொண்டாலும், தொடர்ந்து அதன் தாக்கங்களைக் கொண்டு அவதிப்பட்டு வந்தார். நோயைக் குணப்படுத்தப் பயன்படுத்திய வீரிய மருந்துகளின் பக்க விளைவுகளால், உடலில் தங்கிவிட்ட பாதரசபடிவுகளின் பக்கவிளைவு இவற்றில் கடுமையானது. கடுமையான வயிற்று வலியும் ரத்தச் சோகையும், முடியுதிர்வும், வயிற்றுப் போக்கும் குடற்புண் அழற்சியும் என மாறிமாறி அழைக்கழிக்கப்பட்டார். ஒரு கட்டத்தில் நரம்பியல் தாக்கமாக பீதிநிரம்பிய துடிப்புகளால் பாதிக்கப்பட்டார். எடை குறைவும், பசியின்மையும் உண்டாக உணவின் சாரம் குறைந்துவிட 77 வது வயதில் (1962) இறந்து போனார்.

இதற்கிடையே திருமண வாழ்வின் நெருக்கடிகளால் 1921 இல் டைனிஸனும், கணவனும் பிரிந்து விட்டாலும் 1925 இல்தான் விவாகரத்துப் பெறுகின்றனர். அதன்பின் டைனிஸனின் வாழ்க்கை, காப்பித்தோட்ட பராமரிப்பும் எழுத்துமாகிவிடுகிறது.

டைனிஸன் என்னும் பெயரில்லாது, டானியாப்ளிக்ஸன், ஒலொலா, பியரி ஆண்ட்ரஸெல் என்னும் புனைப்பெயர்களிலும் எழுதுகிறார். இவற்றில் ஒலொலா என்பது அவரது அப்பா வளர்த்த நாயின் பெயர்.

II

டைனிஸனின் கதைகளில் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று *Babette's Feast*. பாபிட்டே என்னும் வேலைக்காரி நடத்தித்தரும் விருந்து பற்றியது.

டென்மார்க்கில் மலையடிவாரத்தில் உள்ள தொலைதூரக் குடும்பத்தில் வாழ்ந்து வரும் பாதிரியார் இறந்த நூறாவது பிறந்த தினத்தைக் கொண்டாட இருக்கின்றனர் அவரின் இரண்டு பெண்கள். இருவருமே அழகிகள். மூத்தவள் மாட்டினை ஒர் இராணுவ அதிகாரி விரும்பி அவளிடம் தன் ஆசையைச் சொல்ல இருக்கும் வேளையில், அதற்கு இடந்தராது போய்விடுகிறார் அவள். இராணுவ அதிகாரி லோரன்ஸ் அதன்பின் ராணுவ வாழ்வில் முன்னேற்றம் காண்பதே போதுமானது என்றிருந்து விடுகிறார். இரண்டாவது பெண் பிலிப்பா மீது ஒரு பாடகனுக்கு ஈர்ப்பு. இசைநாடகப் பாடகனான அகில்லே பாப்பினும், பிலிப்பாவும் சேர்ந்து பாடுகையில், தேவாலயத்தில் இருப்போரெல்லாம் தெய்வீக இசையைக் கேட்பதுபோல மயங்குகின்றனர். ஆனால் தான் எங்கோ கொண்டு செல்லப் படுகிறோம் என்றுணரும் பிலிப்பா, உடனே தன்வீட்டுக்கு திரும்பி விடுகிறார்.

15 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அவர்களது வீட்டுக்கு

ஒரு பெண் வேலைக்காரியாக வருகிறாள். உள்நாட்டுப் போரில் தன் கணவனையும், மகனையும் இழந்தவள். அபலையான அவள் சமையலில் திறமைசாலி. ஆனால் இச்சகோதரியாரோ அவ்வளவு எளிய வாழ்வு வாழ்ந்து வருபவர்கள். துறவியரை விடவும் கடுமையான வாழ்வு அது. அவர்கள் சமைப்பதை விடவும் எளிமையாகச் சமைக்கக் கற்றுக் கொள்ளும் பாபிட்டே, பாதிரியாரின் பிறந்த தினத்தை விமரிசையாகக் கொண்டாட முன்வருகிறாள். அவ்வேளையில் அவளுக்கு லாட்டரியில் 10,000 பிராங்குகள் கிடைப்பதால் அவளுக்கு இது சாத்தியமாகிறது. விருந்துக்கு வரும் லோரன்ஸ் உள்ளிட்ட 12 விருந்தினர்களும் உயர்நகர ஓயினும் சுவையான பதார்த்தங்களுமாக உண்டு களிக்கின்றனர், வியப்புறுகின்றனர்.

கிடைத்த பரிசுத் தொகை அவ்வளவையும் செலவழித்து இவ்விருந்தினை நடத்திய பாபிட்டே மீது சகோதரியருக்கு அவ்வளவு மரியாதை ஏற்படுகிறது. விருந்து முடிந்ததும் பாபிட்டே பிரான்சுக்கு திரும்பிவிடுவாள் என்னும் அவர்கள் எதிர்பார்ப்பும் பொய்த்துவிடவே, அவர்களது வியப்பும் மரியாதையும் இன்னும் அதிகரிக்கின்றன. பாதிரியார் கடுமையான விதிமுறைகளின் படி தானும் தன் குடும்பமும் தன் தேவலாயத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் வாழுமாறு செய்து பெரிய விஷயமில்லை. தனது சொந்த வாழ்வின் இழப்பை பொருட்படுத்தாமல், தன்னையே தியாகம் செய்வதுபோல் விருந்தளித்து, அதன்பின்னரும் அவ்வன்னதச் சகோதரியருக்காக தன்னை அளித்திட முடிவெடுக்கும் பாபிட்டேயின் வாழ்வுதான் அதிசயமானது. கிறித்துவ வாழ்வுமுறைக்கு உயரிய உதாரணமானது.

அதன் பிறகே, சகோதரியருக்கும் அவர்களை விரும்பிய காதலர்களுக்கும் - இப்போது சகோதர உறவு நிலைக்கு வந்திருப்பவர்கள் - இவ்வலகில் சாத்தியமாகாதவை உண்டு என்பது சாத்தியமாகும் என்னும் நிச்சய நிலை அடையமுடிவாகிறது.

அப்போது மாட்டினைவுக்கு ஆப்பிரிக் காவில் சேவை செய்த மத ஊழியர் செய்து காட்டிய அரிய செயல் ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. பழங்குடி மக்களினத் தலைவரது பிரியத்துகுரிய மனைவியின் உயிரைக் காப்பாற்றித்தந்த அம்மத ஊழியர் மீதான நன்றி பாராட்டுதலாக, அத்தலைவர் தன் பேரப்பிள்ளைகளில் கொழுத்த பேரன் ஒருவனைச் சமைத்து விருந்தளித்தாராம்.

பலிதந்து, பலியை உணவாகவும் படைப்பது தான் நுட்பம். இதைப்போன்று தான் பாபிட்டேயினுடையதும். அத்துடன், சிலுவைப்பாட்டிற்கு முன்னர் தன் 12 சீடர்களுக்கு நன்றி பாராட்டுதலாக ஏசு தந்த இறுதி விருந்து ஈகாரிஸ்டுக்கு அடையாளமாக இருப்பது இவ்விருந்து ிஃ ஈகாரிஸ்டு

என்னும் லத்தீன் சொல்லே நன்றி பாராட்டுதலைக் குறிப்பது. பாபிட்டேயின் விருந்திலும் 12 பேர்தான். அதுவரையிலும் ஏசுவின் போதனைகளை முழுமையாகப் பின்பற்றமுடியாமலும் நாளடைவில் எண்ணிக்கையில் அருகியும் வந்தவர்களுமான பாத்திரியாரைப் பின்பற்றுவோர் விருந்துண்டு முடிந்ததும் தம் குறைகளும், கறைகளும் அகற்றப்பட்டதாக நிறைவடைகின்றனர்.

இவ்வளவுக்கும் காரணமான பாபிட்டே 'இதனை நான் யார் பொருட்டும் செய்யவில்லை. நானொரு கலைஞனாக இருப்பதால், மாபெரும் கலைஞனாக இருப்பதால் செய்தேன். பெரும் கலைஞன் ஒருபோதும் ஏழையில்லை. மற்றவர் அறியாத ஒன்று கலைஞர்களாகிய எங்களிடம் உண்டு' என்று கூறுவது தான் அரிதானது. 'சொர்க்கத்திற்கு சென்று தேவதைகளையும் வசீகரிப்பாய்' என்று பாராட்டுகிறான் பிலிப்பா.

The Deluge at Norderney என்னும் கதை இன்னொரு அற்புத இலக்கியமாகும். அடுக்கடுக்கான சம்பவங்கள், ஒன்றுக்குள் ஒன்றான கதைகளின் வழி சொல்லப்பட்டு, நுட்பங்கள் முடிவின்றிப் பெருசிடும் ஒருபிரதி. 'கோதிக்கதை' என பயங்கரம், கொலை, பீதி என்னும் வடிவிலான கதையில், கிறித்தவத்தின் மறு எழுத்தாக்கம் என்று சொல்லத்தக்க எழுத்து.

நார்டெர்னி என்னும் பகுதியில் 3 நாள் பயங்கரமான புயல், மழை, வெள்ளம். கடல் உள்வாங்க, ஊருக்குள் வெள்ளம், மனிதரும், விலங்குகளுமாக அதிக எண்ணிக்கையில் இறக்கின்றனர். நான்கு பேர் தப்பி ஒரு படகில் செல்கின்றனர். வழியில் ஒரு களஞ்சியம் வெள்ளத்தில் சரிய, 5 பேர் பரணியில் ஏறி பதைபதைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். முதலில் இவர்களின் உயிர்களை காப்பாற்ற வேண்டும் என படகில் வரும் தலைமை பாத்திரியார் எண்ணி, படகிலிருந்து இறங்கிவிடுகிறார். எல்லோரையும் படகில் ஏற்ற முடியாது என்பதால் அவரைத் தொடர்ந்து பிறரும் இறங்கிவிட, பண்ணை வீட்டினர் படகிலேறித் தப்பிவந்து விடுகின்றனர். தம்மை மீட்க படகு வரும் வரை களஞ்சியத்தின் பரணியில் புகலிடம் கொள்ளும் தலைமை பாத்திரியார் உள்ளிட்ட நால்வரும் தம்மை பரஸ்பரம் அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளத் தொடங்குகின்றனர். அது ஒவ்வொருவர் பற்றிய கதையாக ஆரம்பித்து நால்வரது

கதைகளும் கிறித்தவத்தின் அடிப்படையை நோக்கிச் செல்லும் யாத்திரையாகிறது. அந்நியரான அந்நால்வரில் இருவர்களைவன் - மனைவியாகின்றனர். அதுவரை தலைமைப் பாத்திரியார் உருவத்தில் இருந்து வந்தவர், அவரின் வேலையாள் காஸ்பெர்ஸன் என்றாகிறது: நிறைவேறாத காதலை தனக்குள் தேக்கிவைத்திருந்த செல்விமாலின் முத்தமிடப்படாது கல்லறைக்குள் போய்விடக் கூடாது என காஸ்பெர்ஸனின் முத்தத்தைப் பெறுகிறாள்.

பாரபாஸ், புனித பீட்டர் என்னும் அப்போஸ்தவர் சிமோனைச் சந்திப்பதாக ஓரிடம் இக்கதையில் அவ்வளவு எள்ளலுடன் விவரிக்கப்படுகிறது. பீட்டரைத் துச்சமாக நினைத்து பரிசாசம் செய்கிறான் பாரபாஸ்கடைசி நேரத்தில் கொள்ளையனான தான் விடுவிக்கப்பட்டு, தன்னிடத்தில் ஏசு சிலுவையை அறையப்பட்டதையும் மூன்றாம் நாள் உயிர்த்தெழுந்ததையும் மறைந்திருந்து பார்த்தவன். என்றாலும் முற்றாக நம்பிக்கை வராது, சஞ்சலத்துடன் திரியும் பாரபாஸ், பீட்டரிடம் கேட்கிறான், - "ஏசு உயிர்தெழுந்தது உண்மையா? தான் உயிர்தெழுப்போவதை சிலுவைப்பாட்டுக்கு முன் கூறியிருந்தாரா". இக்கேள்விகளை யெல்லாம் ஒரு மது விடுதியில் வைத்து பீட்டரிடம் கேட்டு வதைத்துக்

கொண்டிருந்தான். தன்னிடம் ஏன் இவன் இவற்றைக் கேட்க வேண்டும் என்னும் சந்தேகத்தை பீட்டர் வெளியிடுகிறார். 'இந்த விடுதியில் தரப்படும் மது சரியில்லை. கடைசி விருந்தின் போது ஏசு அளித்த உயர்ந்த ஓயினில் மிச்சம்மீதி உங்களிடம் இருந்தால், வாங்கிக் குடித்துப் பார்க்கலாமே என்று தான் கேட்கிறேன்' என்பது பாரபாஸின் பதில்.

ஏசுவுடன் சிலுவைப் பாடுண்ட இன்னொரு கொள்ளையன் விண்ணகம் சேர்ந்திருப்பானா என்னும் பாரபாஸின் சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்து நிச்சயம் விண்ணத்தில் தான் இருப்பான் என பீட்டர் பிரகடனம் செய்ய, அவனைச் சிறையில் சந்தித்து வருகிறேன் அவன் மூலம் எனக்கு அரியவகை ஓயின் கிடைத்துவிடும் என்பதால்' என்று அப்பிரகடனத்தை ஊசலாட்டம் அடையச் செய்து விடுவான்.

பர்லாகர் ச்விஸ்ட் தீவிரதொனியில் பாரபாஸின் மனநெருக்கடியை, நம்பிக்கைக்கும், சந்தேகத்திற்குமான ஊசலாட்டத்தை விவரிக்க, டைனிஸன் ஓர் அட்டகாசமான பரிசுசிப்பாகிவிடுகிறார்.

“ இஸ் லாம் கடவுளின் நடவடிக்கைகளை மானுடனிடம் நியாயப்படுத்துவதில்லை. நிபந்தனையற்றதாக உலகளாவியதாக தன்னை முன்வைக்கும் காதலியின் தகுதியை காதலன் தார்மிக / சமூக அளவுகோலால் அளப்பதில்லை. வாழ்வின் இருண்டதும் அபாயகரமானதுமான நிகழ்வினை அவள் தன் இனிமையால் உருமாற்றி புனிதப்படுத்தி விடுவாள். என இஸ்லாத்தை அணுகியவர்.

டைனிஸன்,
கிறித்தவத்தைத்
தாண்டியும் பார்த்து
புரிந்து கொண்டவர்.
இறுதி விருந்துக்கு
இணையான
தியாகமும் பலியும்
ஆப்பிரிக்கப்
பழங்குடியினரிடம்
இருந்ததைக் கண்டு
வியந்தவர்.

தலைமை பாதிரியாரை விட்டத்தால் அடித்து
வீழ்த்திவிட்டு, தலையில் படிந்த குருதியை மறைக்க
தலைப்பாகை அணிந்து, இதுவரை அவரைப்போல
நடித்துவந்த அவரின் வேலைக்காரன் காஸ்பெர்ஸன்,
அவரைக் கொல்வதற்கு என்ன காரணம்?

'நானொரு கள்ளக் குழந்தை. என்றாலும் ஒரு
மன்னருக்கும் பிள்ளையாகப் பிறந்தால் அரசரத்தம்
என்னுடலில் ஓடுகிறது. அகங்காரம் மிக்கது.
குடியானவர்களும், மீனவர்களும் தலைமை பாதிரியாரையே
போற்றுகின்றனர், வழிபடுகின்றனர். என்னைப்
பொருட்படுத்துவதில்லை. இதனால் கார்டினலைக்
கொன்றேன். கார்டினலின் பாத்திரத்தை நடித்தேன்.
மாபெரும் கலை என்றால் சிறிது பாவனை இருக்க வேண்டும்
எனது அரசரத்தத்திலும் பகட்டு உண்டு. கடந்த காலத்தில்
வாழ்வது எனக்கு பிடிக்கும். கள்ளக் குழந்தையான நான்
பெர்லினைச் சேர்ந்த ஒரு கனவானால் வளர்க்கப்பட்டேன்.
5 வருடங்கள் ஒரு பெண்ணைப்போல பாவிக்கப்பட்டேன்.
7 ஆண்டுகள் நாவிதராக இருந்தேன். பாரிஸில் புரட்சிகர
ஆவணங்கள் அச்சிட்டேன். லண்டனில் நாய்விற்றேன்.
அல்லீரியாவில் அடிமை வியாபாரி. பைஸா இளவரசியின்
காதலன், எனது சகோதர - சகோதரியர் 16 பேரில் 5 பேர்
தற்கொலை செய்து கொண்டனர்.'

III

டைனிஸனின் கிறித்தவ நம்பிக்கைகள்,
உறுதிப்பாடுகள் சார்ந்துதான் எழுதுகிறார். ஆனால் அது
பர்லாகர் க்வீஸ்ட்டின் தீவிரத்தொனியில் அல்ல. பகடியுடன்,

பரிகாசத்துடன் எள்ளுடன். பாரபாஸின் பெரும் சிரிப்பு
புனித பீட்டரை சாதரணக் கிள்ளுக்கீரையாக்கி விடுகிறது.
காஸ்பெர்ஸனின் ஆளுமை பிரபஞ்சமெல்லாம் விரிந்து
வியாபகம் கொள்வது போல் முடிவுறாது பெருக்கமடைகிறது.
ஆள்மாற்றம் உருமாற்றம் கொலை இவற்றுக்கப்பால்,
கள்ளக் குழந்தையின் தவிப்பும் அவமானமும்
கேவிக்கொண்டிருக்கிறது. பாபிட்டே தரும் விருந்து கடைசி
விருந்தை நினைவூட்டுகிறது. கடவுள் மகன் தந்த கடைசி
விருந்துக்கு இணையாக ஓர் அபலையால் தரமுடிந்துள்ளது.
அது ஒரு கலைஞனின் செயல்பாடாக அவளால்
உணரமுடிந்துள்ளது. காஸ்பெர்ஸனோ தன் நடவடிக்கையை
நடிகனின் நடிப்பாக உணருகிறான்.

தந்தையின் நாயின் பெயரை தன்புனைப்பெயர்களுள்
ஒன்றாக ஆக்கிக்கொள்ள முடிந்த டைனிஸனால்
இப்பாத்திங்களை சித்தரிக்கமுடியும். பிரபுக்களை
விட்டுவிட்டு, வணிகர்களை விட்டுவிட்டு அபலைப்பெண்
சார்ந்தும் கள்ளக்குழந்தை சார்ந்தும் பாரபாஸ் சார்ந்தும்
எழுத முடியும்.

கென்யாவில் காபித்தோட்டத்தை நடத்தினாலும்
அதில் வேலை செய்த பழங்குடி இன மக்களுக்கு அடிப்படை
வசதிகள் / சிகிச்சைகள் செய்து தர முற்பட்டிருக்கிறார்.
மருத்துவமனைக்குப் போகவிரும்பாததால் அம்மக்கள்
பெரிதும் பாதிக்கப்படுவதை கண்டு வேதனைப்பட்டவர்.
தனது துணையாளாக இருந்துவந்த இஸ்லாமியன் ஃபராவை
சதா நினைவில் போற்றியவர்.

'இஸ்லாம் கடவுளின் நடவடிக்கைகளை
மர்னுடனிடம் நியாயப்படுத்துவதில்லை: நிபந்தனையற்றதாக
உலகளாவியதாக தன்னை முன்வைக்கும். காதலியின்
தகுதியை காதலன் தார்மிக / சமூக அளவுகோலால்
அளப்பதில்லை. வாழ்வின் இருண்டதும்
அபாயகரமானதுமான நிகழ்வினை அவள் தன் இனிமையால்
உருமாற்றி புனிதப்படுத்திவிடுவாள்'. என இஸ்லாத்தை
அணுகியவர்.

'ஒருமைப்பாட்டினை, படைப்பாக்க ஒருமைப்பாட்டினை
உருவாக்கிட, ஒருவர் வெவ்வேறான அம்சங்களால் ஆகியிருக்க
வேண்டும். ஒரே தன்மையானவை ஒருமைப்பாட்டை
உருவாக்க இயலாது. ஆணும், பெண்ணும் சேர்ந்தால்
ஒருமைப்பாடு சாத்தியம், அது உடல் ரீதியிலும்
ஆன்மரீதியிலும் படைப்பாக்க ஒருமைப்பாடு'. என்னும்
நிலைப்பாட்டை மேற்கொண்டிருந்த டைனிஸனுக்கு
இஸ்லாமிய நெறிசார்ந்த கென்ய குழலில் அடிமட்ட
ஆப்பிரிக்கக்குடிகளுடன் வாழ்ந்துவந்தது 'தன் உலகின்
மர்மமான விரிவாக்கமாக இருந்தது.'

டைனிஸனின் ஒரே நிலைப்பாடு: தவறுதலாகப்
போய்விட்ட உலகை, தியாகத்தின் மூலமே சரிப்படுத்த

இயலும். தீவினையை எதிர்கொண்டு அன்பினால் அதனை மாற்ற வேண்டும். ஏசு தந்த கடைசி விருந்தில் அவர்தன் உடலையும், குருதியையும் பலியிட்டார். அதன் காரணமாக மனிதரையும் தெய்வீகத்தையும் இணக்கம் காணச் செய்தார்.

டைனிஸன், கிறித்தவத்தைத்தாண்டியும் பார்த்து புரிந்து கொண்டவர். இறுதி விருந்துக்கு இணையான தியாகமும் பலியும் ஆப்பிரிக்கப் பழங்குடியினரிடம் இருந்ததைக் கண்டு வியந்தவர்.

வடக்கின் மர்மமிக்க நபர் (*Mysterious Creature of the North*) என்று குறிப்பிடப்பட்ட டைனிஸனை அவரது நண்பர்கள் டான்னே, டான்யா, டானியா என்றழைத்தனர். அவரது புனைப்பெயரின் முதற்பகுதி 'இசாக்' சிரிப்பு என்று பொருள் படும். தீவிர கணங்களில் கூட சிரிக்கத் தெரிந்தவர்தான் டைனிஸன். 'தீவினை என்னைப்பார்த்து இளிக்கையில் திருப்பி இளித்திடக் கற்றுள்ளேன்' என்று அவரின் பாத்திரம் காஸ்பெர்ஸன் குறிப்பிடுவான்.

டைனிஸனைப் பற்றிய வாந்திகளும், கற்பனைகளும், புனைவுகளும் சேர்ந்து அவரை மர்மமிக்கவராக்கியிருந்தன. சில வேலைகளில் அவரது நூல்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டு, இங்கிலாந்திலோ, அமெரிக்காவிலோ வெளியானது, டென்மார்க் இலக்கிய வட்டாரத்தில் அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியது. அதன்பிறகு, ஆங்கிலத்தில் ஒரு நூலை வெளியிடுகையில், அதன் டேனிஷ் பதிப்பையும் வெளியிடுமாறு டைனிஸன் பார்த்துக் கொண்டார்.

அவர் ஒரு ஆண், இல்லை பெண், இல்லை சகோதர - சகோதரி சேர்ந்த கலவை என்றெல்லாம் கருதப்பட்டார். அவர் ஒரு துறவுக்கன்னி என்னும் வதந்தியும் உண்டு.

ஆதாரங்கள்

1. *Seven Gothic Tales*, 1934
2. *Winter's Tales*, 1942
3. *Shadows on the Grass*, 1960
4. *Anecdotes of Destiny, Random house.*

நேர்முகம்

ஈஜின் வால்ட்ரால் 1956 இல் எடுக்கப்பட்டது இந்நேர்முகம்.

முதல் உரையாடல்

ரோமில் ஓர் உணவகத்தின் தாழ்வாரத்தில்

முதல் உரையாடல் நடந்தது. டைனிஸனுடன் அவரது செயலரும் பயணத்துணையுமான கிளாரா ஸ்வெண்ட்ஸன் இருந்தார். 'வானத்தை இருட்டாக்கிக் கொண்டிருந்த அந்திவேளை. இப்பின்புலத்தில் வெளிறியும் எடையற்றும் தோன்றும் ஒரு சதுரமுகத்தூபி. இச்சீமாட்டி தனது கதையொன்றின் பாத்திரம் போலியிருக்கிறார். ஒல்லியாயும் நேரிதாயும் ஒயிலாயும் இருக்கிறார். கருப்புக்கையறைகளுடன் கருப்புநிற ஆடை உடுத்தியுள்ளார். அவர் விழிகளில் நிழல் படியுமாறு கருப்புநிற பாரிஸ் தொப்பி போட்டிருக்கிறார். கண்களில் நிழலாடும் புன்னகையின் ஆவிகள் தொடர்ந்து மாறிக்கொண்டே இருக்கின்றன. குரல் மிருதுவானது: ஆனால் போதுமான ஆற்றலும் கார்வையும் மிக்கது, ஆழமும் வசீகரமும் நிறைந்தது.'

டைனிஸன்: ஓராண்டுக்கும் மேலாக மருத்துவமனையில் உடல் நலமின்றி இருந்துவந்துள்ளேன். நான் இறந்துவிட வேண்டுமென்றுதான் எண்ணினேன். இறந்துவிடத் திட்டமிட்டேன், அதாவது, ஆயத்தங்கள் செய்தேன். எதிர் பார்த்தேன்.

ஸ்வெண்ட்ஸன்: கோபன்ஹேகனிலுள்ள மருத்துவர் என்னிடம் கூறினார்: 'டானியா ப்ளிக்ஸன் மிகவும் புத்திசாலி, ஆனால் அவர் செய்திருக்கும் மிகப்புத்திசாலித்தனமான விஷயம், இவ்விரு அறுவைச்சிகிச்சைகளுக்கும் தாக்குப்பிடித்திருப்பது'.

டைனிஸன்: கடைசியில் ஒரு வானொலிப் பேச்சினைத் தயாரித்திருந்தேன்... டென்மார்க்கில் எல்லா விஷயங்கள் குறித்தும் வானொலியில் உரையாற்றியுள்ளேன்... வானொலிப் பேச்சாளராக என்னை அவர்கள் ரசிப்பதாகத் தோன்றுகிறது... இறப்பது எவ்வளவு எளிதானது என்று ஒரு பேச்சினைத் திட்டமிட்டேன். அது ஒரு கலக்கம் தரும் விஷயமில்லை, உற்சாகமளிக்கின்ற செய்தியே... இறப்பது

மிகப்பெரிய, இனியே அனுபவம் என்பதாக. ஆனால் அதனை ஆற்றமுடியாதபடி மிகவும் உடல் நலக்குறைவாயிருந்தேன். இப்போது, மருத்துவமனையில் மிக நீண்டகாலம் சுகவீனமாய் இருந்துவந்த பிற்பாடு, இவ்வாழ்க்கைக்கு உரியவளாக என்னை நான் உணரவில்லை. கடல்காகமென மிதக்கிறேன். உலகம் சந்தோஷமானதாகவும், அழகாகவும் இருப்பதாகவும் அது இயங்கி கொண்டிருப்பதாகவும் உணருகிறேன் ஆனால் நான் அதன் அங்கமில்லை. ரோமுக்கு வந்துள்ள நான் மீண்டும் அவ்வுலகத்திற்குள் வர முயலுகின்றேன் ஓ, இப்போது வானத்தைப் பாருங்கள்!

போட்டியாளர்: உங்களுக்கு ரோமினை நன்றாகத் தெரியுமா? இங்கு வந்திருந்து எவ்வளவு காலமிருக்கும்?

டைனிஸன்: சில வருடங்களுக்கு முன்னர் போப்பினைப் பார்க்க வந்திருந்தேன். சிறுமியாக 1912இல் முதலில் இங்கு வந்த, என் சிறந்த நண்பனும் மாமா மகனுமானவருடன் தங்கியிருந்தேன் - அவர் ரோமுக்கான டென்மார்க் தூதரை மணமுடித்தார். என்காலத்துப் பிள்ளைகள் வித்தியாசமாய் வாழ்ந்தனர். பெரிய வீடுகளில் கூட எங்களுக்குப் பொம்மைகள் கிடையாது. எளிமையான பொம்மைகளுக்கு நாங்களே உயிருட்ட வேண்டும். இதிலிருந்துதான் பொம்மலாட்டப் பொம்மைகள் மீது எனக்குப் பிரியம் வந்திருக்கும் என்றெண்ணுகிறேன். பொம்மலாட்டங்களுக்கான நாடகங்கள் எழுதிப்பார்த்துள்ளேன். ஓரிரவில் ஒரு குதிரைப்பொம்மை வாங்கினேன். ஆனால் முடிச்சகளுள்ள ஒரு கோலினை நாங்கள் விரும்பினோம் - எங்கள் கற்பனை அதனை புலெபாலஸாக அல்லது பெகாலஸாக மாற்றிவிடும். நாங்கள் படைப்பாளிகளாய் இருந்தோம். இன்றைய சிறுவர்களுக்கு அவை பரிச்சயமில்லை. எல்லாம் எந்திரமயம், நகரமயம். உயிருள்ள நெருப்பு, நீர், பூமியை அறியாதபடியே வளர்க்கப்படுகின்றனர். சிறுவர்கள் கடந்த காலத்தினுடனான தொடர்பை முறிக்க விரும்புகிறார்கள். கடந்த காலத்தை வெறுக்கின்றனர். அது பற்றி கேள்விப்படவும் விருப்பமில்லை: இதன் ஒரு பகுதியேனும் ஒருவர் புரிந்துகொள்ளக்கூடும். அருகாமையிலுள்ள கடந்தகாலம் அவர்களுக்கு யுத்தங்களின் வரலாறு தவிர்த்து வேறொன்றுமில்லை: அதில் அவர்களுக்கு ஆர்வமில்லை. ஒருவித நாகரிகத்தின் முடிவாக அது இருக்கக்கூடும்.

போட்டியாளர்: ஆனால் வெறுப்பு, நேசத்திற்கு இட்டுச் செல்கிறது. ஒரு வட்டத்தில் அவர்கள் மரபிடத்தே மீண்டும் இட்டுச் செல்லப்படலாம். மேலும் அலட்சியம் எனில் பீதியடைந்து விடுவேன்.

டைனிஸன்: இருக்கலாம். அவர்கள் நேசிப்பதை நேசித்திட நான் விரும்புவேன். இப்போது நான் ஜாஸனை நேசிக்கிறேன். என் ஆயுளில் இதுவே புதியது என்றுண்ணுகிறேன். பழைய இசையை விடுத்து இதனை நான் தெரிவு செய்வதில்லை, மாறாக இதனை நான் பெரிதும் ரசிக்கிறேன்.

போட்டியாளர்: உங்கள் படைப்பில் பெரிதும் கடந்த நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகத் தோன்றுகிறது. உதாரணமாக *The Angelic Avengers*.

டைனிஸன் (சிரிக்கின்றார்): ஓ, அது என் கள்ளக்குழந்தை! டென்மார்க்கினை ஜெர்மனி ஆக்கிரமித்திருந்த போது, சலிப்பாலும் சோம்பலாலும் பைத்தியமாகப்போவேன் என்றெண்ணினேன். என்னை உற்சாகப்படுத்திக்கொள்ள விரும்பினேன், அத்துடன் பணமும் தேவைப்பட்டது, கோபன்ஹேகனிலிருந்த என் வெளியீட்டாளரிடம் ஒரு நாவல் எழுத முன்பணம் அதனை தட்டச்சு செய்திட ஒரு சுருக்கெழுத்தாளரையும் தர முடியுமா என்று கேட்டேன். ஒத்துக்கொண்டார். நான் சொல்லத் தொடங்கினேன். தொடங்கும்போது கதை எதைப்பற்றி இருக்கும் என்று எனக்குத் தெரியாது. ஒவ்வொரு நாளும் சொல்லி வந்தேன். சுருக்கெழுத்தாளருக்குத்தான் திகைப்பாயிருந்தது.

ஸ்வென்ட்ஸன்: ஆமாம், வணிகரீதியிலான கடிதங்களே அடித்துப்பழகியவள் அவள். சுருக்கெழுத்துக் குறிப்புகளிலிருந்து தட்டச்சு செய்யும் போது, சில வேளைகளில் 'பீதியுற்ற 2 யுவதிகள்' அல்லது 'அவனது ஒரு காதலி' என்றெல்லாம் குறிப்பிடுவான்.

டைனிஸன்: 'அப்புறம் அவர் அறையில் நுழைந்தார்' என்று ஒரு நாள் தொடங்குவேன். அவளோ 'அவரால் முடியாது! பதினேழாம் அத்தியாயத்தில் நேற்று அவர் இறந்துவிட்டார்' என்று கூச்சலிடுவான். *The Angelic Avengers - id* எனது ரகசியமாக வைத்திருக்கவே விரும்புகிறேன்.

போட்டியாளர்: அதனை நான் விரும்பினேன், அதற்கு அற்புதமான மதிப்புரைகள் வந்தது நினைவிற்குகிறது. அதனை நீங்களே எழுதியிருந்தீர்கள் எனப்பலர் யூகித்தார்களா? *Winter's Tales* பற்றி என்ன கூறுவீர்கள். அது யுத்தநடுவில் வெளியானது - அதனை அமெரிக்காவுக்கு எப்படிக் கொண்டுபோனீர்கள்?

டைனிஸன்: ஸ்டாக்ஹோம் போனேன் - அதுவே வலுவானதில்லை - இன்னும் சிரமமானது, கையெழுத்துப்படியை கொண்டு போனது. அமெரிக்கத் தூதரகம் சென்று கையெழுத்துப்படியை விமானத்தில் அனுப்ப இயலுமா என விசாரித்தேன். அரசியல் / ராஜதந்திர ஆவணங்கள் தவிர்த்து வேறெதனையும் அனுப்ப இயலாது என நிராகரித்தனர். அப்புறம் பிரிட்டிஷ் தூதுவரகம் போனேன். இங்கிலாந்து அமைச்சரவை உட்பட எனக்கு சிநேகிதர் இருந்தமையால் அங்கு அனுப்பி, பின்னர் அமெரிக்காவுக்கு அனுப்பிட முடிந்தது.

போட்டியாளர்: அமெரிக்கத் தூதுவரகம் குறித்து வெட்கமடைகிறேன். அவர்கள் நிச்சயமாக அனுப்பியிருக்க இயலும்.

டைனிஸன்: அவர்களிடம் கடுமை கொள்ள வேண்டாம்.

நம் தாத்தா - பாட்டிகளின் காலத்தை, சமீபமாக எட்ட முடியாது போன காலத்தை எண்ணிப்பார்த்தால், அது மிகவும் நம்முடைய அங்கமாயிருக்கும். நம்மை அறியாமலேயே மிகவும் ஈர்த்துக்கொள்கிறோம். அத்துடன் ஒன்று சேர்ந்து நீள்கதைகளாகிடும் (tales) பாத்திரங்களைப் பற்றியும் எழுதுகிறேன். கதையின் ருசியுடன் ஆரம்பிக்கிறேன். அப்புறம் பாத்திரங்களைக் காண்கிறேன், அவர்கள் கைப்பற்றிக் கொள்கின்றனர். அவர்கள் வடிவமைப்பு செய்கின்றனர், அவர்கள் சுதந்திரத்திற்கு அனுமதி அளித்து விடுகிறேன். இப்போது. நவீன வாழ்விலும் நவீனப் புனைவெழுத்திலும் ஒருவிதச்சூழல் உள்ளது, எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஓர் அகவய அசைவு உள்ளது - பாத்திரங்களுக்குள்ளே - அது வேறொன்றாக இருக்கின்றது.

அமெரிக்க மக்களுக்கு நான் நிறைய கடன்பட்டிருக்கிறேன். கையெழுத்துப்படிசுளுடன், என்னால் மேற்கொண்டு தொடர்புகொள்ள இயலாத நிலையை விளக்கும் கடிதத்தையும் அமெரிக்காவுக்கு அனுப்பியிருந்தேன். போர் முடியும்வரை *Winter's Tale* எப்படி வரவேற்கப்பட்டது

என எனக்குத் தெரியவே தெரியாது. திடீரென உலகெங்கிலுமிருந்த அமெரிக்க ராணுவவீரர்களிடமிருந்தும், மாலுமிகளிடமிருந்தும் நெகிழ்வுதரும் கடிதங்கள் வந்தன. எனக்குக் கிடைத்த இரு பிரதிகளில் ஒன்றை டென்மார்க் மன்னருக்குத் தந்தேன், அவர் பெரிதும் மகிழ்ந்தார் - அவ்விருண்டகாலத்தில் தனது நிசப்தமான தேசத்திலிருந்து ஒரு குரல் பேசியிருந்தது என.

பேட்டியாள்: உங்களது அமெரிக்கப் பொதுமக்களைப் பற்றியா பேசிக் கொண்டிருந்தீர்களா?

டைனிஸன்: ஆமாம். அவர்கள் சட்டென்று என்னை ஏற்றுக்கொண்டதை ஒருபோதும் மறக்க மாட்டேன். 1914 லிருந்து ஆப்பிரிக்காவில் வாழ்ந்துவிட்டு அங்கிருந்து திரும்பியபோது என்னிடமிருந்த பணத்தையெல்லாம் இழந்திருந்தேன். காப்பித்தோட்டம் லாபகரமாயில்லை என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். *Seven Gothic Tales* - நான் நான் எழுதிக்கொண்டிருந்த போது இரண்டாண்டுகளுக்குப் பணஉதவி செய்யுமாறு என் சகோதரனைக் கேட்டுக் கொண்டேன்: அதன்பின் நான் பார்த்துக் கொள்வேன் என்றேன். கையெழுத்துப்படி தயாரானதும் இங்கிலாந்து சென்று வெளியீட்டாளர்களிடம் காட்ட, அங்கு அவர்கள் கைவிடுத்து விட்டனர். அப்புறம் அதனை அமெரிக்காவுக்கு அனுப்ப, ராபர்ட் ஹாஸ் உடனே வெளியிட்டார், மக்கள் விரும்பினர். எப்போதும் அவர்கள் விசுவாசமாய் இருந்துள்ளனர். காபிபோதும், சிகரெட் எடுத்துக் கொள்கிறேன்.

பேட்டியாள்: எங்கு பார்த்தாலும் வெளியீட்டாளர்கள் மரமண்டையர்கள். இது எழுத்தாளரது மரபார்ந்த ஒலம்.

டைனிஸன்: அமெரிக்காவில் அது வெளியான பிறகு, அதைப் புகழ்ந்துவிட்டு, நான் அதை இங்கிலாந்தில் வெளியிட விரும்புவதால் ஆசிரியரின் முகவரி கேட்டு, ராபர்ட் ஹாஸுக்கு ஹண்டிங்டன் கடிதம் எழுதியதுதான் இதில் ருசிகரமானது. அவர் என்னை ப்ளிக்ஸன் சீமாட்டியாகச் சந்தித்திருக்கிறார். ஹாலோ நானோ சந்தித்துக்கொண்டதே இல்லை. நான்தான் இசாக் டைனிஸன் என்று ஹண்டிங்டனுக்குத் தெரியாது. பிற்பாடு அவர் இங்கிலாந்தில் வெளியிட்டார்.

பேட்டியாள்: இது சுவையானது, உங்களது கதைகளில் ஒன்று போலுள்ளது.

ஔண்டாம் உரையாடல்

மழைபெய்த, கதகதப்பான ஞாயிறுபகல். சிவப்பு - பழுப்பிலான கம்பளி உடை, கூம்புவடிவ குங்கும நிற வைக்கோல் தொப்பி சகிதமாக டைனிஸன். மண்பாண்டப் பொருட்கள், ஆபரணங்கள் முதலான எட்டுநூல்கள் சேகரத்தை மெதுவாக நடந்தவாறு நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்.

டைனிஸன்: அந்நீலத்தை அவர்களால் எங்கிருந்து பெற முடிகிறது, உங்களால் யூகிக்க முடிகிறதா? பன்றியைப் பாருங்கள்! வடக்கில் பன்றிக்கு தொன்ம முக்கியத்துவமளிக்கும் மரபு எங்களிடம் உண்டு. அது ஒரு விதத்தில் சூரியனின் விருப்பத்திற்குரிய வேலையாள். இருண்டதும் குளிர்மிருந்ததுமான காலத்தில் அதன் கொழுப்பு எங்களைக் கதகதப்பாக வைத்திருக்க உதவுவதால் இப்படி இருக்கக்கூடும். மிகவும் புத்திசாலி மிருகம்... எல்லா மிருகங்களும் எனக்குப் பிடிக்கும். டென்மார்க்கில் என்னிடத்தே பெரியதொரு அல்சேக்ஷன் உண்டு... அந்த ஈமப் பேழையிலுள்ள சிங்கங்களைப் பாருங்கள். எட்டுஸ்கன்களுக்கு சிங்கங்களைத் தெரிந்திருப்பது எவ்விதம்? ஆப்பிரிக்காவில் நான் பெரிதும் விரும்பியது அது.

பேட்டியாளர்: ஆப்பிரிக்காவை மிகச் சிறப்பாக நீங்கள் அறிந்திருக்க வேண்டும். அங்கே போக வேண்டும் என்று தீர்மானித்தது எது?

டைனிஸன்: சிறுமியாக நான் இருந்தபோது ஆப்பிரிக்கா என் எண்ணங்களுக்கு அப்பால் இருந்தது. அங்கு போவேன் என கனவுகூட கண்டதில்லை. நாம் கொண்டிருப்பதை விடவும் பெரியதும் ஆற்றல்மிக்கதுமான கற்பனையைக் கடவுள் கொண்டுள்ளார் என்பதையே இது நிரூபணம் செய்கிறது. நான் ப்ரூரை நிச்சயம் செய்தபோது, என் உறவினர்கள் கென்யாவில் காபித்தோட்டம் வாங்கவும் ஆப்பிரிக்கா பற்றி என் மாமா புகழ்ந்தோதவும் நாங்கள் அங்கு சென்று வாழ வாய்ப்பு வந்தது. கிழக்கு ஆப்பிரிக்கா அப்போது சொர்க்கமாயிருந்தது. வித விதமான தாவரங்கள், விலங்குகளுடன். என்னைப் பெரிதும் ஈர்த்தவர்கள் அங்குள்ள பூர்வகுடிக்குழுக்களே. குறிப்பாக சோமாலியரும் மலாய்களும். அழகானவர்கள், அச்சமற்றவர்கள், உன்னதமானவர்கள், ஞானமிக்கவர்கள். ஆனால் காபித்தோட்டம் நடத்தியது எளிதானதில்லை. பத்தாயிரம் ஏக்கர் பண்ணைநிலம், வெட்டுக்கிளிகள், வறட்சி...

பேட்டியாளர்கள்: அங்கே தான் தீவிரமாய் எழுதத் தொடங்கினீர்கள் என்று கருதுகிறேன்?

டைனிஸன்: அதற்கு முன்பே எழுதத்தொடங்கிவிட்டேன், ஆனால் எழுத்தாளராக விரும்பியதில்லை. நான் எழுதிய சில கதைகளுக்கு டென்மார்க்கில் நல்ல மதிப்புரைகள் வந்தன. அது என் இருபதாவது வயதில். ஆனால் சிக்கிக்கொள்ள வேண்டாம் என்ற உள்நெருக்கடி இருந்திருக்க வேண்டும். சிறிது காலம் ஓவியம் கற்றேன். ஆனால் ஆப்பிரிக்காவில் நான் சொன்ன கதைகளைக் கேட்க நல்ல நேயர்கள் சிடைத்தார்கள். வெள்ளை இனத்தவரில் இத்தகைய நேயர்களைப் பார்ப்பது அரிது. அவ்வளவு உன்னிப்பாகக் கேட்பார்கள்.

முன்றாவது உரையாடல்

ரோமின் நேர்த்தியான பார்வையினை வழங்கிடும் கேஸினோ வலாடியரில் பிரகாசமான வண்ணங்களில்தரைவிரிப்புக்கும் சித்திரங்களும்.

பேட்டியாளர்: பெரும்பாலான உங்கள் கதைகள் கடந்த நூற்றாண்டில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன, இல்லையா? நவீன காலகட்டங்கள் குறித்து நீங்கள் எழுதவே இல்லை.

டைனிஸன்: எழுத செய்கிறேன், நம் தாத்தா- பாட்டிகளின் காலத்தை, சமீபமாக எட்ட முடியாது போன காலத்தை எண்ணிப்பார்த்தால், அது மிகவும் நம்முடைய அங்கமாயிருக்கும். நம்மை அறியாமலேயே மிகவும் ஈர்த்துக்கொள்கிறோம். அத்துடன் ஒன்று சேர்ந்து நீர்கதைகளாகிடும் (tales) பாத்திரங்களைப் பற்றியும் எழுதுகிறேன். கதையின் ருசியுடன் ஆரம்பிக்கிறேன். அப்புறம் பாத்திரங்களைக் காண்கிறேன், அவர்கள் கைப்பற்றிக் கொள்கின்றனர். அவர்கள் வடிவமைப்பு செய்கின்றனர், அவர்கள் சுதந்திரத்திற்கு அனுமதி அளித்து விடுகிறேன். இப்போது. நவீன வாழ்விலும் நவீனப் புனைவெழுத்திலும் ஒருவிதச் சூழல் உள்ளது, எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஓர் அகவய அசைவு உள்ளது - பாத்திரங்களுக்குள்ளே - அது வேறொன்றாக இருக்கின்றது. வாழ்விலும், கலையிலும் மக்கள் இந்நூற்றாண்டில் சற்று விலகிப் போயுள்ளதாக நினைக்கிறேன். தனிமை இப்போது உலகலாவிய அம்சமாகியிருக்கிறது. ஆனால் ஒரு வடிவமைப்புக்குள் உள்ள பாத்திரங்கள் ஒன்று இன்னொன்றின் மீது எப்படி செயல்படுகிறது என்று எழுதுகிறேன். பிறகுடனான உறவு எனக்கு முக்கியம், நட்பு எனக்கு உயர்ந்தது, தீரமிக்க நட்புகளால் ஆகிரவதிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் என் நீள் கதைகளில் காலம் நெகிழ்வானது. 18 ஆம் நூற்றாண்டில் தொடங்குவேன், அப்படியே முதல் உலகப்போருக்கு வந்துவிடுவேன். ...டிக்கென்ஸ், ஃபாக்னர், டால்ஸ்டாய், துர்கனேல்கதைகளெல்லாம் முந்தைய காலத்தைச் சேர்ந்தவை, ஒரு தலைமுறைக்கு முந்தையவை. நிகழ்காலம் எப்போதும் நிலைகொள்ளாதது, அமைதியாக அதனை எண்ணிப் பார்த்திட யாருக்கும் நேரமில்லை... எழுத்தாளராகும் முன்னர் ஓவியராயிருந்தேன்... ஓர் ஓவியன் தன் மூக்குக்கு கீழுள்ள விசுயத்தை விரும்புவதே கிடையாது: அவன் தள்ளி நின்று, பாதி மூடிய விழிகளால் ஒரு நிலவியல் காட்சியை ஆராய்கின்றான்

நான்காவது உரையாடல்

ரோமுக்கு தெற்கே சமார் ஒன்றரை மணி பயணத்தெலைவிலுள்ள, அடர்ந்து கிடக்கும் நகரின் மத்தியிலுள்ள, செர்மோனெட்டா கோட்டையின் மத்திய கோபுரச்சுற்றுச் சுவர்களில் இருக்கிறோம். அகழியின் பாலத்தை கடந்து ஏணியில் ஏறிவந்திருக்கிறோம். 14 ஆம்

நூற்றாண்டின் சுவரோவியங்களின் சிதைவுகளைப் பார்த்திருக்கிறோம். நேப்போலியன் வீரர்கள் இங்கே வதைக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்து கிறுக்கப்பட்ட வாசகங்களும், சித்திரங்களும் சுவர்களில் இன்னும் புதிதாய் இருக்கின்றன. கீழேயுள்ள வெளி பசுமையாகப் பொன்னிறத்தில். பேட்டியாளர்: அமெரிக்காவிலும் சரி, இங்கிலாந்திலும் சரி எந்த விமர்சகரோ மதிப்புரையாளரோ, உங்கள் படைப்புகளிலுள்ள மிகப்பெரும் நகைச்சுவை அம்சத்தைச் சுட்டிக்காட்டாதது எனக்கு நூதனமாகத் தெரிகிறது. அதுபற்றிச் சிறிது பேச வேண்டும் என நினைக்கிறேன்.

டைனிஸன்: அதனைக் குறிப்பிட்டதற்கு மகிழ்ச்சி! நீள்கதைகளில் இது / அது பற்றிய முக்கியத்துவம் என்னவென்று எப்போதும் என்னைக் கேட்கின்றனர். அவற்றை விளக்குவது எனக்குப் பெரும் சிரமமாக இருந்துள்ளது. விளக்கம் படைப்புக்கு வெளியே இருப்பின் அது பயங்கரமானது. நான் அடிக்கடி வேடிக்கை உணர்வை உத்தேசிப்பேன், நகைச்சுவை எனக்குப் பிடிக்கும். தமாலை விரும்புவேன். இசாக் என்பதற்கு 'சிரிப்பு' என்று பொருள். இப்போது நமக்கு மிகவும் தேவைப்படுவது பெரிய நகைச்சுவையாளர் என அடிக்கடி நான் எண்ணுகிறேன்.

பேட்டியாளர்: ஆங்கிலத்தில் உங்களுக்குப்பிடித்த நகைச்சுவையாளர்கள் யார்?

டைனிஸன்: உதாரணமாக மார்க் ட்வைன். நீள்கதைகள் எழுதுவோரிடம் குறைந்தபட்சம் அது இருக்கும்.

பேட்டியாளர்: உங்களுக்குப் பிடித்த அல்லது நெருக்கமாக நீங்கள் உணரும் நீள்கதை எழுத்தாளர்கள் யார்?

டைனிஸன்: ஹாஃப்மன், ஹான்ஸ் ஆண்டர்சன், துர்கனேல்,

ஹெமிங்வே, மாப்பஸான், ஸ்டெந்தால், செகாவ், கான்ராட், வால்டேர்... சேக்ஸ்பியரை மிக ஆரம்பத்திலேயே வாசித்துள்ளேன். அவரில்லாமல் வாழ்வில் ஒன்றுமிருக்காது என்றுணருகிறேன். *The Tempest* நாடக நடிகர்களின் குழுணவப்பற்றியது எனது புதிய கதைகளுள் ஒன்று... மெல்வில்லை நிறையவே பிடிக்கும். ஓடிஸ்ஸி மற்றும் நோர்ஸ் வீரகாவியங்கள்... ரேஸிணையும் பிடிக்கும்.

பேட்டியாளர்கள்: உங்கள் வடிவத்திற்கான நீள்கதையை எப்படித் தெரிவு செய்கிறீர்கள்?

டைனிஸன்: இது இயற்கையாக என்னிடம் வருகிறது. என் படைப்பின் இருதயம் கருத்தில் இல்லை, மாறாக கதையின் ஓட்டத்தில் இருக்கிறது என்பார்கள் என் இலக்கிய நண்பர்கள். கதையை ஒருவர் சொல்லலாம், ஆனால் அன்னா கரீனிணாவைச் சொல்ல முடியாது.

ஆதாரம்: *Isak Dinesen, The Art of Fiction, No. 14, Paris Review.* குறிப்புகள்:

1. புஸெபாலஸ் (*Bucephalus*) - அலெக்ஸாண்டரின் புகழ்பெற்ற குதிரை. இச்சொல்லுக்கு நேரடிப்பொருள் 'எருதுத்தலையுடையது'.
2. பெகாஸஸ் - இறக்கைகள் கொண்ட குதிரை. கதைக்கான உத்வேகமாக இப்பெயர் பயன்படுத்தப்படும்.
3. எட்ருஸ்கன் (*etruscan*) - மத்திய இத்தாலியுள்ள தென்மையான எட்ருரியாவைச் சேர்ந்தது. கிரேக்க நாகரீகத்தின் தாக்கம் கொண்டிருந்தது. நகர அரசுகளாக இருந்தது. கிமு.5 லிருந்து 3 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலத்தில் படிப்படியாக ரோமானியரின் கட்டுக்குள் வந்தனர்.

முரண்களின் வழியே
என் நம்பிக்கைகளை
கட்டிக்கொண்டிருக்கின்றேன்.

கசப்பும்
வெறுப்பும்
ஆற்றாமையும்
எப்பொழுதும்
அறைகின்ற கன்னத்திலிருந்து
மீண்டும் மீண்டும்
வலியற்று மீழ்கின்றேன்.

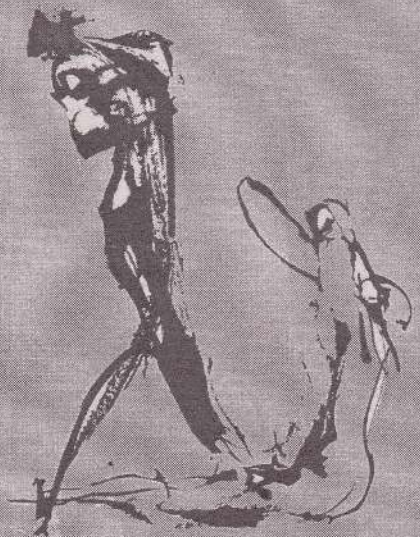
ஒரு கடலைப்போல்
தோற்றுப்போகின்ற ஆணலை,
பெண்ணலையைத் துரத்துகின்ற
மாயவழிப்பும்

என்மணல் வீட்டில்
காலம் தப்பிய மழையும்

ஆயிரம் பாட்டத்தினைப்
பொழிகின்றன.

என் வாழ்வின் தடங்கள்
அங்குமிங்கும் சிதருகின்ற
பெருமணல் பரப்பில்
எந்த ஆராட்சியாளனுமல்லாது
சிறு மணல் துளியாய் மாறுகின்றன....

நான் ஒரு ஆண்
நீயொரு பெண்.

ஆயிரம் பாட்டம்...

ம.செ

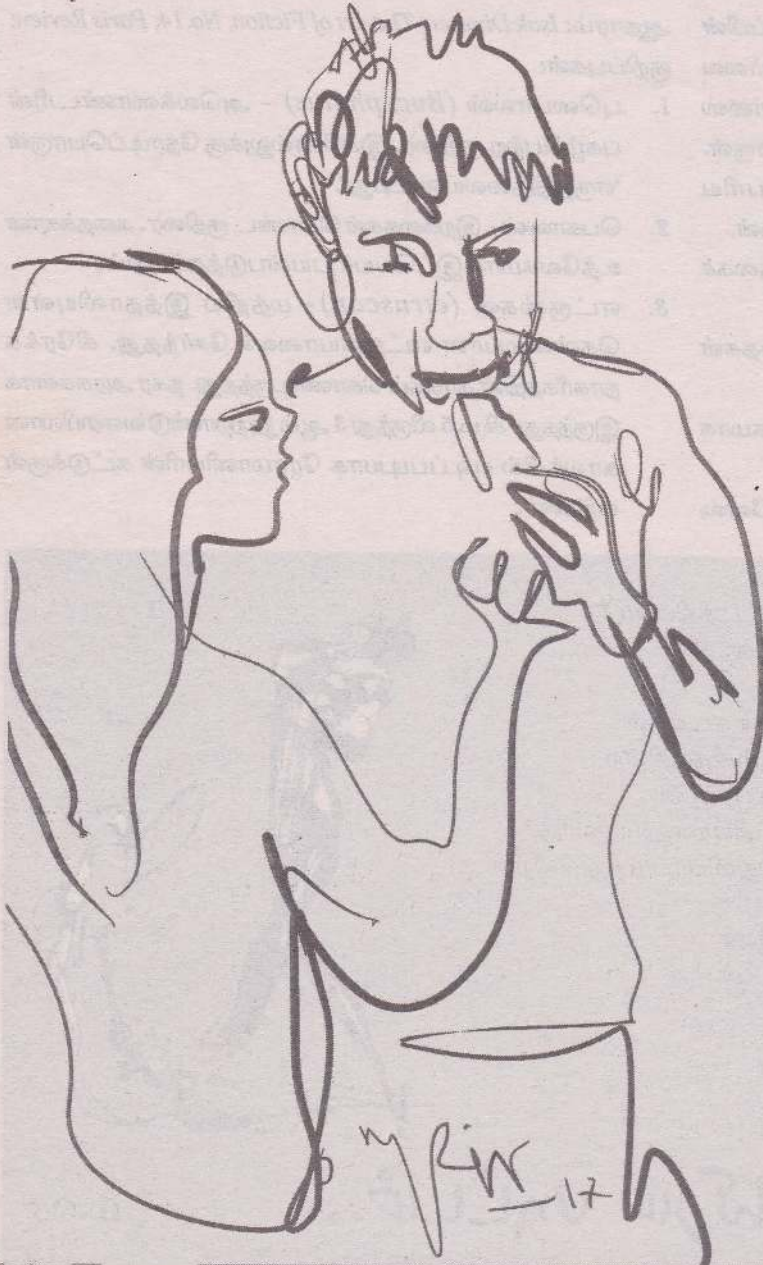
மாயாவுடன் வாழ்தலின் பொருடும்

சீலாவயில் சிறையப்பட்டவர்களின்

குறிப்புகளின் நிகழ்காலதன்மை

ஆதி பார்த்திபன்

1.

உலகத்தின் ஏதாவது அனுபவ முடிச்சுக்களுடன் நீ வாழவேண்டும், என்றால் ஒரு ஐந்து நட்சத்திர கோப்பி சொப்பில் தேநீர் அருந்தி விட வேண்டுமென்ற நட்சத்திரக்கனவுகளுடன் தான் அவள் இருந்தாள். உலகத்தை ஒரு தடவையாவது சுத்திப்பார்க்கவேண்டும் என்று சொல்லும் அவளிடம், நீ எப்போதாவது உண்மையாக காதலிக்கும் அந்திம காலத்தை நெருங்கிக்கொண்டிருக்கும் மனிதர்களை உனது ஊரில் ஏதாவது சந்தர்ப்பத்தில் சந்தித்து உரையாடி இருக்கின்றாயா, கண்டிருக்கின்றாயா என்றால் பதில்வராது அவள் அப்படிப்பட்டவள் இல்லைதான் என்று மனதுடன் சமரசம் செய்து கொண்டாலும், எனக்கென்னவோ அவள் வாழ்க்கையை முழுமையாக வாழவில்லை என்று தோன்றியது, அதை அவளிடம் சொன்னால் நீ என்னை அடிமைப்படுத்துகிறாய் என்று சொல்லி விடுவாள், இந்த நிலையிலிருந்து எப்படி மீண்டு வருவது என்று தெரியவில்லை எனக்கு, ஒரு புத்தகத்தை படித்து விட்டு அது எங்களைப் போலவே இருக்கின்றதே இந்த வாழ்க்கை முறை என்று அவள் முன் பிரமித்தாலும் இதை எல்லாம் நம்பும் முட்டாளா நீ என்று கேலி செய்வாள். ஆனால் வாழ்க்கை முழுவதையும் இழந்து எதோ ஒரு லட்சியத்துக்காக அடிமையாக இருக்கும் அவள் வெளியுலகத்துக்கு வந்தால் இந்த உலகத்தை அவள் எதிர் கொள்ள எத்தனை சமரசங்களை செய்துகொள்ள வேண்டியிருக்கும், ஊர் முனையில் ஒரு கடற்கரை இருந்தது, ஊருக்கு நடுவே ஒரு மிகப்பெரிய கோயில் இருந்தது. தேர்திருவிழாவுக்காக ஒரு நாளில் அங்கு கூட்டம் கூடும். ஊர் முழுவதும் நிறைந்து அந்த கோவிலை

சுற்றியிருக்கும் அதில் ஒருத்தியாக அவள் இருப்பதை எண்ணி ஒரு கேள்வியை கேட்டேன், அதற்கு அவள் சொன்ன பதில் தேர்திருவிழாவில் சாமிக்கு அர்ச்சனை செய்தால் தான் அருள் கிடைக்கும், ஆக அந்த திருவிழாவின் போது நான் அந்த யாருமில்லா கடற்கரையை அடைந்திருப்பேன், ஆனால் எல்லோருடைய ரசனையும் ஒரே மாதி இருக்க முடியாதே என்று ஒரு முறை ஒரு தத்துவவாதி எழுதிய புத்தகத்தில் இருந்ததை படித்தேன், அதனால் என்ன ஒரு தேர்திருவிழாவில் எனது உடலில் ஏதோ ஒரு இடத்தில் ஏற்படும் சனைப்பை இன்னொரு உடலில் தேய்த்து அதை தீர்த்துக்கொள்ள நான் விரும்பியதில்லை.

2.

உனக்கு கடற்கரை பிடித்ததைப்போல எனக்கு திருவிழா பிடித்திருக்கிறது என்று ஆரம்பித்த கதையை நான் திரும்ப திரும்ப கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன், ஆனால் எனக்கு பிடித்த கடற்கரை எப்படிப்பட்டது உனக்கு தெரியுமா, அந்த கடலில் யாருமே குளிக்காத ஒரு நாளில் மத்தியான நேரத்தில் அதன் கரையில் கட்டப்பட்டிருக்கும் தங்கும் நிழல் குடையின் கீழ் அமர்ந்திருந்தேன். கடலுக்கு எதிர்பக்கமாக தெருவை வெறித்தபடி யாருமே இல்லாத தெரு, பின்முதுகை உதைப்பதைப்போன்ற கடலின் சத்தம். தூரத்து மூலையில் டிங்...டிங்...டிங் மணியின் சத்தம். அது மூலையைத் தாண்டி இப்போது எனது கண்ணுக்கே காட்சிப்படுகிறது, ஒரு ஐஸ்பழ வண்டி 'நிரோஷா ஐஸ்பழம்' பாதையை தாண்டி கடலின் எதிர்ப்புறம் மணல்திட்டுக்கள், காறையான பழைய தென்னை மரங்கள், நீளமுஞ்சி வண்டின் செயலால் தும்பிப் போய் மண்ணிறமும் செம்மஞ்சளும் கலந்து காட்சியளிக்கும் இளநீர், அதற்கு முற்றும் மாறாக குலை குலையாய் தொங்கும் பனம்பழங்களை காவிநிற்கும் பனை மரங்கள், அதையும் தாண்டி மணல் குவியலால் பாதி மறைக்கப்பட்டு தூரத்தில் தெரியும் படலை போட்ட வீடுகள், இப்போது முன்னாலிருந்த படலை திறக்கப்படுகிறது. ஒரு சிறுவனும் சிறுமியும் சிறுவன் பாடசாலை காற்சட்டை போட்டிருக்கிறான் மேற்சட்டை இல்லை, அவனதும் அவளதும் தோற்றம் ஏதோ ஒரு ஆபிரிக்க நாட்டை ஞாபகப்படுத்திவிடும், சிறுவனின் காற்சட்டையின் முழுப்பகுதியும் மூடப்படாமல் அந்த இடுப்புப் பட்டி திறந்திருந்தது, அவனது கையைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் சிறுமி, நிச்சயமாக அவனது தங்கைதான் என்று பிறகு உணர்ந்து கொண்டேன். பழுப்பு மஞ்சள் பாதி கிழிந்த சட்டையில் மண்ணிறப்பூக்கள், ஐஸ்பழ வண்டியின் சத்தம் கேட்டு மணல்திட்டுக்களை கடந்து வெயில் கால்களைச் சுடச்சுட ஓடி வருகின்றான். ஐஸ்பழக்காரனிடம் அந்த சில்லறையான பத்து ரூபாய் நாணயங்களைக் கொடுத்து ஒரு ஐஸ்பழம் வாங்குகிறான். அண்ணா ஓடி வா அண்ணா' சிறுமி கூச்சலிட கைகளில் கரைந்து வழிந்த அந்த ஐஸ்பழ

நீரை நாக்கினால் நக்கியபடியே சிறுமியை அடைகிறான். பின் இருவரும் கடலை பார்த்தவாறே மாறி மாறி அந்த ஐஸ்பழத்தை உறிஞ்சிக்கொண்டிருக்கின்றனர். இதற்கிடையில் அந்த குறுகியநேரத்தில் அந்த கடலின் சத்தம் எங்கே இருந்தது என்று உணராமல் இருந்தேன். பொதுவாக எனக்கு இப்படியான கடற்கரையைப் பிடிக்கும், எனக்கு முன் மௌனமாக இருக்கின்ற கடல் அல்லது கடலுக்கு முன் மௌனமாக இருக்கின்ற நான்.

3.

அதீத கற்பனை உள்ள மனிதர்கள் இந்த உலகத்தில் இல்லாவிட்டால் இந்த உலகம் அன்பு என்ற ஒரு வசனத்தின் தன்மையிழந்திருக்கும் என்றார் நாரதர், நாரதர் எனது நிகழ்கால நண்பர், ஆனால் "உனது கற்பனைகள் வித்தியாசமானவை", அவர் சொல்வதில் ஏதோ நியாயம் இருந்துகொண்டிருந்தது, எனது கற்பனை எப்படிப்பட்டது என்றால் ஒருவன் எனக்கு தன்னை அறிமுகம் செய்துகொள்ள முயற்சிக்கும்போதே அவனிடம் கையை நீட்டலாமா அல்லது வணக்கம் சொல்லலாமா அல்லது கன்னத்தை ஒருமுறை உரசி ஆங்கில முறைப்படி ஒரு அணைப்பு, எதை செய்யலாம் என்று நினைக்கும் போதே கட்டியணைக்கும் போது அவன் கத்தியால் எடுத்து எனது வயிற்றுப்பகுதியில் துளையிட்டு பார்க்க முயற்சித்தால் அல்லது உச்சந்தலையில் ஒரு சூலாயுததால் இறுக்கி அதன் ஒருமுனை மாத்திரம் எனது குறியை பாதியாக பிளந்து கொண்டு வந்தால் என்று நினைத்துக் கொண்டே கைவிரல்களை முஷ்டியாக பொத்தி பற்களை இறுக்கமாக கடித்து தோளின் பகுதிகள் ஒருமுறை குல்லங்கிவிழ உடம்பு சிலிர்க்க, முக்கியமாக தூங்கப்போகும் போது இந்த கூரையே எனக்கு மேல்விழுந்து நான் ஒரு காய்ந்த ரொட்டியில் கிசான் ஜாம் பூசியதைப்போல மறுநாள் மீட்க வருபவர்களின் கையில் சிக்கினால் என்று நினைத்தபடியே படுத்து இருப்பேன், அதனால் தான் தூங்கப்போக முதல் காற்சட்டை அணித்திருக்கின்றேனா என்றும் சரத்தின் முடிச்சை இறுக்கமாக போட்டுள்ளேனா என்றும் ஒருதடவைக்கு பலதடவை பரிசோதித்துப்பார்த்துக்கொள்ளவேன், சப்பளித்த குறியையும் பிட்டங்களையும் பார்க்க நேர்ந்தவர்கள் துரதிஷ்டசாலிகள் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன், அதனாலேயே இந்த முன்னேற்பாடு. அது எனது சின்னவயதிலிருந்தே பழக்கப்பட்டு போன ஒன்று, 22 வருடங்களில் பத்து வருடங்களுக்கு மேலாக தனியாக இருக்கிறேன். அதனாலும் இருக்கலாம் இப்படியான அதீத கற்பனைகள். இப்போது கூட நான் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் போது கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்கிறது. சுமார் பன்னிரண்டு மணியைத் தாண்டியிருக்கும். மழையின் சத்தமும் ஈசல்களின் இரைச்சலும் கேட்கின்றது, மண்புழு காதலிப்பதை நள்ளிரவில் தான் கேட்க முடியுமாம் அம்மம்மா சொல்லுவா. அதற்காக ஒரு பெரிய கதையொன்றைக்கூட அடிக்கடி

சொல்லுவா. ஆனால், நான் சொல்லிக்கொண்டிருப்பது எல்லாப் பேய்க்கதைகளிலும் வருவதைப்போல நள்ளிரவு பன்னிரண்டு மணி அடை மழை, கண்டிப்பாக கதவைத் திறக்கும்போது ஒரு பெண் நின்றால் அது நிச்சயமாக நேற்று பேப்பரில் படித்த கமலாவின் ஆவியாக இருந்துவிடக்கூடும்.

அவ்வாறு நடக்கவில்லையா என்று நீங்கள் நாளைக்கு என்னிடம் கேட்கலாம்...

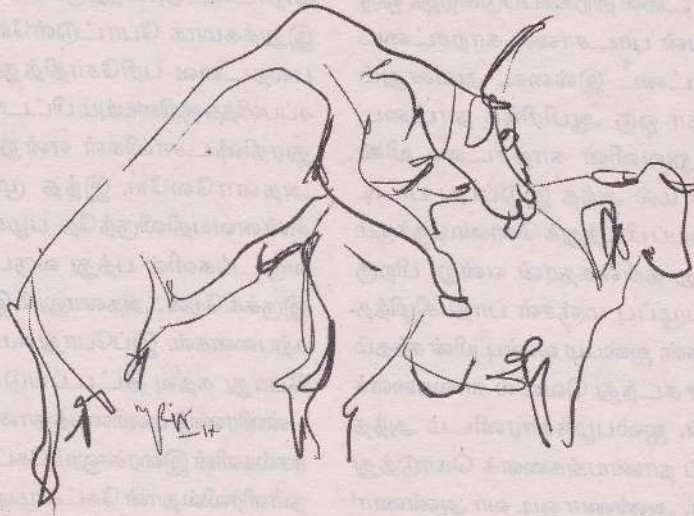
அதற்கு முதல் நான் உங்களுக்கு ஒன்று சொல்லியாக வேண்டும், எனது வீட்டின் உரிமையாளர் ஒரு சில மாடுகளை வளர்க்கிறார். பசுக்களும் உண்டு. அது ஒரு சிறிய மாட்டுப்பண்ணை என்று சொல்லலாம். முக்கியமாக மாடுகளின் இனப்பெருக்கத்தை அவர்கள் கொண்டாடினார்கள் என்றதுக்கு அவர்களின் காளை வளர்ப்பு முறையை உதாரணமாகச் சொல்லலாம், நான்கு காளைகள் உண்டு, அவைகளை வெளியே மேய விடுவதில்லை, நான்கிற்கும் தனித்தனியான குழிகள் நிலத்தில் தோண்டப்பட்டிருந்தது, அவற்றில் தான் அவைகளை வளர்க்கிறார்கள். அதன் தலைப்பகுதியிலிருந்து ஒரு கையளவு தூரத்தில் அவைக்கான, பிரத்தியேக புல் கட்டப்பட்டிருந்தது, அவைகள் எட்டி எட்டி பாய்ந்து அவற்றை கவ்விக்கொண்டிருந்தன, நியூசிலாந்திலிருந்து கப்பல் மூலம் வரவழைக்கப்பட்ட புல் இனங்களாம்.

அன்றும் அவ்வாறாகத்தான் நான் வெளியே புறப்பட்டுச் சென்றபோது வழமையாக காளைகள் முயற்சித்து அந்த புல்லுக்கட்டை கொறித்துக்கொண்டிருந்தன. நான்கு பசுக்களும் கொட்டிலில் அவைகளுக்காக கட்டப்பட்டிருந்த நீர் தொட்டியில் நீரை உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்தன. தாத்தாவை நினைத்துக்கொண்டேன்னது தாத்தா இவ்வாறாகத்தான்திரவ ஆகாரங்களை உறிஞ்சுவார். ஜின்னின் பின் பக்கம் அழுத்தம் தாங்காமல் கிழிந்தமாதிரி ஒரு சத்தம்வரும் அடுத்த பக்கத்தில் வீட்டு உரிமையாளரின் மகன் ஆறுவயதை தாண்டியவன் அங்கிருந்த கே3 என்று இலக்கமிடப்பட்டு குழிக்குள் முரண்டு கொண்டிருந்த காளைக்கு தனது பீசா வில் ஒரு துண்டை அளித்துக் கொண்டிருந்தான். சாப்பிடு சாப்பிடு". ஒரு மனிதருக்குரிய

வாஞ்சை அது. அந்த காளையை ஒரு குழந்தையைப்போல நேசித்தான். நான் பார்த்துக்கொண்டே நின்றேன்.. பீசா.. பையன்... பீசா.. பையன் பையன்.., இப்போது பையன் என்னைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். கண்களால் உனக்கும் வேணுமா என்று கேட்டான். என்னை அவன் ஒரு காளை மாடைப்பார்ப்பதைப்போல பார்த்தான். அம்மா இந்த மாடு சாப்பிடுது எப்படி சாப்பிடுது பாருங்கோ. "தம்பி வா குப்பைக்க நிக்காத" என்ற குரல் வந்த திசைக்கு கண்கள் உருண்டு திரும்ப முதலில், வெளுத்த எருதின் முதுகின் திமிலை போல இருந்தது சமந்தரமான இடைவெளியில், தெளிவாக அவதானித்ததும், அது அவளது கிளிவேஜ், நூறுவீத பெண் அடையாளம். இறப்பர்போல வாயை நீட்டி சிரித்தேன் வெளிக்கிட்டாச்சா. என்றுவிட்டு பதிலுக்கு காத்திருக்காமல் சாப்பிட்டாச்சா என்றான், ஓம் என்ற பொய்யை சொல்லும் போதே, நெய் தோசையின் வாசம் மூக்குக்குள் நுழைந்து சென்றது, ஹம்ம் என்றேன் அங்கலாய்ப்புடன், சரி என்றான் சிரித்தபடி. வீட்டில் நெய் ரொட்டி சாப்பிடலாமே ஒன்று? நான் நெய் தோசை என்று நினைத்தேன்.

செப்புக்குடத்துக்குள் விழுந்த வளையல்களை போல கலகலத்துச் சிரித்தான். மரியாதை நிமித்தமாக ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டேன். தண்ணீர்" முடிந்தது எப்படி என்றான்.

பிறகு நடந்து சென்று கதவைத் திறந்தேன், மழையே இல்லை ஒரே நேரத்தில் இரண்டு மாடுகள் சிறுநீர் கழித்திருக்க வேண்டும். இப்போதும் ஒன்று, தூக்கத்திலிருந்து விழித்திருக்கும் போது இந்த மாதிரியான சத்தப்பிரமை வழமையானது தான், பிறகு எனது வழியைத் தள்ளியபடி அவள் நுழைந்தாள். நெய்யின் வாசம் பலமாக வீசியது,

உலகத்திலுள்ள அனைத்து பசுக்களின் மடிகளையும் பிழிந்தெடுத்து ஊறிய நெய் போல் இருந்தது என்றேன். கொஞ்ச நேரம் அதாவது இரண்டு சுட்டு விரல் ஒலியெழுப்பும் நேரம்வரை அமைதியாக இருந்தவள், சுதாகரித்துக் கொண்டு சிரித்தாள்.

வித்தியாசமாக கதைக்கிறாய் என்பதைப்போல இருந்தது அவளின் பார்வை. கோப்பையை யார்ப்பது என்பதில் சிறிது நேரம் கலவரம் பிறகு அவளே எடுத்துக்கொண்டாள். இரண்டு கிழமைகளின் பின் பசுக்களை சினைக்கொள்ள வைக்கும் சம்பவம் இடம் பெற்றது, மாலை அலுவலகம் முடித்து திரும்பிக் கொண்டிருந்தேன், பலர் வீட்டில் குவிந்திருந்தார்கள், மஞ்சள் மின் குமிழ்களால் ஒளியேற்றப்பட்டிருந்த

பசுக்களின் பகுதி, ஒளியேற்றிய கிரிக்கெட் மைதானம் போல இருந்தது, அந்த ஒளியிருந்த வட்டமான பகுதியின் நடுப்பகுதியில் மரக்குற்றியால் இடப்பட்ட ஒரு கம்பத்தின் நடுவில் பி1 என்று பெயர் பொருத்தப்பட்டிருந்த பசு கூட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தது, இப்போது கையில் பிடித்திருந்த கயிற்றை இழுத்தவாறு வீட்டு உரிமையாளர் வந்து கொண்டிருந்தான், மறுமுனையில் கே1 என்று பெயரிடப்பட்ட காளை மெல்ல நடந்து வந்து கொண்டிருந்தது, அதன் கண்கள் கூட்டப்பட்டிருந்தன. கறுத்த துணியால் இறுக்கமாக. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மஞ்சள் ஒளியை பிரகாசம் குறைத்து மங்கவைத்தார்கள். மஞ்சள் ஒளி நித்திரைகொள்ள வைக்கும் நிறத்தில் மங்கியிருந்தது. திடீரென உரிமையாளன் எங்களை நோக்கி ஒரு மந்திரப்புன்னகை செய்தான். கைகளை மடித்து வெற்றிக்குறியை காட்டினான், இவ்வளவு பெரிய வீண் செயற்பாடுகளின் பின் அந்த கறுத்த துணியை மெல்ல அவிழ்த்துவிட்டு ஓடிவந்து எங்கள் கூட்டத்தில் இணைந்துகொண்டான். காளை மெல்ல நெருங்கி பசுவின் பிட்டங்களை முகர்ந்து ஆரம்பித்தது. அது தொடர்ச்சியாக பசுவை பந்தாடிக்கொண்டிருந்தது. இருட்டில் நின்ற மக்கள் கூச்சலிட்டார்கள். "அப்படிதான் நன்றாக செய்கிறது". ஒரு சிறுவன் பெரிதாக கத்தினான் அப்படியே பசுவை வானம் வரை தூக்கு காளையே என்று, பாவம் காளை எவ்வளவு இடித்தும் பசுவை கீழே விழுத்த முடியவில்லை என்று அங்கலாய்த்தார் ஒரு சிறுமி, வெறும் தலைகளையும் குரல்களையும் வாசத்தையும் மாத்திரமே அனுபவிக்க முடிந்த அந்த இருளில், அவர்களின் கூச்சல் காளையை உக்கிரமாக மாற்றியது, பசுவின் அலறல் மக்களின் அலறலுக்குள் மங்கியிருந்தது. இறுதியாக காளை மயங்கிச் சரிந்தது, கிட்டதட்ட பலமணி நேரங்கள். இவ்வாறாக நான்கு ஜோடிகளை ஒரு இரவில் சேர்த்தான் அந்த உரிமையாளர், இறுதி ஜோடியை சேர்க்கும்போது கிட்டதட்ட அதிகாலை ஆகியிருந்தது, சிலர் நித்திரை கொண்டிருந்தார்கள். வைக்கோல் கற்றையை தலையனை போல உருட்டி, உரிமையாளனும் அசதியாக காணப்படான். எந்தக்காளை இதில் வலிமையானதென்று நினைக்கிறாய் என்று ஒரு குரல் எனது செவியில் விழ, நான் மூன்றாவது என்றேன், அந்த ஒரு காளையின் சேர்க்கையில் இருந்த பசுவின் அலறல் தான் மனித சத்தங்களை விட அதிகமாக கேட்டது என்றேன். எனக்கும், நானும் அப்படிதான் நினைக்கிறேன் என்றது, அது ஒரு பெண்ணின் குரல் மட்டுமில்லாமல் அவளின் உடலில் பசு நெய் மணத்தது.

இன்றைய தினம் வீடு திரும்ப இரவாகியிருந்தது. மின்சாரம் துண்டிக்கப் பட்டிருந்தது. வீட்டு வாசலுக்கு வந்து சேர்ந்தேன். நேற்றைய இரவில் அசுரத்தனமான வேட்டை நடந்த தனிப்பெரும் காடு இருளின் கதகதப்பில் உறங்கிக்கொண்டிருப்பதாக பட்டது. அவர்கள் வீட்டில் ஒரு

சிமிலி லாம்பு திறந்திருந்த கதவுகளுக்கிடையே மையமாக வைக்கப்பட்டிருந்தது, சிறுவ னின் சத்தத்தையும் காணக்கிடைக்கவில்லை. அந்த இடத்தை அடைந்த போது இருளில் கால்புதைந்து கொண்டது, கோமயமும் மதன நீரும் கலந்ததால் வந்த ச்சுதி, பிரயத்தனப்பட்டு கால்களை வைத்துக்கொண்டிருந்தேன் சப்பாத்தில் அது ஒரு படைபோல ஓட்டியிருக்கும் என்பது நிச்சயமாக்கப்பட்டது. அவளை ஒரு தடவை அந்த விளக்கின் முன் பகுதியில் மூடப்படும் திரைசீலை போல அவளது ஆடை நிற்க காணமுடிந்தது, விளக்கின் முன் பகுதியில் அவள் நின்றதால் விளக்கின் ஒளி மங்கிக்கொள்ள, அவளது நிழல் மட்டும் எனது காலடி வரை விழுந்தது, என்னை பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைப்போல தோன்றியதால் கைகளை அசைத்து எனது இருப்பை தெரியப்படுத்தினேன். ஆனாலும் பதில்கையசைப்பு வராததால் வேகமாக எனது வீட்டை அடைந்தேன். அறையின் சோகத்தை தீர்க்கும் பொருட்டு மெழுகுதிரியை கொளுத்திவிட்டு அமர்ந்துகொண்டேன், எப்போது தூங்கிப்போனேன் என்று தெரியாது, உடையையோ சகதியில் புதைந்த சப்பாத்துக்களையோ கழட்டுவதற்கு கூட அவகாசம்தர முடியாத அந்த தூக்கத்தில் கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டது. இது தான் இப்போது நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கும் சம்பவம் வெளியே மழையின் சத்தம், தடுமாறி அணைந்திருந்த மெழுகுதிரியின் இறுதிப்பகுதியை பற்றவைத்துக் கொண்டிருந்தேன். பேயாக இருக்கும் பட்சத்தில் அதை எதிர்கொள்வதற்கான வழிமுறையாக அந்த மெழுகுவர்த்தியின் இறுதிக்காலத்தை எதிர்நோக்கிய ஒளியும், ஒரு எலுமிச்சம்பழமும், வாந்தி வரும் குணத்திற்காக கைகாவலாக வாங்கி வைத்திருந்த பாதி அழுகிய நிலையிலிருந்த எலுமிச்சம்பழம், பாதுகாப்பு உபகரணங்கள் கூர்மையை விட மழுங்கிய கத்தி கூட நம்பிக்கையிருந்தால் காப்பாற்றும் கருவியாக மாறும் என்று எத்தனையோ ஞானிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள் இல்லையா, பிறகு நடந்து சென்று கதவைத் திறந்தேன். மழையே இல்லை ஒரே நேரத்தில் இரண்டு மாடுகள் சிறுநீர் கழித்திருக்க வேண்டும். இப்போதும் ஒன்று, தூக் கத்திலிருந்து விழித்திருக்கும் போது இந்த மாதிரியான சத்தப்பிரமை வழமையானது தான். பிறகு எனது வழியைத் தள்ளியபடி அவள் நுழைந்தாள். நெய்யின் வாசம் பலமாக வீசியது.

ஒருவரது வாசத்தை அவரது முதலாவது சந்திப்பிலிருந்து பொறுக்கியெடுத்துக் கொள்ளுவதும் எனது அதீத கற்பனை சார்ந்த ஒன்றாக இருக்கக்கூடும். நாரதரை நினைக்கும் போது பலநாட்கள் தோய்க்கப்படாத காற்சட்டை பொக்கற்றுக்குள் இருந்து எடுத்துக்கொடுக்கும் சில்லறைகள் வாசம் ஞாபகம் வரும், அம்மாவை ஞாபகப்படுத்துவது என்னை முதல் முதலாக குளிக்கவைத்த போது பயன்படுத்திய

பேபி சோப்பின் நுரைவாசம். இவ்வாறாகத் தான் இந்த நெய்வாசம்நாசிக்குள் நுழைய அவள் எனது சுகதியடைந்திருந்த படுக்கையை நோக்கி சென்று கொண்டிருந்தாள். வேகமாகவே சென்றேன். அதே உடல் காளைமாட்டின் திமில் போல நின்ற அந்த பகுதி. நானும் வேகமாகவே சென்றேன், உடல் பரபரத்தது, அருகில் வந்து அவள் அமர்ந்துகொண்டு பட்ட மரத்தை விரல் நகங்களால் விராண்டுவதைப்போல எனது கண்ணில் கீழ்ப்பகுதியில் இரண்டு கீறல்களை வைத்தாள், பிறகு மெழுகு வர்த்தியின் அணைந்த பின் எழும் ஒரு வித வாசம் நாசிக்குள் புகுந்துகொண்டது. பிறகு உடல்களை உடல்களால் களைந்துகொண்டிருந்தோம், முதல் ஆடைகளை பிறகு தசைகளை பிறகு எலும்புகளை பிறகு உள்ளிருக்கும் அங்கங்களை கடைசியில் எப்படி இருக்கின்றது என்று கேட்டாள். தொடர்ச்சியான மழைக்கு பிறகு வரும் முதலாவது வெயில் நாளில் குளக்கரையை அண்மித்திருக்கும் மரத்தின் கீழிருந்த இரண்டு பாசிபடர்ந்த பாறைகளுக்கிடையில் கைகளை செலுத்தினேன், அதே கதகதப்பு, அவளது மார்புக்குள் இருந்தது, அக்குள் பகுதிக்குள் ஆர்வமிகுதியால் தேங்காயாக முதலே இறக்கப்பட்ட வழக்கல்பதமான முற்றாத தேங்காயின் வாசம், இடைப்பகுதி தோசைக்கல்லில் இட்ட குளிர்ச்சியான முடைத்திரவம், பிறகு அந்த எல்லையில்லாத இன்பத்தை என்ன சொல்வாய் என்றாள். காலைசூரிய உதயத்தின் போது கடற்கரையில் நின்று சூரியனைப்பார்க்கிறேன் அந்த சூரியனை எவடிவமாக பிளந்துவைத்ததைப்போல அதன் நேராக ஒரு பறவை பறந்து கொண்டிருந்தது அதன் சிறகடிப்பு உனது அந்தரங்கம்,

மிகவும் சுரகரப்பான மங்கிய குரலில் அதை தான் pussy என்று சொல்வார்கள் என்றாள்.

கண்களைத்திறந்த போது காலை எட்டுமணிக்கு மேலே இருக்கும், எல்லாம் வழமைபோல இருந்த இடத்திலேயே இருந்தது, எதிலும் மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை, கண்களை சரியாக கசக்கியபடியே மங்கலாக தூரத்தில் இருந்த துணிகளை கோர்த்துவைக்கும் கொழுவியில் ஒரு பான்ரி தொங்கிக்கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தேன். அருகில் சென்றேன் அவள் தான் மறந்து அவசரத்தில் அணியாமல் சென்றிருக்க வேண்டும். கற்பனை எல்லாம் இல்லை, எல்லாமே உண்மையாக நடந்திருக்கிறது. அதை அனுபவிக்க முடியாத நிலையில் அனுபவித்திருக்கின்றேனே என்று வாயை சுளித்துக்கொண்டேன், இன்று போகின்ற நேரத்தில் ஒரு தடவையாவது இன்னொரு தடவை என்பதை அரசல் புரசலாக கேட்டுவிடுவோமா என்றவாறே நடந்து கொண்டு அது தொங்கிக்கொண்டிருந்த கொடிக்கு மிக மிக அருகில் வந்துவிட்டேன். எனது கண்ணுக்குள் விழுந்த சிவப்புநிற பான்ரி நேற்று நான் அவசரமாக சாப்பிட்டு அடைந்து வைத்த சிவப்புநிற பொலுத்தீன் பையாக மாறியிருந்தது.

மறுநாள் காலை அவளை பார்ப்பதற்கே கொஞ்சம் கூச்சமாக இருந்தது, இரவு முழுவதும் அவளை கனவில் சீ என்றபடியே இருந்தது மனம், அவளுக்குப் புனர்தலின் அசதி இருக்குமா அல்லது அவள் வழமை போல இருப்பாளா என்றவாறு வீட்டை பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன், தலை வலிமுற்று முழுதாக குணமாகி இருக்கவில்லை, கடற்கரைக்கு செல்லலாம், நாரதரைப் பார்க்கலாம், பதினொன்றரைக்கு எல்லாம் நாரதர் வந்து விடுவார், அவர் மத்தியான நேரங்களில் பிச்சை எடுப்பதில்லை, புதன்கிழமை மாத்திரம் அந்த பெண்கள் கல்லூரிக்கு முன் பிச்சை எடுக்கிறார், அன்று மாத்திரம் அவருக்கு இரண்டு விதமான அதிஷ்டம் வேலை செய்யும் ஒன்று பதினான்கிலிருந்து பதினெட்டு வயது வரை இருக்கும் பெண்களுக்கு இரக்கம் அதிகம் என்றுவார், தலா இருபது ரூபா வீதமாவது ஒரு ஐம்பது பேரிடம் சம்பாதித்து விடலாம். இரண்டாவது சிறிய கடியெறும்புகள் கடித்ததால் சிவப்பு யம்புக்காயை போல சிவந்து தடித்திருக்கும் அந்த குறியை அழுக்கு வேட்டியினால் மெல்ல விலக்கி அந்த யெளவனப் பெண்களின் பார்வைக்கு மெல்ல காட்சிப்படுத்துவாராம். அதை அவர்களே பலமுறையம்புக்காயை போல இருக்கின்றது என்று சொல்லிச் சிரித்துச் செல்வதை கேட்டு மனசு அந்தரத்தில் பறக்கும் என்றிருக்கிறார். இது வரை ஒரு தடவை கூட எனக்கு காட்டவில்லை என்பது நான் அதன் கனபரிமாணங்களை அறிந்துகொண்டு அது யம்புக்காயை போல இருக்கின்றதா என சொல்வதற்கு சிரமமாக இருந்தது, இன்று ஆயிரம் ரூபர் சம்பாதித்திருந்தால் அவரே தேநீருக்கான செலவை ஏற்றுக்கொண்டு விடுவார், அவரின் நம்பிக்கைக்குரிய நண்பனாக கடந்த சில காலங்களாக நான் இருந்துவந்ததே அதற்கு காரணம், அவரது உடல் உறுப்புகள் எதுவும் பழுதடைந்து இருக்கவில்லை உண்மையை சொல்லப்போனால் என்னைவிட ஆரோக்கியமானவராக இருந்தார். கழுவுப்படாமல் இருந்த தாடி மாத்திரந்தான் பசை போல குழைந்து நெஞ்சப்பகுதியில் விழுந்தது, நாப்பது வயதை தாண்டியிருந்தார். அடிக்கடி கடற்கரைக்கு வரும் போது சந்தித்துக்கொண்டோம், உலக நடப்புகளைப்பற்றி பேசிக்கொண்டோம். தனது விந்தையே வெட்டப்பட்ட பாணில பூசி உண்ணும் நண்பனைப்பற்றி நான் சொன்னால் பதிலுக்கு ஒரு ரூபா நாணயம் அளவு முலைக்காம்பையுடைய அவரது சக பிச்சைக்காரியைப்பற்றி சொல்லுவார், அவள் ஒரு பைத்தியக்காரியும் கூட எனக்கு தெரிந்த வரை சுவாரசியமான ஒரு கதை அவளது வாழ்க்கை பற்றியது தான், வயதான கணவனுடன் திருமணம் நடந்து ஒரு பெண்பிள்ளை பிறந்தவுடன் கணவன் இறந்து போய் இருக்கின்றான், அதன் பின் பட்டினியாக இருந்த குழந்தையை ஒரு நல்ல

நான் பார்த்து கழுத்தை இறுக்கியவாறே பால்கொடுத்து அது புரையேறி இறந்துபோக வைத்திருக்கிறாள், குழந்தையின் பட்டினி வெறி தான் அவளின் காம்புகளை ஒரு ரூபாவளவு பெரிதாகியிருக்கின்றது என்பதை யூகம் செய்து கொண்டேன். இப்படி கொலைகாரியாக இருந்த அவள் ஒரு முறை ஒரு கழிவு வாய்க்காலுக்குள் அவசரமாக அறுக்கப்பட்ட தொப்புள் கொடியுடன் தூக்கி எறியப்பட குழந்தையின் பிணத்தை தன் மாற்போடு அணைத்தபடி ஒரு இரவு மற்றும் ஒரு பகல் அந்த வீதியில் நின்றாளாம், மிகுந்த சிரமத்துக்கு மத்தியில் அந்த குழந்தையின் பிணத்தை பிரித்தார்கள். அவளிடம் இருந்து பிரித்தார்கள். இறுதிவரை அவள் அந்த தொப்புள் கொடியை பற்றிக்கொண்டு கூச்சலிட்டாளாம், அதை விட கொடுமை என்னவென்றால் அதைப் பிரித்தெடுக்க இரண்டு நாட்கள் சென்றிருந்தது. ஏனென்றால், அமைச்சரவையில் அதை எவ்வாறு பிரித்து எடுப்பது போன்ற திட்டங்கள் இரண்டு நாட்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டனவாம். எனக்கு சட்டென்று ஒரு கரிய பெண் ஞாபகம் வந்தாள். அழுக்கடைந்த துணியோ கையில் பிணமான நிலையில் ஒரு சிறிய உடல், அதன் தொப்புள் கோடி அவளது தொடைப்பகுதி வரை நீளமானதாக இருக்கிறது. அபத்தம் அவள் பழுப்பு நிற தோலை உடைய பெண் என்றார் நாரதர், எனது அதீத கற்பனை அந்த பிச்சைக்காரியையும் விட்டு வைக்கவில்லை. நாரதர் சொல்லும் பாடசாலை பெண்களை இப்படித்தான் கற்பனை பண்ணிக் கொள்ளுவேன். அப்சரஸ்கள் அந்த பாடசாலை வீதி ஒரு தேவலோகச்சாலை, இதோ காற்றில் பறந்து விடும் என்ற நிலையில் வெண்மையான மெல்லிய ஆடை, சீவப்பட்ட பென்சிலின் முன்பக்கத்தைப் போன்ற முலைகள். எப்போதும் அதிகாலை நேர தூரியனின் வண்ணங்களுடன் அமைந்த காலநிலை. ஆனால் உண்மையில் அப்படி இருக்காது அதீத கற்பனையில் கடலின் கூச்சலும் மறைந்துவிடும். அப்படி இருந்தது எனது உலகம், மணி பதினொன்றை அண்மித்த போது நாரதர் வந்து கொண்டிருந்தார். முன்னால் போடப்பட்டிருந்த தட்டிக்கடையில் நீண்டநேரம் நின்றுகொண்டிருப்பதை பார்த்தபடி இருந்தேன், அது ஒரு சிறிய சாப்பாட்டுக்கடை போதிய வசதிகள் இருக்காது. கிடுகால் பின்னி மறைக்கப்பட்டிருக்கும். அங்கே ஒரே ஒருவன் இருக்கிறான் தேநீரை குறிப்பிட்ட தூரம் வரை மேலே கையை கொண்டுசென்று ஆத்தியபடி இருப்பான். சிவபெருமான் ஒளிப்பிழம்பாக மாறிய கதை ஞாபகம் வரும் தூடாக இருக்கும் தேநீரின் வடிவம் எனக்கு அப்படி தான் காட்சியளிக்கும், இப்போதும் இரண்டு தேநீர்தயாராகிக்கொண்டிருந்தது. கடைக்காரனுக்கு தேநீர் போடுவதைத்தவிர ஈக்கள் விரட்டுவது தான் பிரதான தொழில், ஓய்வு நேரத்தில் மாத்திரம் கொஞ்சம் தேநீர் போடுகின்றான். நாரதர் வந்து அருகில் அமர்ந்து

கொண்டார், டே மச்சான் சொல்லடா என்று கதைத்து கொண்டாடுமளவு நட்பு இல்லை ஒரு மரியாதை நிமிர்த்தமான நட்பு, சந்திக்கும் பொது பேச்சையார் முதலில் தொடங்குவது என்பதில் இருவருக்கும் கொஞ்சம் கூச்சம் இருக்கும், என்ன தேத்தண்ணி ஊத்துறான் பச்சைத்தண்ணி என்று நாரதர் ஆரம்பிக்க வேண்டும், இல்லை சீனி கூட என்று நான் ஆரம்பிக்க வேண்டும் இவ்வாறு தான் உரையாடல்கள் ஆரம்பிக்கும், தேநீரை மத்தியஸ்தம் பண்ணி, பிறகு நேற்றைய நான் பற்றி. நேற்றைய பொழுதுகளில் எங்களுக்குள் நடந்த கவாரசியமான சம்பவங்களைப்பற்றி பரஸ்பரம் பரிமாறிக் கொள்வோம், குடும்பத்தை பற்றி நான்கதைத்து கிடையாது, எனக்கு ஒரு குடும்பம் இருந்தது என்ற வரலாற்று ஆவணத்தை தூசி தட்டி ஆரம்பிக்கும் எந்த கதைகளும், இருக்கும் கொஞ்ச நெஞ்ச சந்தோசத்தையும் குழப்பிவிடும் என்பதால் கூடுதலாக எங்கள் வாழ்க்கையில் இருக்கும் பெண்களைப்பற்றியே உரையாடுவோம். நாரதருக்கு முப்பது வயதாகி இருக்கும் ஒரு காதலி இருக்கின்றாள். என் பிச்சைக்காரர்களுக்கு காதலி இருக்கக்கூடாதா? இருக்கலாம். நீங்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டீர்கள் உங்களுக்கு எல்லாமே அருவருப்பும் இன்சல்ட் செய்வதும். ஏனென்றால், நீங்கள் வலதுசாரிய சிந்தனையுள்ள புத்திஜீவிகள் பின்நவீனத்துவம் பேசும் கம்மனாட்டிகள் உங்களுக்கு தெரிந்ததெல்லாம் ஏசி ரூமில் உங்கள் சம்பாலினரை புரட்டி எடுப்பது அது தான் உங்கள் தார்மிக கடமை. எனக்கு அந்த காதலை ரசிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. ஏனென்றால் அவர்கள் காதல்

வெளிப்படும் தருணம் மிகக்குறுகியது, அதாவது அவள் ஆடை மாற்றும் போது, அவள் கிழமையில் மூன்று தடவைகள் ஆடை மாற்றிக்கொள்வாள், நகரத்தில் இருக்கும் முக்கியமான மல்டி பிளாசாவின் ஒரு மூலையில் நின்று மாலை மங்கிய நேரம் தான் மாற்ற வேண்டும், என்றாலும் கண்கள் விட்டுவைக்காது. அந்த தருணத்தில் அங்கு வருபவனின் கண்கள் வெறிக்க ஆரம்பிக்கும், கொஞ்சம் தாமதிக்கும், அந்த நேரத்தில் நாரதரின் மனதில் அடங்கியிருந்த காதல் விஸ்ப்ருபமாக வெளிப்படும். வேகமாக அவளை சென்று மறைத்துக்கொண்டு அவளது அந்தரங்க உடலில் படும், தாகமான பார்வைகளை தவிர்த்துக்கொண்டிருப்பார். பதிலுக்கு அவள் ஒரு புத்தம்புதிய தூஷண வார்த்தையை நன்றியாக செலுத்துவாள். இப்படியான காதல் யாருக்கு வாய்க்கும் என்றார் நாரதர். தேநீர் ஆறுவதற்கு முதலே அருந்துவது நல்லது என்றேன். கற்பனைகள் மிகுந்த தீவிரத் தன்மையுடன் இருக்கின்றன, கனவிலும் நிஜத்திலும் புரிபடாத தோற்றங்களை ஏற்படுத்திவிடுகின்றன. நாரதரிடம் ஒரு சிரிப்பு மிஞ்சியது "நாராயண" என்றார். பிறகு நீ கடற்கரைக்கு சென்றதே இல்லையா, உனது காதலியை சந்தித்ததே இல்லையா. சந்தித்தேன், சந்திக்கும் போதெல்லாம் அவளின் உடலில் புத்தக வாசம் வருகின்றது, முத்தமிடச்சென்ற போது, அவள் என்னை தள்ளிவிட்டாள், அவளில் மிகுந்த கோவம் இருந்தது. அவளுக்கு தண்டனை கொடுத்தே ஆகவேண்டும், கடலின் மறுபக்கம் திரும்பி கூவினேன், உன்னிடம் எனது கற்பனைகள் எல்லாவற்றையும் தருகிறேன், தூரத்தில் அந்த சிறுவன் மணலுக்குள் கைகளை செலுத்தி மட்டிகளை பொறுக்கிக்கொண்டிருந்தான். அவனது தங்கை தனது கைகளில் வைத்திருந்த சிவப்பு நிற பொலித்தீன் பையில் அவற்றை சேர்த்துக்கொண்டிருந்தான். இன்று கடல் கொஞ்சம் மனிதர்களை பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. மனிதர்கள் தான் கடலைப் பார்க்கப்போகின்றோம் என்று சொல்வது எத்தனை நகைச்சுவையானது என்று நினைத்தேன். யாருமே கடலை பார்க்க முடியாது, கடலை முழுமையாக பார்த்தவன் யாரும் இருக்கின்றனா, கடல் நீரை ஒரு சிரட்டைக்குள் விட்டு பார்ப்பதைப்போல தான் பார்க்கின்றோம் ரசிக்கின்றோம். ஆனால் கடலின் எல்லை அது ஏதோ ஒரு உணர்வுக்கு சமானம் அது எந்த உணர்வு? அதன் பெயர்தான் என்ன உங்களுக்கு தெரியுமா நாரதரே என்றேன், நாராயண என்றார். அந்த உணர்வைப்பற்றி புரிந்து கொள்ளாமல் இருப்பதே கடலை சிறுதுண்டங்களாக்கி ரசிப்பதற்கான ஒரே வழி. மத்தியான வெயிலில் அதுக்கு மேலும் அங்கேயே இருக்க முடியாது ஒரு மணியாகி இருந்தது, இந்த வார இறுதியில் உங்களை சந்திக்கிறேன் என்றேன். வீட்டை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தேன். ஒரு மணித்தியாலத்தில் பின் வெயில் பயங்கரமாக உடலின் அனைத்து இன்பங்களையும்

காலியாக விட்டிருந்ததைப்போல உணர்ந்தேன். தூக்கம் ஒன்றுமட்டும் தான் இப்போது இன்பங்களை மீள்நிரப்பும் ஒரே வழி. வீட்டின் கதவை திறந்தபோது அவள் தான் நின்றுருந்தாள். கனம் பொருந்திய துன்பம் இப்படி ஒரு துன்பத்தை யாரும் அனுபவித்திருக்க மாட்டீர்கள். என்னால் அவளை பார்த்து ஒரு அடி கூட எடுத்து வைக்க முடியவில்லை, கண்கள் சொருக என்னை மன்னித்துவிடு என்பதைப்போல கேற்றின் அருகே விழுந்துவிட்டேன். பிறகு கன்னத்தில் அவள் தட்டியபோது தான் ஒரு எண்பது வீதமான எனது தலையை அவள் தனது மடியில் தங்கியிருந்தாள் என்பது புரிந்தது. சாப்பாட்டு மயக்கம் கொஞ்சம் சாப்பிட்டால் சரியாகிவிடும் என்றாள். தலையை ஏதோ நூலில் வைத்திருந்த நூல்பந்தைபோல ஆட்டியபடி இருந்தேன். உணவை எடுத்துவந்து வைத்தாள். கருவாட்டுக்குழம்பு கூடவே நெய்யூறிய பருப்புக்கறி. அவளின் அன்பு அனைத்தையும் விட கொடுமையானதாக எனக்கு அந்த நொடியில் இருந்தது. சாப்பிட்டு முடித்ததும் ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டேன். தலைமுடியினுள் கைகளால் கோதி ஒரு பத்து தடவை அந்த அழுத்தத்தை கொடுத்தேன். வாய் விட்டு எனது அதீத கற்பனைக்காக அவளிடம் மன்னிப்பு கேட்டே ஆக வேண்டும். கொஞ்சம் எலுமிச்சை ஜூஸ் எடுத்து வந்து எனது எதிரே அமர்ந்து கொண்டாள். நானும் நூலளவு புன்னகைத்தேன். மீண்டும் அவள் என்னையே உற்றுப்பார்த்தபடி இருந்தாள், நீண்ட நேரம் மௌனமும் நானும் அந்த ஜூஸ் நிரப்பப்பட்ட கிளாசும் நான் திடீரென்று நிமிர்ந்து கொண்டேன். நேற்றிரவு நான் உங்களுடன் மோசமாக நடந்து கொண்டேனா என்றேன். வெட்கப்பட்டு சிரித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவ்வளவு மோசமில்லை நீ. அதற்காக இன்றைக்கும் ஒரு தடவை என்று கேட்டு விடாதே, நாளை பார்க்கலாம் என்றாள்.

அது கற்பனையே இல்லை எனக்கு தெரியும் இப்போது உறுதிப்படுத்திக்கொண்டேன். கடலின் ரகசியத்தின் ஒரு துண்டு எனக்கு கிடைத்திருக்கிறது. இப்போது முத்தமிட ஏற்ற சமயமில்லை என்று தெரியும் தான், ஆனாலும் ஒரு முத்தம் தேவையாக இருக்கின்றது. கொஞ்சம் வேகமாகவே சென்று கழுத்தில் ஒரு முத்தம் வைத்தேன். அதை ஏற்றுக்கொண்டு பதிலுக்கு லாவகமாக என்னை தள்ளி விட்டாள். உனது காதலியின் பெயர் ஏதோ சொன்னாயே? மறுபடியும் வேகமாக ஒரு முத்தம் வைத்தேன் பாய்ந்து அவள் கழுத்தில் மீண்டும் தள்ளி விட்டாள்.

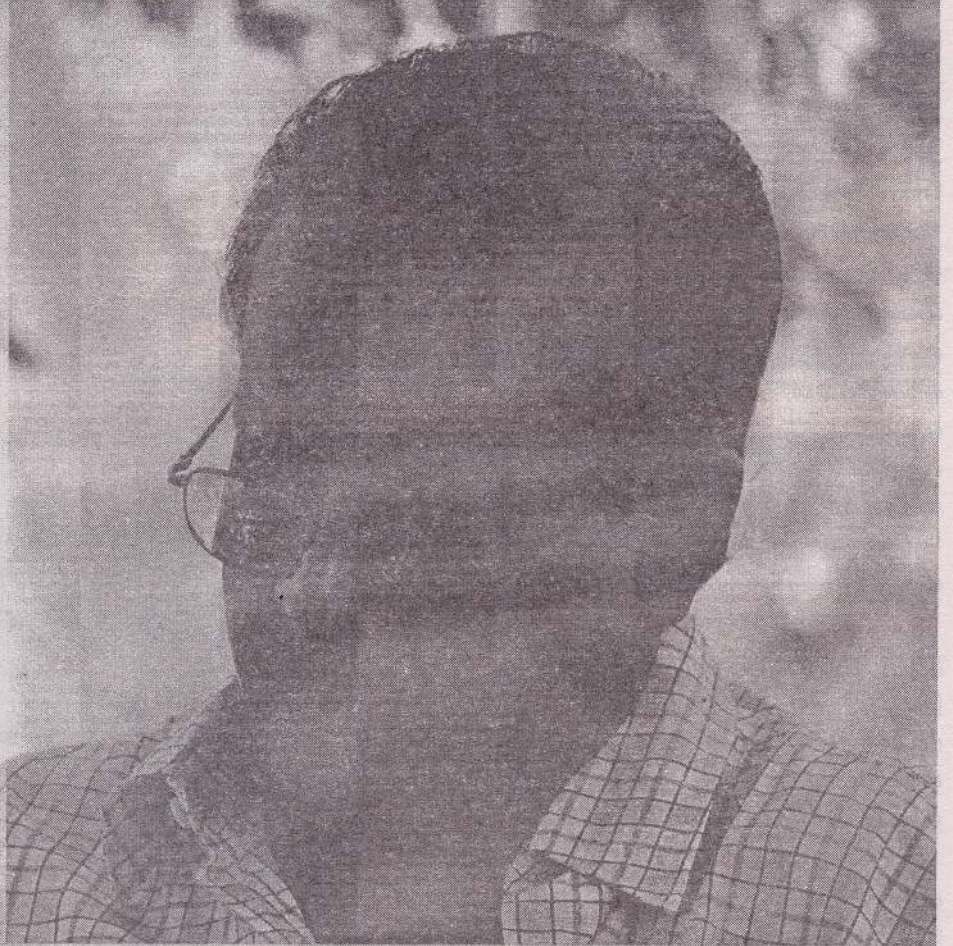
கடைவாயினால் சிரித்தவாறே சொன்னேன் "மாயா"

எழுத்தில் வாழ்தல்

- ஐ. சாந்தன்

நான் ஏன்
எழுதத்தொடங்கினேன்
என்கிற கேள்விக்கு
விடை வலு
நேரடியானது. ஒரு
காரணம் தான் அதற்கு.
ஆனால், ஏன் தொடர்ந்து
எழுதினேன், எழுதிக்
கொண்டிருக்கிறேன்,
என்பதற்கு அப்படி
எளிதில் மறுமொழி
சொல்லி விட
முடியாது. அவற்றிற்குப்
பல காரணங்கள்.
காலத்திற்குக் காலம்
மாறவும் செய்தன.

முதலில் பெயரையும் ஆக்கத்தையும் அச்சில் பார்க்கிற மகிழ்வு, பிறகு கொஞ்சம் 'பெயர்' தேடும் ஆசை, தொடர்ந்து நினைத்ததை உணர்ந்ததை எழுத்தில் போட்டுப் பகிர்ந்து கொள்ளும் நிறைவு, பிறகு அரசியல் சமூக விஷயங்களில் அக்கறை, சில விஷயங்களைப் பதிவு செய்யவே வேண்டுமென்கிற அவதி, இப்படிப் பல. என் எழுத்துக்கள் யாவுமே வாழ்வின் பிரதிபலிப்புக்களே. இன்னொருவர் வாழ்வை என்னால் எழுத முடிந்ததில்லை, அல்லது விரும்பியதில்லை. அறியாமல் உணராமல் எழுதுவதில் ஆர்வமிருந்ததில்லை. அப்படிப் பார்க்கையில் என் எழுத்தின் நோக்கம் என்னையே பார்ப்பது என்றும் ஆகிறது. என்னையே திரும்பப் பார்க்கும் குறுகுறுப்பு. எழுதுவது என்பது ஒருபழக்கம் என்றும் ஆகிவிட்டது.

சின்ன வயதில் தமிழக சஞ்சிகைகள், சிறுவர் நூல்கள் போன்றவற்றுடன் மட்டுமே அறிமுகம் கொண்டிருந்த எனக்கு ஈழத்து சஞ்சிகை ஒன்றுடன் பரிச்சயம் ஏற்பட்டது ஓரளவு சுவையான சங்கதி. ஏற்கனவே வீரகேசரி, சுதந்திரன் இவற்றை வீட்டில் ஒழுங்காக எடுத்து வந்தார்கள். ஆனால் ஈழத்து சஞ்சிகை என்று

எங்களுக்குச் சந்தித்தது "கலைச்செல்வி". சுன்னாகத்திலிருந்து சிற்பி அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு வந்த அதனுடைய இரண்டாவதோ மூன்றாவதோ இதழில் எனது பாட்டனாரான சித்த வைத்தியர் அண்ணாமலை அவர்களின் பேட்டி வந்திருந்தது. இதனால் கலைச்செல்வி வீட்டில் அறிமுகமாகிற்று. சிறுவர்களாகிய எங்களை அதில் கவர்ந்த விடயம் அதில் வந்த மாணவர் பொது அறிவுப்பேட்டி. அதில் ஒவ்வொரு இதழிலும் பத்துக் கேள்விகள் கேட்டு மும்முன்று பரிசில்கள் கொடுத்தார்கள்.

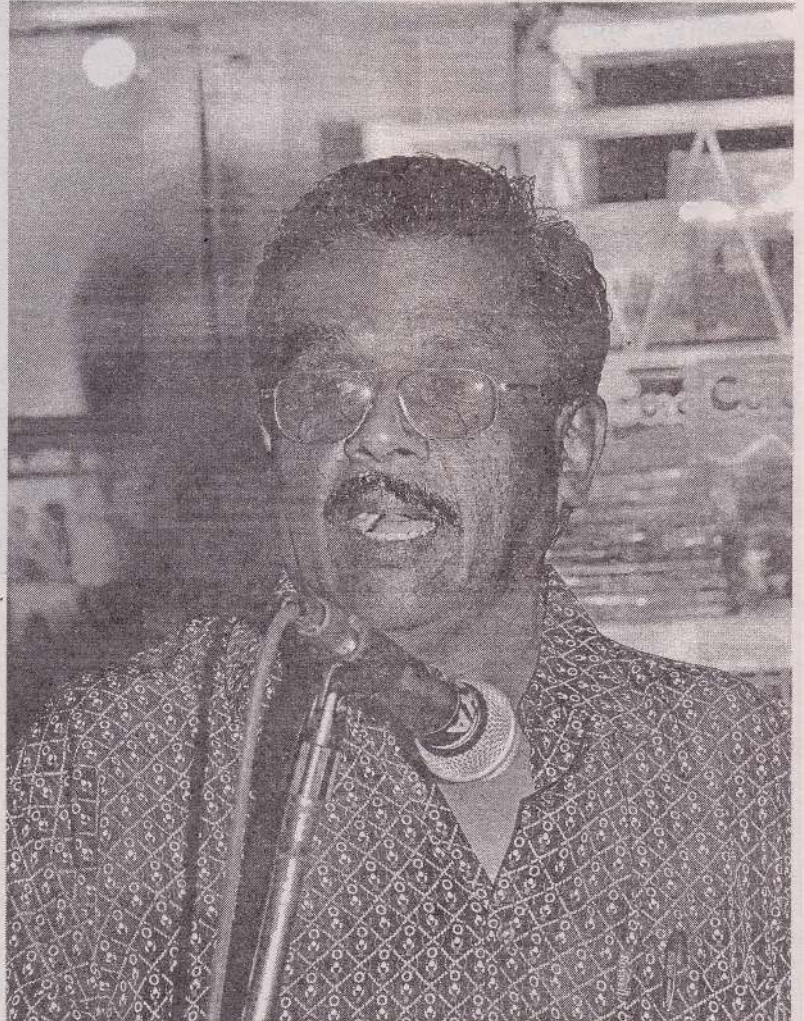
இந்தப்போது அறிவுப் பேட்டியில் எனது மைத்துனன் அனந்தனுக்கு ஒரு தடவையும் என் வகுப்பு நண்பன் நடேசனுக்கு ஒரு தடவையும் முதல் பரிசுகள் கிடைத்தன. எனக்கு ஒரு போதும் ஒரு பரிசும் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் கலைச்செல்வியில் வந்து கொண்டிருந்த மாணவர் பகுதி ஆக்கங்கள் என் கவனத்தை ஈர்த்தன. அப்படி நானும் எழுதிப்பார்த்தாலென்ன என்று ஆசை வந்தது. எங்களுக்கு தமிழும் சைவசமய பாடமும் கற்பித்த திரு. வரதலிங்கம் அவர்கள் என் வியாசங்களுக்கெல்லாம் 'நன்று' தவறினால் 'மிக நன்று' போட்டுக்கொண்டிருந்தமை வேறு கொஞ்சம் உற்சாகந்தந்தது. "தனித்தபோது நினைத்தவை" என்ற பெயரில் ஒரு குறிப்பேட்டைப் பேணி அவ்வப்போது வருகிற எண்ணங்கள் கருத்துக்களை எழுதி வையுங்கள்' என்று வேறு வகுப்பில் எல்லோருக்கும் சொல்லி வைத்திருந்தார். எனது குறிப்பேட்டில் நான் கவிதைகள் என்று சிலவற்றை எழுதி வைத்திருந்தேன். இந்தப்படைப்புக்களையும் எனது பெயரையும் அச்சில் பார்க்க ஆர்வம் வந்தமை அடுத்த கட்டம். துணிந்து ஒரு 'கவிதையை யாருக்கும் சொல்லாமல் கலைச்செல்வி மாணவர் அரங்கத்திற்கு அனுப்பி வைத்தேன்.

'காந்தி' என்ற தலைப்பிலான அந்த ஆக்கம் நான் எதிர்பார்த்திராத அளவில் அடுத்த இதழிலேயே பிரசுரமான போது போட்டியில் முப்பது முதல்பரிசுகள் கிடைத்தாலும் கிட்டியிராத மகிழ்வு ஏற்பட்டது. அப்போது, 1960. நான் ஒன்பதாம் வகுப்பிற்கு வந்திருந்தேன்.

கலைச்செல்வி சிறிது காலம் நின்று விட்டு மீண்டும் வரத் தொடங்கிய போது நான் க. பொ.த(உத) வகுப்பு, 1966ல் உதபரீட்சை முடிந்த கையொடு கிடைத்த ஓய்வில் ஒரு கதை எழுதி அதற்கு அனுப்பி வைத்தேன். சில நாட்களின் பின் நண்பர்களுடன் கீரிமலைக்கு சென்ற போது அங்கிருந்த கடையொன்றில் 'கலைச்செல்வி'யின் அந்த மாதத்தை இது வெளியாகி விற்பனைக்கு மாட்டியிருந்தது. நல்லைக் கந்தன் மலராக வந்திருந்த அவ் இதழை வாங்கி ஆர்வத்துடன் பார்த்தபோது அதில் எனது கதை 'பார்வை' பிரசுரமாகியிருந்தது. இப்படியாக எனது முதல்கதைக்கும் கலைச்செல்விதான் களம் அமைத்துதந்தது.

1972 - 1974 ஆகிய

மூன்றாண்டுகளில் ஈழநாடு, சுதந்திரன், வீரகேசரி, வெள்ளி, கதம்பம், மாணிக்கம், பூரணி போன்ற பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் ஒன்றிரண்டாகக் கதைகள் வந்திருந்தன. மல்லிகையிலும் எழுதத் தொடங்கிப் பின்னர் தொடர்ந்த பல ஆண்டுகளுக்கு மல்லிகையே என் பிரதான வெளிப்பாட்டுக் களமாயமைந்தது.

கதை வந்த அடுத்த இதழில் 'கதை நன்றாக இருந்தது. எனக்கு நன்கு பிடித்தது' என்று கொழும்பிலிருந்து சிவசந்திரன் என்பவர் எழுதியிருந்தார். நீண்டகாலத்தின் பின் எழுத்தாளர் மு.கனகராசன் அறிமுகமாக நேர்ந்த போது, தான் 1966ஐ அண்டிய காலங்களில் கலைச்செல்வியில் பணிபுரிந்ததாகவும், 'உமது கதைக்கு நான்தான் பெயர்ச் சித்திரம் வரைந்து கொடுத்தேன்' என்றும் சொன்னார்.

இத்தனைக்கும் எனக்கு எழுத்துலகின் கதவைத் திறந்துவிட்ட சிற்பி ஐயாவை சில ஆண்டுகள் கழித்துத்தான் சந்தித்தேன். அன்பும் புன்சிரிப்பும் பொலியும் செந்தளிப்பான முகம் அமைதியும், அறிவும், கூர்மதியுமான இயல்புக்கடியில் இழையோடும் நகைச்சுவை உணர்வு. உசன் மகாவித்தியாலயம், வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரி போன்றவற்றில் அவர் அதிபராக இருந்த காலத்திலும் அவரது ஓய்வுக்குப் பின்னும் பலமுறை சந்திக்க முடிந்திருக்கிறது அவரைப்பற்றி 'ஓய்வெடுக்கிற உளி ஒன்று' என்கின்ற தலைப்பில் 'மல்லிகை' அட்டைப்படக் கட்டுரை யொன்றினை 'தங்கதேவன்' என்ற பெயரில் பின்னர் 70 களில் எழுதினேன்.

கலைச்செல்வியைத் தொடர்ந்து யாழ்ப்பாணத்திலும் கொழும்பிலும் இருந்து வந்து கொண்டிருந்த சஞ்சிகைகள் சுவனத்தை ஈர்க்கலாயின. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்தவற்றில் செம்பியன் செல்வன், செங்கை ஆழியான் ஆகியோரை ஆசிரியராகக் கொண்டு வந்து கொண்டிருந்த 'விவேகி' முக்கியமானது. அதற்கு அனுப்பிய எனது கதைகள் எல்லாமே வெளியாகின. அதில் நாலுகதைகள் வந்தன என்று நினைக்கிறேன். விவேகியை விட ஏறத்தாழ அதே நேரத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வித்துவான் புலவர் வேல்மாறன் என்பவரை ஆசிரியராகக் கொண்டு 'கலைவாணி' என்றொரு சஞ்சிகையும் வந்து கொண்டிருந்தது. விவேகிக்கு எனது ஆக்கங்களை அனுப்பி வந்ததால் கலைவாணியைப் படித்ததோடு மட்டும் சரி. ஏறத்தாழ அதே காலங்களில் கொழும்பிலிருந்து கே.வி.எஸ்.மோகன் அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு 'கதம்பம்' என்கிற மாசிகையும் வந்து கொண்டிருந்தது. வீரகேசரி ஆசிரியராகவிருந்த திரு. கே.வி.எஸ். வாஸ் அவர்களின் மகனான மோகனின் கதம்பம் சற்று ஜனரஞ்சகத்தன்மை வாய்ந்ததாக இருந்தது. இதிலும் எனது நூலைந்து கதைகள் வெளிவந்தன. இதிலும் நான் அனுப்பிய எல்லாமே பிரசுரமாகின.

இப்படியாக எழுதத் தொடங்கி இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்குள் பத்துக்கதைகள் தேறின. 1968 பிற்பகுதியில் மொறட்டுவ உயர் தொழிநுட்பக் கல்லூரியில் புகுந்து மூன்று நாலு மாதங்களில்- படித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே- வேலையும் கிடைத்து விட்டது. சுகாதாரப் பொறியியல் பிரிவினர் மாணவர்களில் சிலரைத் தேர்வு செய்து தங்கள் பயிலுநர்களாக நியமனம் செய்து உதியம் தரத் தொடங்கினர். அறுபத்தொன்பதாம் ஆண்டு, கையில் பத்துக் கதைகளும் சொந்த உழைப்பான பணத்தின்

புழக்கமும் இருந்தமை ஒரு தொகுதி பிரசுரிக்கும் ஆர்வத்தை உண்டாக்கிற்று.

'பார்வை' என்ற இத் தொகுதிக்கு முன்னுரை எழுதியவர் வரதர். அவருடைய சில கதைகள் அப்போது படிக்கக் கிடைத்திருந்தன. ஆனால் அவர் எழுதிய 'வாழ்க நீ, சங்கிலி மன்ன!' என்ற சரித்திரக் கதை எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. 'கலைச்செல்வி' பரிசளிப்பு விழா ஒன்று 50 களின் பிற்பகுதியில் திருநெல்வேலி இளைஞர் கழகக் கட்டடத்தில் நடந்தபோது ஒரு சுவரோடு சாய்ந்து உட்கார்ந்து, நெற்றியில் விழுந்த முடியுடன் அடக்கமும் கம்பீரமுமாய் இருந்த அந்த முகம் அணுகக் கூடியவர் என்பதைக் காட்டுவதாய் என் மனதில் படிந்திருந்தது. எனவே முன்பின் அறிமுகமில்லாத என் முதற் தொகுதிக்கு முகவுரை யாரிடம் வாங்கலாமென யோசித்த போது வரதரே நினைவு வந்தார். நல்லதொரு ஊக்குவிப்பு உரையும் தந்தார்.

ஊரவர் ஒருவர் சொந்தத்தில் சிறிய அச்சுக்கூடம் நடத்தி வந்தார் ஒரு விடுமுறையின் போது அவரிடம் பேசிகதைகளையும் முற்பணத்தையும் கொடுத்து விட்டு மொறட்டுவைக்குத் திரும்பினேன். அவர் தருவதாகச் சொன்ன தவணைக்குப் போய்ப்பார்த்தபோது வெறுமனே அச்சுக் கோர்த்து வைத்திருந்த சில பக்கங்களைக் காட்டினார். இது சரிவராதது என்றெண்ணி ஒரு கிழமை லீவுபோட்டுவிட்டு விரிவுரைகளையும் வீணாக்கி ஊரிலேயே நின்று ஒருவாறு முடிந்ததை ஒப்பேற்றி புத்தகத்தை எடுத்தேன். பத்துக்கதைகளுடன் எண்பத்தைந்து பக்கத்தில் வந்திருக்க வேண்டிய 'பார்வை' ஆறு கதைகளுடன் ஐம்பத்துமூன்று பக்கத்தில் வெளிவரவேண்டியதாயிற்று. பிரதியின் விலை ஐம்பதுசதம். தொகுதியின் அட்டைப்படத்தையும் ஒரே நிறத்தில் வரக் கூடியதாக நானே வரைந்து அதற்கான புளொக்கையும் மரத்திலேயே செய்வித்திருந்தேன். 1970 ஜூனில் 'பார்வை' வெளியாயிற்று உயர் தொழிநுட்ப நிறுவனத் தமிழ்மன்றத்தினர் வெளியீட்டு விழாவை நடத்தினர். நூல் வெளியீட்டு விழாவில் திருவாளர்கள் எஸ்.பொன்னுத்துரை, குப்பிழான் ஐ.சண்முகன் போன்றோர் கலந்துகொண்டார்கள்.

மொறட்டுவைக் காலத்தில் 'எழில்' என்ற ஒரு சஞ்சிகையையும் வெளியிட்டோம். வெவ்வேறு பிரிவுகளையும் வெவ்வேறு ஆண்டுகளையும் சேர்ந்த ஆர்வமிக்க மாணவர்கள் சேர்ந்தமைத்த 'எழில் கூட்டமைப்பு' வெளியிட்ட இம் மாசிகை, இலக்கியம் மட்டுமன்றி விஞ்ஞானம் தொழில் நுட்பம் அரசியல் போன்ற விஷயங்களையும் உள்ளடக்கி வெளியாயிற்று. ஐந்து அல்லது ஆறு இதழ்கள் வெளியாயின.

மொறட்டுவ உயர்தொழில்நுட்ப நிறுவனத்தில் விரிவுரைகள் முற்றுப்பெற்ற அடுத்தநாளிலிருந்தே கொழும்பு ரொறிங்டன் சதுக்கத்திலிருந்த பொதுச்சுகாதாரத்

தலைமைப்பொறியிலாளர் அலுவலகத்தில் பணிக்குச் செல்லவேண்டியிருந்தது. சுதந்திர சதுக்கம் என்று பெயர்மாற்றப்பட்டிருந்தாலும் தொடர்ந்து பரவலாகப் பழைய பெயரிலேயே பேசப்பட்டுக் கொண்டிருந்த அந்த இடம் மிகுந்த அழகும் அமைதியும் வாய்ந்தது.

1972 - 1974 ஆகிய மூன்றாண்டுகளில் ஈழநாடு, சுதந்திரன், வீரகேசரி, வெள்ளி, கதம்பம், மாணிக்கம், பூரணி போன்ற பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் ஒன்றிரண்டாகக் கதைகள் வந்திருந்தன. மல்லிகையிலும் எழுத்தத் தொடங்கிப் பின்னர் தொடர்ந்த பல ஆண்டுகளுக்கு மல்லிகையே என் பிரதான வெளிப்பாட்டுக் களமாயமைந்தது.

இங்கு பணிபுரிந்த காலத்தில் பிரிட்டிக்ஷ் கவுன்ஸில், அமெரிக்க நிலைய, சோவியத் கலாசார இல்ல, நூலகங்கள், கொழும்பு கலை இலக்கிய நண்பர் கழக செயற்பாடுகள் மற்றும் எனக்கு மேல்நிலை அலுவலராக இருந்த பிரபல சிங்கள மொழிபெயர்ப்பாளரான களுபோவில திரு.சிறில்.சி.பெரேரா, அவரைச் சந்திக்க அடிக்கடி எமது அலுவலகத்திற்கு வரும் பிரபல சிங்கள எழுத்தாளர் குணசேன விதான, எங்கள் அலுவலகத்திற்கு அண்மையில் பணிபுரிந்த கொண்டிருந்த எஸ்.பொ., கே.எஸ். சிவகுமாரன் ஆகியோரின் பரிச்சயங்கள் என எனது பார்வையை விரிவாக்கியதுடன் எழுதுவதற்கான உத்வேகத்தையும் தந்த காரணிகள் பல.

அந்தக்காலங்களிலும், அரசு ஊழியர்கள், சிங்கள மொழித்தேர்ச்சிப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்திருக்க வேண்டும் எங்கள் தொழிலைப் பொறுத்தளவில் கணிதமும் வரைதலுந்தான் மொழிகள், ஆங்கிலம் கூட அன்று. அப்படியிருந்தும் அரசகரும மொழி என்கிற சிங்களத்தேர்ச்சியினின்றும் விலக்களிக்கப்படவில்லை. அரசாங்க ஊழியர்கள் யாவரும் சிங்கள மொழித் தேர்ச்சிப் பரீட்சையில் சித்தி எய்தியிருக்க வேண்டும் என்பது

கட்டாயமாக இருந்தது. இப்படியான ஒரு பரீட்சைக்கு நான் தோற்றிய அனுபவம் 'மனிதர்கள் மனங்கள் மாணங்கள்' என்ற நெடுங்கதையாக கொழும்பிலிருந்து வெளிவந்த 'மாணிக்கம்'(1974) பத்திரிகையில் வெளியாகிற்று.

திரு. பெரேரா படிக்கத் தந்தவற்றைப் படித்தபோதோ, அலுவலகத்திற்கு வந்துகொண்டிருந்த 'அத்த', 'தவச', பத்திரிகைகளைப் புரட்டும்போதோ - ஏன் உத்தியோக ரீதியாக வேலை நேரத்திலேயே ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த சிங்கள மொழி வகுப்புக்களுக்குப் போய் வந்த போதோ கூட இருந்த நிறைவும் மகிழ்வும், கட்டாயமாகப் பரீட்சை எழுதவேண்டுமென்று வந்த போது தொலைந்தே போயின. மாறாக, ஒரு கூச்சமும் குற்ற உணர்வு, கோபம், குமுறல். என்றாலும் பரீட்சை எழுதப்போனேன். மூன்று தரங்கள் - தரம் ஆறு, ஏழு, எட்டு என்ற மட்டங்கள். ஆறு மாதங்களுக்கு ஒரு முறை பரீட்சைகள் நடத்தப்பட்டன. என்று நினைவு. ஆறாம் ஏழாம் தரங்கள் ஒரு படியாய் ஒப்பேறி எட்டாம் தரப்பரீட்சை எடுத்த வேளையில் ஒரு சம்பவம் இடம்பெற்றது. நிலையமாக அமையும் கல்லூரிகளில், வகுப்பறைகளில் பரீட்சை நடக்கும். நான் இருந்த தெழுதிய அறைக் கண்காணிப்பாளனுடன் எனக்கேற்பட்ட முரணில் விடைத்தானைக் கொடுத்து விட்டுப் பாதியிலேயே வெளியேறிய கதை அது. (இதனால் அடுத்த தடவையும் அப்பரீட்சை எடுக்க நேரிட்தும் முடிவுகள் வந்த வேளையில் என் கையொப்பத்தை - அது தமிழிலிருக்கும் - சரிபார்க்க வேண்டுமென அழைத்ததும், அப்போது மலே வீதியில் பரீட்சைத்திணைக்களத்தில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த நண்பர் குப்பிழான் சண்முகனின் உதவியுடன் அதை எதிர் கொண்டதும் எல்லாம் தனிக்கதை இன்னமும் எழுதப்படாதது.)

இந்தக்காலங்களில் என்னுள் ஒரு நெருக்கடி ஏற்படலாயிற்று. தனிப்பட்ட முறையில் சிங்கள

மொழியையும், பண்பாட்டையும் நேசித்தவன், நான், பண்பாட்டைப்பொறுத்தவரையில் பெருமளவு வேறுபாடு இல்லை என்றாலுங் கூட இன்னுமொரு விதத்தில் பழைய தமிழ்ப்பண்பாட்டின் கூறுகள் அவர்களிடத்தும், கிழக்கிலங்கையிலுந்தான் காணப்படுகின்றன, வட இந்தியாவிலிருந்து தென்இந்தியாஊடாக வடஇலங்கையை வந்து சேர்ந்த 'கலாச்சாரம்' இங்கு தமிழ்ப்பண்பாட்டைப் பெருமளவில் பாதித்துள்ளது, என்று நம்புவதும் தான். சிங்களவர்களில் பாதிப்பேர் அண்மைக் காலம் வரை -அல்லது ஒரு காலம்- தமிழர்களாக இருந்தவர்களென்றும் மதிப்பேரும் எமக்கு மிக அண்மையான ஒரு திராவிடப் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றும் என்னிடமொரு கருது கோட்பாடு இருப்பதும் காரணமாகலாம். சிங்களவர்களை 'ஆரியர்கள்' அவசரப்பட்டு என்று வகைப்படுத்திப் பிரித்த அநகாரிக தர்மபால இந்த நாட்டின் இதுகால வரையான கெடுவிதிக்குக் காலானவர் என்றும்.

இதற்கு மேலாக, என் தனிப்பட்ட உறவுகள் - சிறுவயதிலிருந்தே - சிங்கள மக்களுடன் நிறைய இருந்தன. ஒரு விதத்தில் இப்படிப் பிரித்துப் பெயரிடுவது கூட கூச்சப்படவேண்டிய ஒன்றாயிருந்தது எனக்கு. இந்த என் உணர்வு நிலையினைக் காட்டும் கதைகள் பல 1974 க்கு முன்னும் பிறகும் வெளியாகின. 'என் நண்பன் பெயர் நாணயக்கார'(மல்லிகை-1972), 'ஒரு சின்ன வட்டம்'(வரதர் வெளியிட்ட 'வெள்ளி' சஞ்சிகை 1972), நண்பர்களை சிங்கள, தமிழ் என்று பாராட்டாது அந்த அடைமொழிகளையே தவிர்க்கும் ஒருவன் பற்றிய கதை 'பிரிப்பு' (மல்லிகை-1974), 'நம்பிக்கைகள் அழியவேண்டியதில்லை' (மல்லிகை-1974) போன்ற கதைகள் இவ்வாறு எழுந்தவை.

இதே மனநிலை சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னால் எழுதப்பட்ட எனது '76ல் ஒரு விடுமுறை நாளில்' கதையிலும் (1978) நன்கு வெளிப்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ்க் கடைகளில் செயற்கைத்தனமாக 'பைலா' பாடல்கள் உரக்க ஒலிப்பதை திட்டி விட்டுப்போகும் ஒருவன் சற்றுத் தள்ளி சிங்கள பேக்கரி ஒன்றில் இயல்பாக அமைதியாக ஒலிக்கும் சிங்களப் பாடலை நின்று ரசித்துக் கேட்டுவிட்டுப் போகிறகதை அது.

ஆனால் தனி மனித தளத்தில் என் உணர்வுகள் இவ்வாறமைந்தாலும் நாட்டின் சூழல் சமூக ரீதியில் என்னை உறுத்திக்கொண்டே இருந்தது. அதையும் மீறி உறவுகளைப் பேண இயலுமா என்ற உறுத்தல் தொடர்ந்தது. நான் யார்? மனிதனா? தமிழனா? என்கிற கேள்வி எழுபதுகளிலிருந்து என்னைத் துரத்தத்தொடங்கிற்று. 'அங்கே பார், அதிலை ஒரு மாடு நிக்குது. அதுக்குப் பக்கத்திலை நீ போய் நிண்டா அது மாடு இது தமிழன் எண்டா சொல்லுறது?' என்று கேட்ட 'ஒரு சின்ன வட்டம்'(1972) கதையின் தொடர்ச்சியாக இருபது ஆண்டுகளின் பின் 1992ல் 'வெளிச்சம்' சஞ்சிகையில்

வெளியான 'மூண்டெரியுந் தீயின் மூலப்பொறி' என்கிற என் குறுங்கதை அமைய நேர்ந்தது இம்மண்ணின் விதியன்றி வேறென்ன?

'நான் மனிதன்'

'நீ தமிழன்'

'நான் மனிதன்'

'இல்லை, நீ தமிழன்'

'நான் மனிதன், நான் மனிதன்'

'நீ தமிழன், நீ தமிழன்'

'சரி, நான் தமிழன், நான் தமிழன்!'

ஒரு விதத்தில் இக் குறுங்கதை என்கதையுமாயிற்று.

1974 ஜனவரியில் யாழ்ப்பாணத்தில் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு நடந்த போது பேரினவாத வயிற்றெரிச்சலும் வக்கிரமும் ஒன்பது அப்பாவி உயிர்களைக் காவு கொண்டன. இம் மகாநாட்டைப் பார்ப்பதற்கென்று நானும் போயிருந்தேன். இந்தச் சம்பவம் என்னுள்ளும் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திற்று அந்தத் தாக்கத்தில் உருவான 'இரு கோடுகள்' மல்லிகையில் வெளியாகிற்று.

1973ல் மல்லிகையில் எழுதுவது நெருக்கமடைந்ததைத் தொடர்ந்து இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துடன் தொடர்புகள் ஏற்பட்டன. அமைப்பின் உயிர்நாடியென இருந்த திரு.பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரம் கொழும்பிலிருந்த சோவியத் தகவல் நிலையத்தில், 'சோவியத் நாடு' சஞ்சிகையின் இலங்கைப் பதிப்பின் ஆசிரியராக, இருந்தார். பின்னர் திருகோணமலையில் நான் பணியாற்றிய ஓராண்டுக் காலத்தில் அங்கு இ.மு.எச கிளைச் செயலாளராகப் பணியாற்றினேன். இதேபோல் எண்பதுகளின் தொடக்கத்தில் யாழ்ப்பாணம் வந்ததை அடுத்து யாழ். கிளைச் செயலாளராகவும் சில ஆண்டுகள் இருந்தேன்.

1974ல் திருகோணமலை கட்டடத் திணைக்களத்திற்கு வேலை மாற்றலாகியது. திருகோணமலை வாழ்வு ஓராண்டே எனினும் என்னைத் துரத்திய கேள்வி அங்கு வில்வரூபமெடுத்தது. என்னைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு விதத்தில் அது ஒரு திருப்புமுனையாயிற்று. 'இலங்கையன்' என்று மட்டும் எண்ணிக்கொண்டிருந்தவனை 'தமிழன்' என்றும் உணர்த்தியது, அது. அந்தச்சூழல் என்னை மிகவும் பாதித்தது. அந்த மண்ணின் முகமும் அதன் இயல்பான குடிப்பரம்பலும் மாற்றப்பட்டிருந்தமை பெரும் கொடுமையாகப்பட்டது. அதைப் பார்த்ததன் விளைவில் எழுந்த கதை 'அந்நியமான உண்மைகள்'.

மல்லிகையில் ஜனவரி 1975 இதழில் 'அந்நியமான உண்மைகள்' பிரசுரமான உடனேயே, தம்மைத் தீவிர இடதுசாரிகள் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் எல்லாம் பெருங்குரல் எழுப்ப ஆரம்பித்தனர். 'அது ஒரு வகுப்பு வாதக் கதை' என்று சொல்லி 'களனி' என்கிற இதழ், 'சாந்தனின் வகுப்பு வாதமும்' மல்லிகையின் சந்தர்ப்ப வாதமும் என்கிற ஒரு கட்டுரை வெளியிட்டது.

கதைக்கான கண்டனங்கள் பலவாறாகத் தொடர்ந்தன. 'திட்டமிடப்பட்ட குடியேற்றம்' என்று ஒரு இடத்திலும் குறிப்பிடப்படவில்லை என்று ஒருவரும், இப்படிப் பார்த்தால் வெள்ளவத்தையில் தமிழர்களும் குடியிருக்க முடியாது என்று வேறு சிலரும், தத்தம் அவதானிப்புக்களை வெளிப்படுத்தினர். 'குடியேற்றம்' என்பது திருகோணமலையைப் பொறுத்தளவில் 'திட்டமிடப்பட்ட குடியேற்றம்' எனக் கூறப் புகழப்படுவது 'சாகம்' என்பதைக் 'கறுப்புக்காகம்' என்பதைப் போன்றது என்றும், வெள்ளவத்தைக் குடியேற்றம் இயல்பானது கொழும்பு முழு இலங்கைக்கும் தலைநகரம் என்றிருக்கும் போது அங்கு குடியேற எல்லோருக்கும் தேவையும் உரிமையுமுள்ளன என்றும் இவற்றுக்குப் பதிலளித்தேன்.

போதாக்குறைக்கு கதை வந்திருந்த வேளையில் காங்கேசன்துறைத் தொகுதியில் இடம்பெறவிருந்த பாராளுமன்றத் தேர்தலில் தமிழரசுக்கட்சியின் சார்பில் எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகமும் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பில் வ. பொன்னம்பலமும் நேருக்கு நேர் தேர்தல் களத்தில் சந்தித்திருந்தார்கள். பெப்ரவரி 1975 மல்லிகை இதழில் பன்னாலையைச் சேர்ந்த அ. கார்த்திகைக்குமரன் என்பவர் ஒரு கேள்வியொன்றைக் கேட்டிருந்தார். 'அக்கதையை நீங்கள் படித்துப் பார்த்துத்தான் பிரசுரித்துள்ளீர்களா?' என்பது அந்தக் கேள்வி 'படித்துப் பார்த்துத்தான் பிரசுரித்தோம். அத்துடன் அக்கதை பிரசுரிக்கப்படுவதற்கு முன்னர் நண்பர் ஏ. ஜே. கனகரத்னாவிடமும் படிக்கக் கொடுக்கப்பட்டது. தேசிய ஒருமைப்பாட்டை அவர் (சாந்தன்) புரிந்து கொண்டுள்ள விதத்தை மல்லிகை வாசகர்களுக்கு சிருஷ்டி பூர்வமாக விளங்கப்படுத்தவே அக்கதை பிரசுரிக்கப் பட்டுள்ளது... முற்போக்கு எனக் காலத்துக்குத் தகுந்த மாதிரிப் பேசுவதெல்லாம் எழுதுவதெல்லாம் முற்போக்கல்ல...' என்பது மல்லிகையின்

பதில். இந்தப் பதில் என்னில் எத் தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை இதன் பிறகு வந்த காலங்களில் சில சுவையான சம்பவங்கள் நடந்தன.

சம்பவம்: 01 சரியாக இரண்டு ஆண்டுகளின் பிறகு 77 கலவரத்திற்கு ஒரே மாதங்களுக்கு முன்பு என நினைக்கிறேன். கொழும்பில் ஒரு பஸ் பயணத்தின் போது என் வயதொத்த ஒரு இளைஞரை சந்திக்க நேர்ந்தது பேசிக் கொண்டிருந்த வேளையில் நான் யாரென அறிய நேர்ந்ததும், 'நான் கூட உங்கள் கதையைப் பற்றி ஒரு கடிதம் மல்லிகைக்கு எழுதியிருக்கிறேன்' என்று மிகவும் அப்பாவித்தனமாகச் சொன்னார். 'உங்கள் பெயரென்ன எந்தக் கதை?' எனக் கேட்டேன். 'கார்த்திகைக்குமரன்' என்றார். 'பன்னாலை தானே?' என்றேன். தொடர்ந்து பேசிய போது தான் 'அந்நியமான உண்மைகள் கதையைப் படிக்கவில்லை என்றும் கட்சி ஆதரவாளர்கள் யாரோ சொன்னதை எழுதி அனுப்பியதாகவும்' அவர் சொன்னார்.

சம்பவம்: 02 1976-77 இல் தோழர். வ. பொன்னம்பலம் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலிருந்து விலகி 'செந்தமிழர் இயக்கத்தை அமைத்தபோது அதன் நிறுவக உறுப்பினர்களில் நானும் ஒருவன்' என்பது மட்டுமன்றி இயக்கத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்கு உறுப்பினர்கள் மூவரில் ஒருவனாயிருந்தேன்.

சம்பவம்: 03 கதை வந்து பத்து ஆண்டுகளின் பின்பு மே 85 மல்லிகை இதழில் அதே பன்னாலையைச் சேர்ந்த அ. குலசிங்கம் என்பவர் எழுதிய கடிதமொன்று பிரசுரமாகியிருந்தது. '...சாந்தன், சரண்டல்களுக்கு உள்ளான தமிழ்ச் சமூகத்தின் உணர்வுகள் அநுபவங்களை எழுபதிலிருந்தே தந்து வந்திருக்கிறார்... உண்மையில் ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை இந்த ரீதியான முதல் புனைகதை ஆக்கத்தை பிரசுரித்த பெருமையும் கூட மல்லிகையினுடையது தான். 75 ஜனவரி இதழில் சாந்தனுடைய 'அந்நியமான உண்மைகள்' என்ற கதையை

அன்று வெளியிட்டிருக்கிறது. எனவே மல்லிகையின் பங்களிப்பை எவரும் மறுத்துவிட முடியாது.'

எல்லாவற்றுக்கும் மேலான ருசிகரமான ஒரு விஷயம் பின்னர் நடந்தது.

யாழ்ப்பாணம் பொது நூலக மண்டபத்தில் 1976 மட்டில் ஒரு கூட்டம் இடம்பெற்றது. அரச சார்புள்ள அமைப்பொன்று - நூலகசேவைகள் சபையாயிருக்கலாம் - ஒழுங்கு செய்தது. யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கல்லூரிகளின் உயர்தர வகுப்பு மாணவர்களுக்கானது. இளம் எழுத்தாளர் ஒருவரை - அவரின் பிரசுரமான ஒரு நூலை வைத்து - மூத்த எழுத்தாளர் ஒருவர் ஆக்க பூர்வமான விமர்சனம் செய்வது என்பது தான் விஷயம். நூலைந்து இளம் எழுத்தாளர்கள் - அவ்வேளையில் ஒரு நூலையாவது வெளியிட்டவர்கள் - இதில் இடம் பெற்றார்கள்.

எனது 'பார்வை' தொகுதியை திரு. டானியல் அவர்கள் அறிமுகம்/ விமர்சனம் செய்வதாயிருந்தது. என்னுடைய தொகுதிக்கான முறை வந்த போது திரு. டானியல் 'பார்வை' தொகுதிக்குப்பதில் 'அந்நியமான உண்மைகள் கதையைப் பற்றிய தமது விமர்சனங்களையே வெளியிட்டார். என்னுடைய பதில் கூறும் முறை வந்தபோது 'மக்களில் ஒரு சாராரை அரசே அடக்குவதையும் சுரண்டு வதையுத்தான் எனது கதை கூறுகிறது' எனக் குறிப்பிட்டேன் வந்திருந்த மாணவ, மாணவியர் - நானே எதிர்பார்த்திராத விதமாகப் - பலத்த கரவொலி எழுப்பி இக் கூற்றை வர வேற்றமை பெரும் மகிழ்வையும் உற்சாகத்தையும் தந்தது. அந்தக் கதைக்கு இது போதும் என நினைத்துக் கொண்டேன்.

'அந்நியமான உண்மைகள்' கதை பின்னர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த 'வார முரசொலி' யிலும் (1987), திருகோணமலையிலிருந்து வெளிவந்த 'சுட்டும் விழி' சஞ்சிகையிலும் (2003) மறு பிரசுரம் செய்யப்பட்டது. கதை வந்து பத்தாண்டுகளுக்குப் பிறகு 1985 ல், எனது 'ஒளி சிறந்த நாட்டிலே' எனும் ருசியப் பயண நூலின் அறிமுக விழா யாழ்ப்பாணத்தில் இடம்பெற்ற போது அங்கு கருத்துரைத்த இலக்கிய ஈடுபாடுகள் மிகக்கொண்டிருந்த முக்கியமான அரசியல்வாதி ஒருவர் 'ஈழத்தின் இனப்பிரச்சனையை ஆக்க இலக்கியத்தில் கொண்டு வரமுயன்ற முதற்படைப்பு சாந்தனுடைய அந்நியமான உண்மைகள் சிறுகதை தான்' எனக் குறிப்பிட்டார்.

1975ல் மீண்டும் கொழும்பு திரும்பிய வேளையில் ஒரு மாலை. இலக்கிய நண்பர் ஒருவர் பம்பலப்பிட்டி புல்லர்ஸ் வீதி சந்தியில் கண்டு பேசிக் கொண்டிருந்த போது அப்போதைய அரசியல் நிலை பற்றிய பேச்சு வந்தது 'இப்போது நீங்களே ஒரு இயக்கமாகி விட்டீர்களே' என 'அந்நியமான உண்மைகள்' கதையைக் குறிப்பிட்டுப் புன்னகைத்தார். 'இயக்கம்' என அவர் அப்போது குறிப்பிட்டது, ஒரு கருத்து இயக்கம் - ஒரு இலக்கிய இயக்கம் - என்கிற பொருளில். நாற்பதாண்டுக்கு முன்

சொற்களும் அவற்றுக்கான புரிந்து கொள்ளல்களும் அன்றைய சிந்தனைப் போக்கும் இன்றையிலிருந்து மாறுபட்டிருந்தன என்பதையும் நாம் உணரவேண்டும். நான்கு தசாப்தங்களில் இடம்பெற்ற அதிவிரைவான மாற்றங்கள், எமது எண்ணங்கள், விளக்கப் பாங்கு, இவற்றை வெகுவாக மாற்றிவிட்டமை இயல்பானதே.

கொழும்பில் பழைய அலுவலகத்திற்கே மாற்றலாகிற்று. திரும்பிய கையுடனே 'கடுகு' என்ற எனது குறுங்கதைத் தொகுதியை வெளியிட்டேன். பெயருக்கேற்ற வாறு சிறிய அளவிலான இருபத்தைந்து குறுங்கதைகளைக் கொண்டிருந்த இத்தொகுப்பின் விலை ஒரு ரூபா. எஸ். பொ. முன்னுரையும் குப்பிளான் ஐ.சண்முகன், ஆசிரியர் பற்றிய குறிப்பும் எழுதிய இச்சிறு தொகுப்பு பேராசிரியர் கைலாசபதியின் நல் அபிப்பிராயத்தையும் பெற்றிருந்தது. 'கடுகு' தொகுதியைத் தொடர்ந்து 'ஒரே ஒரு ஊரிலே' என்ற தலைப்பில் அதே ஆண்டு செம்பியன் செல்வனின் முன்னுரையுடன் எனது சிறுகதைத் தொகுதியும் வெளியாகிற்று.

'இக்கதைகளிற் பெரும்பாலானவை பஸ்களையும் ரயில்களையும் நிகழ்களனாகக் கொண்டு அமைவதை நீங்கள் அவதானிக்கக் கூடும். வாழ்வுப்பாட்டுக்காக வேறுவழியின்றி நகரங்களிலே மாட்டிக் கொண்டு அழுந்துகிற ஒரு சராசரி மனிதன் தன்னைச் சுற்றியுள்ள இந்த நகர சமூகத்தைச் சந்திப்பதும் தான் அதில் ஒரு அங்கமே என உணர்வதும், இந்த பஸ்களிலும் ரயில்களிலும் தான். உண்மையில் ஒவ்வொரு பஸ்சும் ரயில் பெட்டியும் இந்த சமூகத்தின் 'ஒருமாதிரி'யாக அமைந்து விடுவதை நான் எப்போதும் அவதானித்திருக்கிறேன்,' என 'ஒரேஒருஊரிலே' முற்குறிப்பில் எழுதினேன். என்னுடைய முக்கியமான பலமும் பலவீனமும், எனது சொந்த அனுபவங்களான ஆக வாழ்த்தவற்றைப் பற்றியும் நான் முன் சாட்சியாக நின்று காணமுடிந்தவற்றையும் தான் எழுத முடிந்தது என்பது. இதனால் பல ஆக்கங்கள் அலுவலகத்தைச் சுற்றியும் பஸ், ரயில் பயணங்களை சார்ந்துமே அந்தக் கொழும்பு வாழ்க்கை காலங்களில் அமைய நேர்ந்தமை தவிர்க்க முடியாததாயிற்று

'ஒரே ஒரு ஊரிலே' தொகுதி அவ்வாண்டு சிறுகதைக் கான சாகித்ய மண்டலப்பரிசைப் பெற்றது. தொகுப்பில் இடம்பெற்ற 14 கதைகளில் மூன்றோ நாலு மேலோட்டமாகப் பாலியல் கதைபோல தெரியும் உளவியல் கதைகள். அவை அந்த வயதின் வாழ்வைப் பிரதிபலித்தன. இக் கதைகளில் 'இராக்குருவி', 'வடிகால்' இரண்டும் பின்னர் ஆங்கிலத்தில் பெயர்க்கப் பட்டன.

திருகோணமலையிலிருந்து கொழும்பிற்குப் போன பின் நிலைமைகள் தான் மாறினவோ அல்லது என் பார்வைதான் வேறுபட்டதோ, அலுவலகத்தில் பழைய சமூக உறவு இருக்கவில்லை. தெரிந்தும் தெரியாமலும்

சில நெருடல்கள் ஏற்படலாயின. இந்தக் காலங்களில் அந்த அலுவலக அனுபவங்களின் அடிப்படையாய், 'தமிழன்' (மல்லிகை 1979), 'கிருஷ்ணன் தூது'(1980) முதலிய கதைகள் உருப்பெற்றன. 'தமிழன்' பின்னர் 2002ல் வெளியான 'மல்லிகைச் சிறுகதைகள்' தொகுப்பில் இடம்பெற்றது.

ஊழியர் நலன்புரிக் கழகத்தின் கடிதத் தலைப்பில் தமிழையும் சேர்ப்பது பற்றிய விவகாரம் பெரிய பிரச்சனையாக உருவெடுத்தது. இந்த விவகாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு நான் எழுதிய 'கிருஷ்ணன் தூது' குறுநாவல் தமிழ் நாட்டில் மலர் மன்னனை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த '4' சஞ்சிகையில் 1981 ல் வெளியாகியது. பின்னர் பாளையங்கோட்டையிலிருந்த 'இலக்கியத்தேடல்' அமைப்பினர் 1982 இல் வெளியிட்ட இதே பெயர் கொண்ட எனது தொகுதியிலும் இடம்பெற்றுப் பரவலாகக் கவனத்தை ஈர்த்தது. 'கிருஷ்ணன் தூது' யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மு.பொன்னம்பலத்தை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த 'திசை' வார இதழிலும் (1989), லண்டன், 'தமிழர் தகவல்' 2005 பொங்கலின் போது வெளியிட்ட 'ஈழத்துச் சிறுகதைகள்' சிறப்பு மலரிலும், பின்னர் இடம்பெற்றது.

ஒரு நாள் என் நண்பன் கீர்த்தி பெரேரா நேரடியாகவே கேட்டான். 'மச்சான், திருகோணமலையால் வந்த பிறகு உன்னில் மாற்றம் தெரிகிறது நீ இந்த அளவிற்கு மாறிப்போய் என்று நான் நினைச்சிருக்கேல்லை.' இதற்குக் காரணமும் இருந்தது. நலன்புரிக்கழகக் கடிதத் தலைப்பில் தமிழையும் போடும் படி வலியுறுத்தி முன்னின்று செயற்பட்டவன் நான்தான். எனக்குக் கவலையாய்த் தான் இருந்தது. கீர்த்தி, மொறட்டுவவில் பயின்ற காலத்திலிருந்தே மிக நெருங்கிய நண்பன். 'இல்லை மச்சான், நான் மாறவில்லை. எங்களுடைய பிரச்சனைகள் குறை நிறைகளை நாங்கள் சொல்வதை நீங்கள் வித்தியாசமாகப் பார்த்து வகுப்பு வாதமாக எடுக்கக்கூடாது' என்று சொன்னேன். எங்கள் நட்பு எப்படியோ எந்தத் தடையுமின்றி முன்போலவே தொடர்ந்தது, கடந்த 2010 இல் இருந்தாற்போல் கீர்த்தி மரணமடையும்வரை. என்னைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு பெரும் இழப்பாகக் கருதிய விசயம் அது.

கிருஷ்ணன் தூது கதை இலங்கை இனப்பிரச்சனையின் குறியீடாக - ஒரு குறுமாதிரியாக - அமைந்தது. எப்படியிருப்பினும் அவ்வேளைகளில் என் அலுவலக சகாக்கள் - முக்கால்வாசிப்பேர் பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் - என்னை மீண்டும் எங்கள் தொழிற்சங்கக் கிளைக்குத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள்.

எனது கதைகள் 74 இற்கு முதல் தேசிய நல்லிணக்கம் பற்றிப்பேசிய போதும் சரி 74 இன் பிறகு தேசிய இனப் பிரச்சனைகள் பற்றிப்பேசியபோதும் சரி ஒரே மனநிலையில் தான் இருந்தேன். அந்த நல்லிணக்கமும் நல்லெண்ணமும் அநியாயமாக குழப்பப்பட்டு அவை எட்டாக்கங்களாக

ஆக்கப்படுகின்றனவே என்ற ஆதங்கம் இந்தப் பிந்திய கதைகளின் தோற்றத்திற்குக் காரணமாயிற்று. நிலைமைகளும் மாற்றமடையலாகின. இந்தக் காலத்தில் கணையாழியில் அவ்வப்போது என் ஆக்கங்கள் வந்தாலும் மல்லிகையே பிரதான வெளிப்பாட்டுக் களமாக இருந்தது.

1975 ல் வெளியான என்னுடைய இன்னொரு முக்கியமான கதை 'நீக்கல்கள்'. அப்போது புதுதில்லியிலிருந்து திரு.கஸ்தூரிரங்கன் அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு வந்துகொண்டிருந்த 'கணையாழி' யில் வெளியானது. கணையாழியில் என் ஆக்கங்கள், 1973 லிருந்து வெளிவரத் தொடங்கின அதில் வெளியான என்முதல் ஆக்கம் 'பெரிய மனிதன்.' கணையாழியில் ஜானகிராமனின் 'மரப்பசு' தொடராக வந்து கொண்டிருந்த அவ்வேளையில் இந்தப் 'பெரிய மனிதன்' கதை வந்தது. பின்னர் மாலனால் 'சாவி' பத்திரிகையில் 1981 ல் மறு பிரசுரம் செய்யப்பட்டது. வே. சபாநாயகம் தொகுத்து 'கலைஞன்' 2000ல் வெளியிட்ட 'கணையாழி களஞ்சிய' த்திலும் 'பெரியமனிதன்' இடம்பெற்றது. மேற்குறிப்பிட்ட 'நீக்கல்கள்' கதை மருத்துவ பரிசோதனை ஒன்றுக்குப் போகும் இளைஞன் ஒருவன் பற்றியது. கதை வந்து அடுத்த இதழிலேயே சின்னை வெங்கடராமன் என்பவருடைய பாராட்டுக்கள் 'வாசகர் கடிதம்' பகுதியில் பிரசுரமாகின.

1979ல் பம்பாயிலிருந்து 'இல்லஸ்ரேட்டட் வீக்லி', பத்திரிகையிலிருந்து கடிதம் ஒன்று வந்தது. 'வீக்லி' என்றாலே 'இல்லஸ்ரேட்டட் வீக்லி ஒஃப் இந்தியா' தான் என்கின்ற அளவுக்கு பிராந்தியத்தில் பிரபலமான வாராந்தரி. அரசியல், இலக்கியம், பண்பாடு போன்ற எல்லாவற்றிலும் காத்திரமான கருத்துப்பங்களிப்புச் செய்து வந்தது.

புகழ் பெற்ற பத்திரிகையாளரும் எழுத்தாளருமான குகுவந்த்சிங் அப்போது அதன் ஆசிரியராயிருந்தார். 'ஏ.வி. பரத் என்பவர் 'கணையாழி'யில் வந்த உங்களுடைய 'நீக்கல்கள்' கதையை மொழிபெயர்த்து அனுப்பியுள்ளார். அதை நாங்கள் பிரசுரிக்க விரும்புகின்றோம். தங்கள் அனுமதி தேவை,' என்றது கடிதம். சரியென்று எழுதினேன்.

'வீக்லி'யின் 100வது ஆண்டான 1980ல், ஏப்ரல் இதழில் கதை பிரசுரமாகியதுடன் பாராட்டுக் கடிதங்களையும் பெற்றது. திரு. பரத் இந்திய கடற்படையைச் சேர்ந்த கொமாண்டர். என்னுடைய 'இராக்குருவி', 'வடிகால்' கதைகளையும் பின்னர் மொழிபெயர்த்தார். 'இராக்குருவி' யின் மொழிபெயர்ப்பு முதலில் 'சண்டே ஒப் சேவ'ரிலும் பின்னர் பேராசிரியர் குணதிலக தொகுத்து, 'பென்குயின் இந்தியா' வெளியீடாக 1996 ல் வெளியிட்ட 'நவீன இலங்கைச் சிறுகதைகள்' தொகுப்பிலும், 'வடிகால்' 2002 ல் 'தர் வீலர் பிரஸ்' வெளியிட்ட 'லங்கன் மொசைக்' தொகுப்பிலும் இடம் பெற்றன.

1977 இல் ஏற்பட்ட இனக்கலவரம் என்னையும் பாதித்தது. வேலையையும் விட்டுவிட்டுக் கொழும்பிலிருந்து

குடும்பத்தோடு இடம்பெயர்ந்து ஊரோடு வந்தேன். அந்தக்கதை 'மனிதர்களும் மனிதர்களும்' என்று குறுநாவலாக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து நண்பன் டானியல் அன் ரனியை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த 'சமர்' சஞ்சிகையில் (1981) வெளியாகிப் பின்னர் சென்னை என்.சி.பி.எச் நிறுவனத்தின் வெளியீடாக வந்த 'முளைகள்' (1982) என்னும் எனது தொகுதியிலும் இடம்பெற்றது. இத் தொகுதிக்கு முன்னுரை எழுதிய பேராசிரியர் க. கைலாசபதி இக்குறுநாவல் பற்றி மிகவும் சிறப்பாகக் குறிப்பிட்டார். இதுவே பிறகு திரு.சாமிநாதன் விமல் சிங்களத்தில் மொழி பெயர்த்து, கொடகே வெளியீடாக வந்த என் கதைகளின் தொகுதியின் தலைப்புக்கதையாகவும் - 'மினிஸ்சு சக மினிஸ்சு' என - மைந்தது.

1977ல் மல்லிகையில் இன்னொரு கவனத்தை ஈர்த்த கதை வெளியாயிற்று. 'முளைகள்' என்ற தலைப்பிலான அக்கதை எனது பள்ளிக்கால இளவயது அனுபவங்களைப் பற்றியது. சுதுமலை சிந்மய பாரதி வித்தியாலயத்தில், நாலோ, ஐந்தாம் வகுப்புப் படித்த காலத்து அனுபவங்களில் உருவானது. அக்கதை நிறைந்த வரவேற்றைப் பெற்றது. இளவயது நினைவுகள், பள்ளி வாழ்க்கை போன்றவற்றை பதிவு செய்து கலையாக்கும் முயற்சிகள் அதிகம் அறியப்படாது இருந்த அவ்வேளையில் அக்கதை கவனத்தை ஈர்த்தது. முளைகள் பின்னர் பாவண்ணன் தொகுத்து, 'காலச்சுவடு' 2004ல் வெளியிட்ட 'ஆழத்தை அறியும் பயணம்' தொகுப்பிலும் இடம்பெற்றது.

1977 யூலைக் கலவரத்துடன் ஊர்வாழ்வே போதும் என்று புறப்பட்டாலும் ஓரொரு மாதங்களில் ஒவ்வொருவராக, எல்லோரும் பழைய இடங்களுக்கு திரும்பத் தொடங்கியதில் நானும் ஆண்டு முடிவோடு கொழும்பிற்குத் திரும்பினேன். அப்போது ஒரு தீர்மானம் இருந்தது. இன்னும் சிறிது காலம் வேலை பார்த்து விட்டு யாழ்ப்பாணத்திற்கே மாற்றம் எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிடுவது, அப்படியே ஊரோடு இருந்து வேலையை விடுவது என. கலவரத்தின் பின் கொழும்பு திரும்பிய பின் இருந்த வாழ்வைச் சொன்னகதை 'ஆரைகள்'. நெருக்கடி நேரத்தில் நெருங்கியிருந்த தமிழர்கள் நிலைமை சீரானதும் தம்முள் தனகுவதும், விலகியிருந்த அல்லது நெருங்கக் கூச்சப்பட்டிருந்த சிங்கள நண்பர்கள் மீள நெருங்கியதும் இயல்பான விசயங்களாகவே இருந்தன. 'ஆரைகள்' குறுநாவல் 1984 இல் தொடங்கிய 'ஈழமுரசின்

முதலாவது இதழிலிருந்து தொடராக வெளிவந்தது.

1978ல் எனது 'ஓட்டுமா' நாவல் வரதர் வெளியீடாக வந்தது. மொறட்டுவைக் கல்லூரிக்கால வாழ்வை வைத்தெழுதிய நாவல் இது. 1972ல் எழுதப்பட்டு 1976ல் 'தினகரன்' வாரமஞ்சரியில் தொடராக வந்தது.

என் தீர்மானத்தின்படி என்பது கடைசியில் மாற்றம் பெற்று யாழ்ப்பாணத்தோடு வந்தேன். 81 ல் இருந்து நாலாண்டுகள் யாழ்ப்பாணம் கட்டடத் திணைக்களத்தில் வேலை பார்த்த காலத்தில் மல்லிகையில் எழுதுவது தொடர்ந்தது. இந்தக் காலத்தில் செம்பியன், செ. யோகநாதன், புதுவை பத்மநாதன், என் கே. இரகுநாதன், முல்லையூரான் ஆகியோர் சேர்ந்து 'விசை' என்ற ஒரு இலக்கிய அமைப்பை நடத்தி வந்தோம்.

1982 இல் எனது இரு கதைத் தொகுதிகள் வெளியாகின. ஒன்று எனது நண்பர் ஏ. ஏ. எச். கே. கோரியின் முன் முயற்சியால் பாளையங்கோட்டையில் வண்ணதாசன், ஜோதி விநாயகம் போன்ற நண்பர்கள் சேர்ந்து நடத்தி வந்த 'இலக்கியத் தேடல்' அமைப்பின் வெளியீடாக வந்த 'கிருஷ்ணன் தூது.' அடுத்தது சென்னை என்.சி.பி. எச். வெளியிட்ட 'முளைகள்' தொகுதி. 'கிருஷ்ணன் தூது' தொகுதியில் என் முக்கியமான கதைகள் இரண்டு இடம்பெற்றன. 'கிருஷ்ணன் தூது' மற்றும் 'நீக்கல்கள்'. அதே போல், 'முளைகள்' தொகுதியில் 'முளைகள்' மற்றும் 'மனிதர்களும் மனிதர்களும்'.

இரண்டு தொகுதிகளுமே தமிழ்நாட்டிலும் இலங்கையிலும் மிகுந்த வரவேற்பைப் பெற்றன. அவ்வேளையில் புத்திலக்கிய ஆர்வம் கொண்ட இளைஞர்களின் வெளியீடான 'புதுசு', 'சிறுகதை எனும் வடிவத்தில் அதன் முழுவீச்சோடும் கதைசொல்கின்ற

முக்கியமான எழுத்தாளர்களில் சாந்தன் முதன்மையானவர் என்பதற்கு முனைகள் தொகுதி ஒரு நல்ல உதாரணம்' என்றும், 'சிங்கள தமிழ் இனபேதம், முரண்பாடுகளின் கூர்மை என்பவற்றை சிறுகதைகளில் அழகுறச் சொல்வதிலும் அதன் கலைவடிவத்தின் வெளிப்பாட்டிலும் சாந்தன் முன்னணியில் நிற்கின்றார். என்பதும் உண்மை' என்றும் விமர்சனங்களை எழுதிற்று. இதேபோல் செம்பியன் செல்வன், என்.கே.ரகுநாதன், கே.எஸ்.சிவகுமாரன் போன்றவர்களின் விரிவான விமர்சனங்களும் வெளியாகின. இரண்டு தொகுதிகளுக்கும்மான வெளியீட்டு விழாவை யாழ்ப்பாணத்தில் 'விசை' நடத்திற்று.

1983 கலவரம் நடந்து முடிந்தது. அதன் ஆரம்பப் புள்ளியாகச் சொல்லப்படும் தபால்பெட்டியடி வெடிச் சத்தங்கள் அன்று இரவு என் காதிலும் விழுந்தன. அடுத்த நாள் எங்கள் அயலில், மானிப்பாயில், இடம் பெற்ற கொடூரங்களையும் சென்று பார்த்தேன். அந்த உணர்வுகள் பத்தாண்டுகள் கழித்து 'வெளிச்ச' த்தில் வெளியான 'சனம்' சிறுகதையில் இடம்பெற்றன.

1984 யூலையில் சோவியத் யூனியனுக்கான பயணவாய்ப்புக் கிட்டியது. உண்மையில் 1982 ல் இலங்கை சோவியத் நட்புறவுக் கழகத்திற்கு இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் நிரம்பியதை ஒட்டி நடாத்தப்பட்ட கூட்டுரைப்போட்டியில் முதல்பரிசு பெற்றமைக்கான இந்த வாய்ப்பின் படி 83 பிற்பகுதியில் நான் அங்கு போயிருக்க வேண்டும். ஆனால் நாட்டு நிலவரம் காரணமாக அவ்வாண்டு புறப்பட இயலாது போயிற்று. எனவே 84 ல் அந்த அழைப்பு புதுப்பிக்கப் பட்டபோது எனக்கு விடுமுறை பெற்றுக்கொள்வதில் தடங்கல் ஏற்பட்டது அரசு ஊழியர்கள் வெளிநாடு செல்வதற்கு அந்தந்த அமைச்சின் அனுமதி பெற்றாக வேண்டும் என்ற நிபந்தி இருந்தது. 'இந்த வேளையில் ஒரு தமிழன் எதற்காக சோவியத் யூனியன் போக வேண்டும்' என்று கேட்டு இவ்விண்ணப்பம் அனுமதிக்கப்படாமல் இழுத்தடிக்கப்பட்டது. பின்னர் எப்படியோ அந்த நெருக்கடியிலும் கொழும்புப் பயணத்தை மேற்கொண்டு விண்ணப்பத்தை அங்கீகரிக்கச் செய்து புறப்பட்ட போது ஒரு வாரம் பிந்தியிருந்தது. திரும்பி வந்ததுமே, இந்த ஆறு வாரப் பயண அனுபவங்கள் 'ஈழ முரசு வாரமல'ரில் 'ஒளி சிறந்த நாட்டிலே' என்ற தொடராக வெளியிடப்பட்டதுடன் தொடர் நிறைவுற்றதும் நூலாகவும் 1985 ல் வெளியிடப் பட்டன. இதன் பின்னர் இப்பயண அனுபவங்களின் விளைவாய் உருவான 'உறவுகள் ஆயிரம்' என்ற குறு நாவல் தமிழகத்திலிருந்து வந்து கொண்டிருந்த 'புதிய பார்வை' (1997) இதழிலும், தொடர்ந்து எனது தொகுதிகளிலும் இடம் பெற்றது.

'ஆரைகள்' குறுநாவல் யாழ்ப்பாணத்தில் ரஜனி பிரசுரமாக 1985 ல் வெளிவந்தது. அந்நூலில் இடம்பெற்ற இன்னொரு நெடுங்கதை, நான் 1984 ல் எழுதி 'வீரகேசரி'

யில் வந்த 'நிலா'. யாழ்ப்பாணத்தின் அன்றைய ஆபத்தும் அவலமும் நிறைந்த வாழ்க்கையையும் என் நிலாப் பித்தையும் வைத்தெழுதிய கதை அது. ஒரே பொருள் சார்ந்து மனம் பழையவற்றை மீட்கையில் எழும் நினைவுகளைக் கோர்வை யாக்கிக் கதையாக்கும் இப்பாங்கு என் 'எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள்' மற்றும் சில கதைகளிலும் தெரிந்தோ தெரியாமலோ பின்பற்றப்பட்டிருக்கிறதை இப்போது காண்கிறேன்.

1984ல் கட்டடத் திணைக்களத்தை விட்டு விலகி தொழிறுட்பக் கல்வி விரிவுரையாளரானேன். என்பதைத் தொடர்ந்து வந்த காலங்களில் போர் உக்கிரமடைந்தது குண்டு வீச்சுக்களும் ஊரடங்குகளுமாக மக்களின் வாழ்வே மாறியது. இக்காலங்களில் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டுப் புறப்பட்டவர்கள் புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்தவர்கள் ஆகியோரின் ஏனைய பொருட்களைப் போலவே அவர்களில் பலரின் தேட்டங்களாக இருந்த புத்தகச் சேர்மானங்களும் அசைவு கொண்டன.

யாழ்ப்பாணத்தின் பழைய புத்தகக் கடைகள் இரண்டு ஸ்ரான்லி வீதியில் உருவாகின. தினசரி பிற்பகலுடனேயே ஊரடங்கு தொடங்கி விடுவதால் வாசிப்பதற்கும் நிறைய நேரம் கிடைத்தது. பழைய புத்தகக் கடை விஜயம் தினசரி நிகழ்வாயிற்று ஒவ்வொரு தடவை போய்வரும் போதும் பிரமிப்பே மிஞ்சும். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலுமாக இவ்வளவற்றையும் எம்மவர்கள் வாசித்தார்களா? சேகரித்தார்களா? என்கிற பிரமிப்போடு கூடவே இவ்வளவையும் விட்டுவிடவேண்டிய ஒரு நெருக்கடியும் அவர்களுக்கு வந்ததே என்று பயமும் சோகமுமாய் மனதைக் கெளவும். படிக்கவேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தவையும் நினைத்தே பார்த்திராவையுமான ஒரு பெரும் நூற்குவை அங்கிருந்தது. படிக்கவும் சேர்க்கவும் என்று வாங்கலானேன். விரைவிலேயே, அது ஒரு பழக்கமென்ற நிலையிலிருந்து அவதி என்ற நிலைக்கு மாறியது.

1985-1986 ஆண்டுகளில் புத்தகங்களும் படையினரின் கவனத்திற்குரிய பொருட்களாகின. வீட்டு நூலகங்களை வைத்திருந்தோர், குறிப்பாக, முதலில் புரட்சி, சோகஷிசம், போன்ற சொற்களையும் பின்னர், தமிழ், சுதந்திரம், போன்ற சொற்களையும் கொண்டிருந்த புத்தகங்களை வைத்திருந்தோரைப் பிரச்சனைகள் தேடிவந்தன. இதற்குஞ்சி என் நூல்களின் கணிசமானவற்றைக் குறைந்திருந்தமையும் இந்தப் பழைய புத்தக வேட்கைக்கு காரணமாயிற்று. இந்த அனுபவங்களினடியாய் உருப்பெற்ற 'தேடல்', 'கணையாழி'யின் தி.ஜானகிராமன் நினைவுக் குறுநாவல் போட்டியில் தேர்வுசெய்யப்பட்டு 1994 ஜனவரி இதழில் வெளியாகிற்று. அதற்கடுத்த இதழில் பலரின் பாராட்டுக்கடிதங்களை - தி.க.சி. உட்படப் - பெற்றது.

1987 ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்டில் ஒரு காலை. சைக்கிளையும் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்ட வேளையில்

தெருவெங்கும் வழமைக்கு மாறான பரபரப்பு இருந்தது. சுதுமலை அம்மன் கோவிலடியில் போராளிகள் நிறைந்து நின்றார்கள். ஏதோ விசேஷமான விசுஷயம் நடக்கப் போகின்றது என்று தெரிந்தது. ஆளாளுக்கு ஒவ்வொன்று சொன்னார்கள் ஒருவருக்கும் என்ன நடக்கப்போகின்றது என்று சரிவரத் தெரியாதிருந்தது. நான் புறப்பட்ட வேலையை அடுத்த நாளும் பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று திரும்பி வீடு வந்து சொல்லிவிட்டு அம்மன் கோவிலடியில் போய் நிற்குகொண்டேன். அன்றுதான் இந்தியாவில் இருந்து வந்த ஹெலிகப்ளர் தமிழீழ் விடுதலைப்புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனை புதுடில்லிக்கு பேச்சுவார்த்தைகளுக்கு அழைத்துப்போன தினம். ஒன்பது மணியிலிருந்து ஒருமணி வரை அங்கே நின்று நடந்தவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது எங்கள் அம்மன் கோவிலடியும் நானும் சம்பந்தப்பட்டு நடந்த இலங்கைத் தீவின் இன உறவுகள் பற்றிய சம்பவங்கள் நினைவுக்கு வரலாயின. அதிலிருந்து உருப்பெற்றது தான் 'எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள்' என்ற குறுநாவல். அடுத்த நாளே எழுதத்தொடங்கினேன். இதைச் சொன்னதும் 'முரசொலி' ஆசிரியர் நண்பர் திரு. எஸ். திருச்செல்வம் 'அதை உடனேயே போடுவோம்' என்று வாரமுரசொலியில் உடனடியாகவே தொடராகப் பிரசுரிக்க ஆரம்பித்தார்.

'இதை எப்படி துணிந்து எழுதுகிறாய்', என்று அப்போது ஒரு நண்பர் கேட்டாலும் எனக்கு அதில் பயப்பட ஏதும் இருந்ததாய்த் தெரியவில்லை. குறுநாவல் ஒழுங்காக வந்து முடிவடைந்தது. இதை உடனேயே நூலுருவாக்க வேண்டுமென்று 'முரசொலி' அதிபர் திரு. சிவராசாவும் திரு. திருச்செல்வமும் விரும்பி, தொடராக வெளிவந்த போதே புத்தகத்துக்கு ஏற்ற வடிவில் பக்கங்களை அமைத்து மேலதிக பிரதிகளையும் எடுத்து வைத்திருந்தார்கள். (இப்படித்தான் முன்னர் சோவியத் பயணக்கட்டுரை தொடராக வந்தபோதும் மேலதிக படிக்க எடுக்கப்பட்டு உடனேயே நூலுருவாக்குவது சாத்தியமாயிற்று.) குறுநாவல் அச்சிட்டு முடிந்து நூலாக்கக் கட்டுவதற்குக் காத்திருந்த வேளையில் இந்திய இரணுவம் 1987 அக்டோபரில் 'முரசொலி' அலுவலகத்திற்குத் தீவைத்தது. இந்த நூற்படிகளும் எரிந்தே போயின.

பின்னர் 1990 இல் மீண்டும் ஒரு தடவை அச்சிடப்பட்டு நூலாக்கும் முயற்சி நடந்து கொண்டிருந்த போது இலங்கை இராணுவத்தின் கெஃப் அடியில் அவை மீண்டும் அழிந்தன. இதையும் தொடர்ந்து, 1994 மட்டில், 'தமிழ்த்தாய்' பதிப்பகம் இதை வெளியிட ஆயத்தங்கள் செய்த வேளையில் பாதியில் தடங்கல் ஏற்பட்டது. இந்தக் குறுநாவலுக்கு 2001 இல் ஒரு மீட்சி ஏற்பட்டது. என்னுடைய தொகுதி ஒன்று வெளியிட வேண்டும் என்று திரு. ஜீவா விரும்பியதன் மூலம் 'மல்லிகை வெளியீடு' வந்த கதைத் தொகுதியில் தலைப்புக்கதையாக 'எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள்' இடம்பெற்றது.

ருக்ஷயப் பயணத்தின் போது ஏற்பட்ட ஒரு அனுபவத்தை 'இன்னொரு வெண்ணிரவு' என்ற பெயரில் ஒரு சிறிய சிறுகதையாக எழுதினேன். அது 'கணையாழி'யில் 1988 இதழ் ஒன்றில் வெளியாயிற்று. இந்தக் கதை அதே ஆண்டில் வெளிவந்த எனது தொகுதி ஒன்றில் தலைப்புக்கதையாக இடம்பெற்றது. பதின்நான்கு சிறிய சிறுகதைகள் அடங்கிய தொகுதி இது. அதை நானே 'வெண்புறா வெளியீடு' என்ற பெயரில் வெளியிட்டேன். நண்பர் அருமைரத்தினத்தின் அச்சுக்கத்தில் அச்சிடப்பட்ட இதற்கு நண்பர் ராதேயன் சில்ல்கிறீன் மூலம் அட்டை அச்சிட்டிருந்தார். 'இன்னொரு வெண்ணிரவு', 14 கதைகளையும் 50 பக்கங்களையும் கொண்டிருப்பினும் 'ஈழமுரசு' 2 ம் ஆண்டு மலரில் வெளியான 'உலகங்கள்' போன்ற முக்கியமான சில கதைகளைக் கொண்டிருந்தது. இத் தொகுதிக்கு சிறப்பான ஒன்றை முன்னுரை அசோகமித்திரன் எழுதியிருந்தார்.

'என் அபிமானத்துக்குரிய அதனால் என்னைப் பாதித்திருக்கவும் கூடிய எழுத்தாளர்களாக, அந்தோன் சேகவ், அம்புரோஸ் பியஸ், அசோகமித்திரன், அ. முத்துலிங்கம் ஆகியோரைக் குறிப்பிடுவேன். அவர்களில் ஒரு வராகிய அசோகமித்திரன் அவர்களின் அபிப்பிராயங்களுடன் இத்தொகுதி வெளியாவது மிக மகிழ்ச்சி தருவது,' என 'இன்னொரு வெண்ணிரவு' (1998) முற்குறிப்பில் எழுதினேன். (அவ்வேளையில் அ. முத்துலிங்கத்தின் 'அக்கா' தொகுதிமட்டும் தான் வந்திருந்தது. 73ல் எந்திருமணப்பரிசாக நண்பர்குப்பிழான் சண்முகன் பரிசளித்த நூல்களில் ஒன்றான 'அக்கா' தொகுதியிலே எனக்குப் பிடித்த பலகதைகள் இருந்தன.)

அசோகமித்திரன் அவர்களை, கணையாழியில் நான் எழுதத் தொடங்கியிருந்திலிருந்து அறிமுகம் என்றாயிற்று. தமிழ்நாவல் நூற்றாண்டு விழாவிற்சாக இலங்கை வந்தபோது கொழும்பில் சந்தித்து அளவளாவியதிலிருந்து அந்த அறிமுகம் வளர்ந்தது. 'யாழ் இனிது' என்ற தொகுதியை சென்னையில் வெளியிட்டு வைத்தார். எனது *The Whirlwind* நாவலுக்கு 'இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்' லில் நல்லதொரு விமர்சனம் எழுதினார். எப்போது சென்னை போனாலும் தவறாது சந்திப்பேன். கடந்த அக்டோபரில்- ஜெயப்பூரில் இடம்பெற்ற சர்வதேச எழுத்தாளர் விழாவுக்குச் செல்லும் வழியிலும்- சந்தித்தேன்.

1988 ல் நான் பணியாற்றிய நிறுவனத்தினர் என்னை மூன்று மாதகாலப்பயிற்சிக்காக சென்னை மத்திய தொழிற்பயிற்சி நிலையத்திற்கு அனுப்பியபோது- என் கதைகள் பற்றி அசோகமித்திரனுக்கு நல்ல அபிப்பிராயமிருந்ததை அறிந்திருந்த நான்- அவரிடமே ஒரு முன்னுரை வாங்கலாமே என்று 'இன்னொரு வெண்ணிரவு' தொகுதிக்கான கதைகளையும் கையொடு கொண்டு போயிருந்தேன். ஆனால், அமைதிப்படையின்

கீழ்நாடிருந்த நிலையில் அங்கே தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் ஒரு மாதத்தில் நான்திரும்பி வருவதற்குள்ளாகவே, முன்னுரை எழுதித்தந்தார்.

'வெண்புறா' வெளியீடாக எனது 'காலங்கள்' என்ற இன்னொரு சிறிய தொகுதியும் 1993 ல் பதினைந்து கதைகளுடன் வெளியாகிற்று. காகிதத்தட்டுப்பாடு எல்லாம் உச்சத்திலிருந்த காலம். எனது இளவயது நண்பன் செல்வராசாவின் அச்சகத்தில் அச்சக் கோர்த்து காலால் மிதிக்கும் இயந்திரத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது. 'காலங்கள்' தொகுதிக்கு முன்னுரை எழுதியவர் கவிஞர் இ.முருகையன். அவர் அழகான முன்னுரை ஒன்றைத் தந்திருந்தாலும் புத்தகத்தின் அச்சமைப்பு அழகுறவரவில்லை என்கிற குறை அவருக்கும் எனக்கும் இருந்தது. 'உணர்வுந்தல் காரணமாய் அனுபவ மெய்ம் மையுடன் உருவாகும் ஆக்கங்கள், தம்முள் ஏதோ ஒரு இழையையேனும் தொடர்பாகக் கொண்டிருத்தல் இயல்பென்றே படுகிறது. இதனால், காலஓட்டத்தில் அவ்வப்போது எழுதப்படும் சிறுகதைகள் - தம்முள்ளிருக்கும் பொதுச்சரகு காரணமாய் - நாவலெனும் கோலமொன்றின் புள்ளிகளாய் அமைந்திருத்தல் சாத்தியமா?' என காலங்கள் தொகுதி முற்குறிப்பில் எழுதினேன்.

தொகுதியின் தலைப்புக் கதையாக இடம் பெற்ற 'காலங்கள்' முதலில் 'வெளிச்சம்' (ஐப்பசி 1991) இதழில் வெளியாயிற்று. அதுதான் வெளிச்சத்தின் முதலாவது இதழ் என நினைக்கிறேன். தொடர்ந்து எனது 'சனம்', 'அசோகவனம்', 'பறக்கும் நினைவுகள்', 'சுற்றிவளைப்பு', போன்ற கதைகளும் 'மழைக்கு முன்' என்னும் மொழிபெயர்ப்புக் கதையும் குறுங்கதைகள் சிலவும் செவ்வியொன்றும் வெளிச்சத்தில் வெளியாயின. இவற்றில் 'காலங்கள்', 'வெளிச்சம் கதைகள்' தொகுப்பிலும், 'சனம்', 'வாசல் ஒவ்வொன்றும்' தொகுப்பிலும் பின்னர் இடம் பெற்றன. 'மல்லிகை' ஒரு காலகட்டத்தில் எழுதுமாறு

ஊக்குவித்துக் கொண்டிருந்தது போல 90களின் தொடக்கத்தில் 'வெளிச்சம்' ஊக்கம் தந்தது என்பதும் முக்கியமானது. 'காலம்' தொகுதியின் வெளியீட்டு விழாயாழ். பல்கலைக்கழகத்தின் கைலாசபதி அரங்கில் நடைபெற்றது.

1970 களின் பிற்பகுதியில் 'செந்தமிழர் இயக்க'த்தை அமைத்தமை பற்றி முன்னர் குறிப்பிட்டேன். தோழர் வி.பி. கனடாவுக்குப் புலம் பெயர்ந்ததைத் தொடர்ந்து இயக்கம் செயலிழந்தது. 1980 கடைசியில் நான் யாழ்ப்பாணத்திற்கு மாற்றம் பெற்றுச்சென்ற சில மாதங்களில் தோழர் டொமினிக் ஜீவா என்னைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் சேருமாறு உற்சாகப்படுத்தி என் பெயரை முன்மொழிந்தார் கட்சி செயற்பாடுகளிலும் கம்யூனிஸ்ட் வாலிபர் கழகத்திலும் மட்டுமன்றிப் பின்னர் காலத்தின் தேவை கருதி முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட பொது அமைப்புகள் இணைந்து உருவாக்கிய 'தமிழ்மக்கள் ஒடுக்கப்படுவதற்கெதிரான போராட்டத் திற்கான கூட்டமைப்பிலும் ஆர்வத்துடன் ஈடுபட்டேன். இந்த அமைப்பின் கூட்டமொன்றில் பேசுகையில் இடம்பெற்ற ஒரு சிறு விசூயம், 'ரிசூக்கா' என்ற கதையாக மாறிற்று. அதே போல இலங்கையின் மிகச்சிறந்த இடதுசாரித் தலைவர்களுள் ஒருவரான மூத்த தோழர் அ.வைத்திலிங்கம் அவர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் அவர் முன்வைத்த ஒரு எளிமையான, ஆனால் தர்க்க பலமும் தார்மீக பலமுங் கொண்ட ஒரு கேள்வி 'அதே விதியெனில்' என்ற கதையாகிற்று. அவர் கேட்ட கேள்வி இதுதான்: 'வடக்கோட இணைஞ்சிருக்க விருப்பமோ என்று கிழக்கிலை வாக்கெடுப்பு நடத்திற தெண்டா, அதேபோல இலங்கையோட இணைஞ்சிருக்க விருப்பமோ என்று வடக்கு-கிழக்கிலையும் வாக்கெடுப்பு நடத்தத்தானே வேணும்?'

எண்பதுகளின் தொடக்கத்தில் எனக்கேற்பட்ட ஒரு முக்கியமான தொடர்பு கலாநிதி வித்தாலி / பூர்ணிக்காவுடையது. உக்ரேனிய மொழியைத் தாய்

மொழியாகக் கொண்டிருந்த சோவியத் தமிழறிஞர். 'தமிழகப் பித்தன்' என்பது அவரது புனைப்பெயர். மு.வரதராசனிடம் வந்து பயின்றவர். ஜெயகாந்தன் மீது நிறைந்த அபிமானம் கொண்டவர். ஜெயகாந்தனின் ஆக்கங்கள் பலவற்றை ருக்ஷயமொழியில் பெயர்த்தவர். மாஸ்கோவின் அயல்மொழிகள் பதிப்பகமான 'ராதுகா'வின் தமிழ்ப்பிரிவின் ஆசிரியர்.

உக்ரேனிய மகா கவிஞரான தராஸ் ஷெவ்சென்கோ பற்றி நான் அறிய முயன்றபோது வித்தாலியின் அறிமுகம் கிட்டிற்று. ஷெவ்சென்கோவின் 'மரணசாசனம்' என்னும் கவிதையை நான் மொழிபெயர்த்து அது 'மல்லிகையில்' 1985 ல் வெளியாகிற்று அது திரு. பூர்ணிக்காவுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. 1986 ல் மானா மதுரை நா.முகம்மது செரீபு மொழிபெயர்த்து சென்னை என் சி பி எச் வெளியிட்ட 'ஷெவ்சென்கோவின் நாட்குறிப்புக்கள்' நூலுக்கு எழுதிய முன்னுரையிலும் ஃபூர்ணிக்கா என்மொழி பெயர்ப்புப் பற்றிச் சிறப்பாகக் கூறினார்.

1984 ல் ருக்ஷயாவுக்குப் போயிருந்த போது தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றார். ஒரு தமிழ் வீட்டில் இருப்பது போன்ற உணர்வே ஏற்பட்டது. ஃபூர்ணிகா என் கதைகளில் மூன்றை ருக்ஷய்யமொழியில் பெயர்த்தார். ஒரு சின்னவட்டம், புதிய தரிசனங்கள், பூகோளம் ஆகியவை அவை. புத்தகங்களைப் புதைத்து எரித்த காலத்தில் அப்பிரதிகள் எப்படியோ அழியுண்டு போயின. நாட்டு நிலைமைகளால் தொடர்பு விடுபட்டு 1995 ல் நாங்கள் இடம்பெயர்ந்து இருந்த வேளையில் அவர் மறைந்த செய்தியைக் கேள்வியுற்றேன். ஐம்பது கூட ஆகியிராத வயது அவருக்கு அப்போது.

'எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள்' எழுதப்பட்ட ஒரு சில மாதங்களுக்குள்ளாகவே பல விஷயங்கள் மளமளவென்று நடந்தேறி, உச்சக்கட்டமாக இந்திய அமைதிப் படையின் மக்கள் மீதான கொடுமைகள் தொடங்கின. உண்மையில் ஒரு பலசாலி தன் எதிரியைச் சந்திக்கும் போது தெரியக்கூடிய நிதானமோ, தெளிவோ, திடமோ இன்றி, பலவீனர்களுக்குரிய குழப்பம், கொடூரம் இவற்றுடன் தான் களமிறங்கிற்று அமைதிப்படை அதன் அப்பட்டமான வெளிப்பாடுதான் அப்பாவி மக்கள் மீதான பயமும், பழிவாங்கலும், இதனாலென்னவோ பாதிப்புக்குள்ளானவர்கள் பொது மக்களே. நாங்கள் எறிகணைத் தாக்குதல்களுக்கு முகங்கொடுக்க முடியாமல் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு ஒரு மாதமட்டில் இருந்துவிட்டு ஓரளவு அமைதி போலத் தென்படத் திரும்பி வந்ததுமே, ஊரையே சுற்றி வளைத்து நூற்றுக்கணக்கான மக்களை ஒரு வீட்டில் வாரக்கணக்கில் சிறை வைத்தது இந்திய ராணுவம்.

இந்தக் கொடுமைகளின் பதிவை தமிழில் 'அசோக வனம் அல்லது வேலிகளின் கதை' என்ற கதையாகவும், ஆங்கிலத்தில் *The Whirl wind* என்ற நாவலாகவும்

எழுதினேன். நண்பர் கோரியிடம் அபிப்பிராயம் கேட்பதற்காக நாவல் பிரதியை அனுப்ப, அவருக்கு அது பிடித்துப்போய், திரு.சித்தன் பிரசாத் மற்றும் V.U.S. பதிப்பகத்தாருக்குக் காட்டியிருக்கிறார். 'நாங்கள் நாவலை வெளியிட விரும்புகிறோம்,' என அவர்களிடமிருந்து கடிதம் வந்தது! நாவல் தமிழ் நாட்டில் 2011 ல் பிரசுரமாகி, தென்னிலங்கை வாசகர்களிடையே பரவலான வரவேற்றைப் பெற்றதுடன் மதிப்பிற்குரிய 'கிறேஷியன்' விருதுக்கான அவ்வாண்டுக் குறும்பட்டியலிலும் இடம்பெற்றது. தமிழ்க்கதை 'வெளிச்சம்' இதழில் வெளியாகிப் பின்னர் வேறு சில தொகுப்புக்களிலும் இடம்பெற்றது.

1987ல் இடம்பெற்ற நிகழ்வுகளை 2009ல் தான் நாவலாக்கினேன். தினக்குறிப்பு எழுதும் பழக்கமுள்ளவன் நான். இடம்பெயர்ந்த நாட்களிலும் ஒரு சாதாரண பாடசாலைக்குறிப்பேட்டை வாங்கி நாளாந்த விஷயங்களை எழுதி வந்தேன். அமைதிப்படை முற்றுகைக்குள்ளும் கூட எழுதிய அந்தக் குறிப்பேடுதான் இரண்டு தாசப்தாங்களின் பின் சம்பவங்களை மீளுருவாக்கம் செய்து நாவலை நடத்திச் செல்ல உதவியது.

திரு.பரத் சேவையினின்றும் ஓய்வு பெற்றதும். சொந்த ஊரான மைசூரில் குடியேறினார். இடைக்கிடை கடிதத் தொடர்பு இருந்தது. 1996ல் இடம்பெயர்வால் திரும்பி வந்தபின் அவருடைய கடிதமொன்று கிட்டிற்று. இலங்கைக் கிரிக்கட் அணி உலகக்கிண்ணத்தை வென்றமை பற்றி விதந்து எழுதியிருந்தார். எனக்கும் கிரிக்கட்டுக்கும் எட்டாம் பொருத்தம். அது ஒரு வேண்டாத விளையாட்டு, காற்பந்து, கைப்பந்து போன்றவற்றையும் எமது சொந்த விளையாட்டுக்களையும் ஊக்குவிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் கொண்டவன் நான். என்றாலும் அவருடைய கடிதம் என்னுள்ளே ஒரு கவிதையை உருவாகிற்று. அதை ஆங்கிலத்தில் எழுதினேன். 'மிகப்பெரும் போட்டி' என்று தலைப்பு, கிரிக்கெட்டையும் அப்போது இடம்பெற்றுக் கொண்டிருந்த போரையும் ஒப்பிட்டு எழுதப்பட்டது. கிரிக்கெட்டில் இருபக்கத்து ஓட்டங்களையும் கணக்கிடுவது போல போரில் இருபக்கத்தில் கொல்லப்பட்டவர்களைக் கணக்கிடுகிற அபத்தம் அவலம் பற்றியது அந்தக் கவிதை. எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப்பதிப்பகத்தின் வெளியீடான 'சனல்ஸ்' பருவ ஏட்டிலும் 1999இல் பின்னர் (திருமதி. ஆன் ரணசிங்க அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்ட) அந்த ஏடுகளின் தேர்வுத் தொகுப்பிலும் வெளியாயிற்று. தொடர்ந்து பேராசிரியர் ரஜீவ் விஜயசிங்க தொகுத்து வெளியிட்ட 'இலங்கையின் ஆங்கிலக் கவிதைகள்' தொகுப்பிலும் அது இடம்பெற்றது.

ஆனால் இது எல்லாவற்றுக்கும் முதல் கவிதையை எழுதிய கையோடு அதைத் திரு.பரத் அவர்களுக்கு, 'உங்களுடைய கடிதம் இந்தக்கவிதையை எழுதத் தூண்டிற்று' என அனுப்பி வைத்திருந்தேன். "உங்கள் வீரர்கள் உலகின்

களங்களில் பெறும் பல வெற்றிகள் பெருமையளிக்குமே? - என்றெழுதினார் எந்தன் அயலக நண்பர்” என்ற விதமாகத் தொடங்கிய கவிதை அவர் மனதை வருத்தத்திற்கு உள்ளாக்கியிருக்க வேண்டும். ஆனால், ‘நான் இப்படி சிந்திக்க உங்கள் கடிதம் தூண்டிற்றே!’ எனப் பாராட்டும் விதமாகத்தான் அனுப்பியிருந்தேன். அவர் வருத்தம் தெரிவித்துப் பதில் அனுப்பியமை எனக்கும் வருத்தத்தை ஏற்படுத்திற்று. நான் எழுதிய விளக்கம் அவருக்கு புரிதலை ஏற்படுத்தியிருக்கும். மேலும் ஓரிரு ஆண்டுகள் கடிதத்தொடர்புகள் இருந்தன. என்றாலும் இருந்தாற்போல் கடிதம் வருவது நின்று விட்டது. தொலைபேசி வசதிகளோ வேறு தொடர்புகளோ இல்லாததில் என்ன ஆயிற்று என்றும் அறியமுடியாத ஆதங்கம் இன்னமும் தொடர்கிறது.

1996ல் இடம்பெயர்வால்திரும்பிய சில மாதங்களின் பின்தமிழ் நாட்டிலிருந்து நண்பர் கோரியின் கடிதமொன்று வந்தது. எனது இன்னுமொரு தொகுதியைத்தானே பிரசுரிக்க விரும்புவதாகத் தெரிவித்திருந்தார். கதைகள், குறுங்கதைகள், ‘உறவுகள் ஆயிரம்’ குறுநாவல் என்றெல்லாம் சேர்ந்த தொகுப்பாக அது 1998ல் வெளியாயிற்று. இடையில் 1997ல் எனது பேட்டியொன்று ‘ஞாயிறு தினக் குர’லில் வந்தது. செவ்வி கண்டவர் நண்பர் சட்டத்தரணி திரு. பொன். பூலோகசிங்கம். அதையும் இத் தொகுதியில் பின்னிணைப்பாகச் சேர்த்துக் கொண்டோம். தொகுதிக்கு ‘யாழ் இனிது’ பெயர் வைத்தவர் கோரி. முன்னுரையையும் அவரே எழுதினார்.

வெளியீட்டு விழாவைச் சென்னையில் நடத்த விருப்பதாகவும் அதற்கு நான் கட்டாயம் வரவேண்டுமென்றும் கோரி மிகவும் விரும்பினார். அவ்வேளையில் இந்தியா போய் வருவதென்பது என்னைப் பொறுத்தளவில் ஒரு அக்கினிப் பரீட்சையாக இருந்தது. போதாக்குறைக்கு ஏறத்தாழப் பத்தாண்டுகள் மட்டில் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு வெளியே போகாதிருந்ததில் ஏற்பட்ட தயக்கம், பயண அனுமதிகள், ஏற்பாடுகள் என்று பல தடங்கல்கள், குழப்பங்கள். என்றாலும் என் நண்பர்கள் உற்சாகந்தந்தார்கள். ‘எத்தனை நாளைக்கு யாழ்ப்பாணத்திற்கு வெளியே போகாமல் இப்படியே இருப்பீர்கள்? என்ற ஒரு கேள்வியிலேயே என் தயக்கத்தை உடைத்தவர் பொறியியலாளர் திரு. தயாபரன். எழுத்தாளர் து. வைத்திலிங்கம் என்னுடைய அன்புக்கும் மதிப்பிற்கு முரியவர். எளிமையான, உதவிகரமான ஒருவர். அவ்வேளையில் எங்கள் பகுதிப் பிரதேச செயலராகப் பணியாற்றினார். அவர் உதவியால் அனுமதி விசுவங்கம் இலகுவாயின. எப்படியோ பயணம் நான்தான் போகவேண்டியிருந்தது!.

இந்த இடத்தில் அந்தக் கஷ்டகாலத்தில் பயணத்திற்கான பணம் எப்படிக்கிடைத்து என்பதைக் குறிப்பிடுவதும் நல்லது. 1996 ஏப்ரலில் வீடு திரும்பி

ஐந்தாறு மாதங்கள் ஊர் வலு அமைதியாக நிம்மதியாக இருந்தது. ஆனால் ஒரு வெறுமை, பலபேர் வன்னியைப் பார்த்தும் வெளிநாட்டிற்கும் போய்விட்டிருந்தார்கள். மோட்டார் வாகனங்கள் கிடையாது. முக்கியமாக ஒலிபெருக்கிகள் இருக்கவில்லை. மின்சாரமில்லை. அடிப்படைத் தேவைகள் மெல்ல மெல்ல வந்துகொண்டிருந்தன. மரஞ்செடிகள் அவ்வாண்டு பூத்தும் காய்த்தும் பொலிந்திருந்தன. எல்லாவற்றுக்கும் மேலே எமக்கு மேலே எவருமில்லை! ஒரு வித பழைய காலம் அல்லது ராமராஜ்யம் அல்லது இலட்சிய ஆளுகை எல்லாம் போலிருந்தது. என் நண்பர் பூலோகசிங்கமும் நானும் சைக்கிள்களில் பட்டினப் பக்கம் போய் வருவோம். அப்போது வைத்தீஸ்வரா சந்தியில் கேதீஸ்வரன் தனது பழைய புத்தகக்கடையையும் மீளத் திறந்திருந்தார். பகலில் ஊர் சுற்றலும் பிறவேலைகளும். பிற்பகலில் வாசிப்பு. இருட்டிய பின் எரியும் ஒற்றை விளக்கில் காய வைத்த மின்கலங்களில் வானொலி கேட்டல் - வாழ்க்கை ஒரு விதத்தில் அமைதியாகப் போய்க்கொண்டிருந்தது. எல்லாம் நவம்பர் வரைக்கும் தான். மாவீரர் தினம் அண்மிக்க அண்மிக்க கெடுபிடிகள் கூடலாயின. அது தாண்டியும் குறைவதாயில்லை. வாழ் நிலைகள் சிரமமாயின. ஊரை விட்டுப் புறப்படத்தான் வேண்டும் போலிருந்தது அதற்கான ஏற்பாடுகளில் ஒன்று, அத்தியாவசியமற்றவற்றை விடத்தொடங்குவது. விற்றுவிடலாமென்ற பட்டியலில் ஒரு வீடு, என் மோட்டார் சைக்கிள், என் நூலகம், இவையுமடங்கின. எனது எழுத்துக்களையும் மிக மிக அவசியமென்று கருதியவற்றையும் விட என் அரைநூற்றாண்டு நூற்சேகரத்தை விற்க முடிவெடுத்தேன். கேதீஸ் தன் மோட்டார் சைக்கிளில் வந்து மூட்டைமூட்டையாகக் கட்டிக்கொண்டு போனார்! அந்த வகையில் அப்போதைய நிலவரத்தில் அறுபது, எழுபது தேறிற்று.

வெளியீட்டுவிழா சென்னையில் வடிவாக நடைபெற்றது. அசோகமித்திரன் வெளியீட்டு வைக்க பாலு மகேந்திரா முதற்பிரதியைப் பெற்றுக்கொண்டார். திருவாளர்கள் ஞானராஜசேகரன், லெனின், எல்.பொ., ரஹ்மான் ஆகியோரும் வந்திருந்தார்கள்.

சென்னை வேலைகள், விழா, எல்லாம் முடிந்ததும் நீலபத்மநாபனையும் ‘உறவுகள் ஆயிரம்’ கதையில் வருகிற என் நண்பரையும் சந்திப்பதற்காக திருவனந்தபுரம் போய் அங்கிருந்து கொழும்பு வந்தேன். பதற்றம் நிறைந்த இப்பயணத்தை முதலிலிருந்து முடிவுவரை சொல்லுகின்ற குறுநாவலொன்றை சில ஆண்டுகள் கழித்து எழுதினேன். ‘அடையாளம்’ என்ற அக் குறு நாவல், ‘யுகமாயினி’ யில் 2007ல் வெளியாகிப் பின்னர் எனது ‘விளிம்பில் உலாவுதல்’ குறுநாவல் தொகுப்பிலும் இடம்பெற்றது. இப்படிப் பல தடவைகளில் நடைபெற்று விடுகிறது. கதையும் தமிழ் நாட்டில் வெளியாகி, தொகுப்பும் அங்கேயே வந்து

விடுவதால் இலங்கை வாசகர்களுக்கு எட்டிப்போகிறேன் என்று தெரிகிறது. இதற்கு என்ன செய்யலாமென்றுத் தெரியவில்லை. ('அடையாளம்' என்ற பெயரில் ஏற்கெனவே எனக்குப் பிடித்த குறுங்கதையொன்றும் 1992ல் மல்லிகையில் வெளியாகி, 'சிருக்ஷணன் தூது' தொகுப்பிலும் இடம் பெற்றிருந்தது.)

'யுகமாயினி', திரு.சித்தன் பிரசாத் அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு சென்னையிலிருந்து வந்த ஒரு தரமான சிறு சஞ்சிகை. எனவே சில ஆண்டுகளில் நின்று விட்டது. 'யுகமாயினி'யில் வந்த எனது இன்னொரு குறுநாவல் 'சிட்டுக்குருவி'. காலநிலை, வாழிட, மாற்றங்கள், மனித ஆக்கிரமிப்புக்கள், இவற்றால் அற்றுப்போகும் உயிர்வகைமைகளின் எண்ணிக்கை உலகில் நாளாந்தம் அதிகரித்து வருகிறது. சிறுவயதிலிருந்தே என் நேசத்துக்குரியதாயிருந்த சிட்டும் இந்தப் பட்டியலில் சேர்வது பற்றிய குறுநாவல் அது. வெளிவந்த பின் அங்கு பரவலான வரவேற்றைப் பெற்றது. 'சிட்டுக்குருவி' பின்னர் 2014ல் சென்னை அன்னை ராஜேஸ்வரி பதிப்பகம் வெளியிட்ட என் கதைத்தொகுதியில் தலைப்புக் கதையாக இடம்பெற்றது.

மேலும் பதினாறு கதைகள் இடம்பெற்றுள்ள அத்தொகுதியில் உள்ள ஒரு கதை 'மகள்'. 2014ல் 'மகுடம்' சிறுகதைச் சிறப்பிதழில் வெளியான கதை. இக்கட்டுரையை எழுதிக்கொண்டிருக்கிற இவ்வேளையில் (18. 12. 2016) அக்கதையில் வருகிற என் பேரன்புக்கும் பெருமதிப்பிற்குமுரிய ஒரு ஆளுமை மறைந்து விட்டது என்பது, ஒரு சோகமிக்க தற்செயல் இணைவாகவும் ஆகிவிட்டிருக்கிறது! அக்கதையில் வருகிற 'ஆரா' வேறுயாருமில்லை, உலகப்புக்கழ் பெற்ற ஆங்கில, ஜேர்மன் மொழிக்கவிஞரான திருமதி. ஆன் ரணசிங்க அவர்கள்தான். தமிழர் பிரச்சனையில் அக்கறைகள் மிக்கவராகவும், என் ஆங்கில எழுத்து முயற்சிகளுக்கு நிறைந்த ஊக்கத் தந்து கொண்டிருந்தவருமான அவருக்கு ஒரு அஞ்சலியே போல இக்கட்டுரையின் இந்த இடம் அமைகிறது!

1999 ல், என்னுடைய இன்னொரு தொகுதியான 'ஒரு பிடி மண்', சென்னை 'நர்மதா' வெளியீடாக வந்தது. நர்மதா அதிபர் திரு. இராமலிங்கம் எனக்கு ஏற்கனவே கடிதம் மூலம் அறிமுகமானவர்தான். நீலபத்மநாபனின் நூல்கள் பலவற்றை அவர் வெளியிட்டிருந்தார். பத்மநாபன் மூலம் அறிமுகம் கிடைத்தது. (1980ல் என் கதைத் தொகுப்பொன்றைப் பிரசுரிக்க முன்வந்து கதைகளும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு வேலைகள் தொடங்கிய வேளையில், 'உங்கள் கதைகள் சிங்கள தமிழ் உறவுகளைக் கோபக்கண்ணோட்டத்துடன் நோக்குகின்றன' என்கிற அவரது அன்பான கடிதத்துடன் தொகுதியின் கதை முடிந்திருந்தது.) 'ஒருபிடி மண்' தொகுதியின் தலைப்புக் கதை, சூழல் பற்றியது. இது ஆங்கிலத்தில் வெளியாகி, பின்னர் நானே மொழிபெயர்த்து 1998ல் 'தாயகம்' இலக்கிய இதழில் வெளியானது - சில மாதங்கட்கு முன் - 2016 ஆகஸ்ட் மட்டில் - சென்னை BOFTA திரைப்படக் கல்லூரி மாணவரான திரு. ராமமூர்த்தி என்பவரால் குறும்படமாக்கப்பட்டு 2017 ஜனவரி 10 சென்னை திரைப்படவிழாவிற்கு அப்படம் தேர்வாகியுள்ளது.

எண்பதுகளின் நடுப்பகுதியிலிருந்து என் ஆக்கங்கள் பெரும்பாலும் யாழ்ப்பாணப் பத்திரிகைகளிலேயே வரத்தொடங்கின. 95 இடப்பெயர்வு வரையும் பின்னர் தற்காலிக சமாதான காலத்திலும் ஈழமுரசு, ஈழநாதம், வெள்ளிநாதம், முரசொலி, அமிர்தகங்கை, வெளிச்சம், நமது ஈழநாடு, போன்ற பத்திரிகைகளில் போர்க்கால வாழ்வையும் இடப்பெயர்வு வாழ்வையும் வைத்தெழுந்த எனது சிறுகதைகள் பல வெளியாயின. இவற்றில் உலகங்கள், யுகங்கள், குயில் வீடு, அதிர்வு, காலங்கள் போன்றவை என்னளவில் முக்கியமானவை. இந்திய சாகித்திய அக்காதெமி 2004ல் வெளியிட்ட 'அயலகத்தமிழ் இலக்கியம்' தொகுப்பில் 'குயில் வீடு' இடம் பெற்றது. இதன் தொகுப்பாசிரியர் சா. கந்தசாமி.

தொண்ணூறுகளில் போர் உச்சமடைந்திருந்த காலத்தில் 'போர்க்காலப் பூக்கள்' என்ற தலைப்பில்

குறுங்கதைத் தொடரொன்றை 'வெள்ளிநாத'த்தில் 'சசிவர்ணன்' என்ற பெயரில் எழுதினேன். புனை பெயர் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது 'தங்கதேவன்' என்ற பெயரில் மல்லிகையில் பல கட்டுரைகளை 70களில் எழுதியமை நினைவுக்கு வருகிறது.

'மல்லிகைப் பந்தல்' வெளியீ டாக 2001ல் வந்த 'எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள்' தொகுதியில் இனப் பிரச்சனை பற்றிய பல கதைகள் இடம்பெற்றிருந்தன. யாழ்ப்பாணத்திலும் தமிழகத்திலும் பிரசுரம் பெற்று தென்னிலங்கை வாசகர்களைச் சென்றடைய முடிந்திராத கதைகளை இத்தொகுப்பில் சேர்த்திருந்தேன். கலாநிதி. நா.சுப்பிரமணியன் தொடர்ந்து என் எழுத்துக்களில் ஆர்வமும் அக்கறையும் காட்டி வந்தவர். அவரே 'எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள்' தொகுப்பின் முன்னுரையை எழுதினார். பதிப்பாளர் உரையை திரு.டொமினிக்குஜீவாவும், ஆசிரியர் அறிமுகக் குறிப்பை என் நண்பர் பொன். பூலோகசிங்கமும் எழுதினர். பரவலாக நல்ல விமர்சனங்களைப் பெற்ற இத் தொகுப்பிற்கு பின்னர் 'சிரித்திரன் சுந்தர் நினைவு விருது' கிட்டிற்று.

2005 ல் வெளியான எனது 'இருபதாம் நூற்றாண்டு உலக இலக்கியம்' நூல் உலகின் முக்கியமான பன்மொழி எழுத்தாளர்கள் மற்றும் எனக்குப் படிக்கக் கிடைத்த ஏனைய எழுத்தாளர்கள் அவர்களது ஆக்கங்கள் பற்றிய அறிமுக குறிப்புக்கள் கட்டுரைகள் அடங்கியது. எனது வாசிப்புக்களின் அறுவடை. அதை எழுத நேர்ந்தமையும் ருசிகரமானது.

1995 ல் மார்க்சில் கலைபண்பாட்டுக்கழகம் மூன்று நாள் இலக்கியக் கருத்தரங்கு ஒன்றை நடாத்திற்று 'உலக விடுதலைப் போராட்டம்' பற்றிய கட்டுரை ஒன்று வேண்டுமென என்னை அவர்கள் அணுகிய போது முழுதாக மூன்று நாட்கள் கூட இருக்கவில்லை அதற்கு முன் இது பற்றி எழுதக்கூடியவர்கள் என்றெண்ணிய ஓரிருவரை அணுகி அது இயலாமல் கடைசியில் வந்திருந்தார்கள். என்னால் அது இயலாமென்று உணர்ந்தேன். கால அவகாசம் தான் மிகவும் மட்டுமட்டாக இருந்தது. 'சரி' என்று சவாலாக ஒப்புக் கொண்டேன். இரண்டு நாட்களில் அந்த இருபத்தைந்து பக்கக் கட்டுரையை எழுதி முடித்தேன். இவ்வளவு கால எழுத்து முயற்சிகளில் இரவிரவாய்க் கண்விழித்து எழுதியது அப்போதுதான், அந்தக்கட்டுரை தான். இதற்கு முன்பும் பிறகும் முழு வீச்சில் எழுதி முடித்த விஷயங்களிருந்தன. முன்னர் குறிப்பிட்ட 'எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள்' தொகுதி, அதற்கு முதல் சோவியத் நட்புறவுக்கழகப் போட்டிக்கு எழுதிய 'சமாதான முயற்சிகள்' கட்டுரை, பிறகு 2006ல் ஒரு மொழிபெயர்ப்பு. என்றாலும் இரவுக் கண் விழிப்பு இதில் மட்டும் தான். அந்தக் கட்டுரை கருத்தரங்கில் படிக்கப்பட்டபோது பலத்த பாராட்டைப்

பெற்றது.

பிறகு இடப்பெயர்வால்திரும்பிய அடுத்த ஆண்டில் நண்பர் ஸ்ரீகந்தவேள் இணுவிலில் தாம் நடாத்தி வந்த கல்வி நிலையத்தில் 'உலக இலக்கியம்' பற்றிப் பேசுமாறு கேட்டுக்கொண்டதற்கிணங்க ஒரு உரை நிகழ்த்தினேன். 'ஏதாவது எழுதுங்களேன்' என்று 'சஞ்சீவி' ஆசிரியர் திரு. கானமயில்நாதன்கேட்டபோது, இவ்விரு கட்டுரைகளையும் சேர்த்து ஒரு நாலு வாரங்களுக்கு எழுதலாம் என்று புறப்பட்ட 'இருபதாம் நூற்றாண்டு உலக இலக்கியம்', இருபத்தெட்டு வாரங்கள் தொடர்ந்தது 1999ல். திரு. கானமயில்நாதனும், திரு.வித்தியாதரனும் ஆர்வத்துடன் அழகாகப் பிரசுரித்து வந்தார்கள். 'இவ்வளவு விஷயமும் எப்படி உங்களுக்கு கிடைக்கிறது?' என்று சிலர் கேட்டதுண்டு. 1997ல் என் நூற் சேகரத்தில் இருந்தவற்றை விற்ற போது உலக இலக்கியப்படைப்புக்களை விடாதிருந்தமைக்காக அப்போது மிக மகிழ்ச்சியாயிருந்தது என் நூலகத்திலிருந்துதான் என்று சொல்லப்பயமாயிருந்தது. இரவல் கொடுத்து நட்பையும் நூலையும் ஒருசேர இழப்பது போன்ற முட்டாள்தனமிருக்கமுடியாது. உண்மையில் அந்நூலில் குறிப்பிடப்பட்டவற்றில் முக்கால்வாசியை முழுதாகப் படித்திருந்தேன். மீதிபற்றி அவ்வப்போது மேற்கொண்ட குறிப்புகள் கைவசமிருந்தன.

கட்டுரைத் தொடர் முடிந்தபின் அதை நூலாக்கினால் என்ன? என்று பல நண்பர்கள் கேட்டார்கள். எழுதும்போது மறந்தவை, எழுதியபின் படித்தவை எல்லாவற்றையும் சேர்த்துப் பிறகு பார்க்கலாம் என்றிருந்தேன். ஆனால் அது தொடரும் போலிருந்தது. இவ்வேளையில் நண்பர் ஃபெளசர் யாழ் வந்திருந்தார். நூலை வெளியிடுவதென்றாலும் அதை முறையாகச் செய்யக் கூடிய பதிப்பாளரைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்றிருந்த எனக்கு ஃபெளசர்தான் ஏற்றவராகத்தெரிந்தார். பிரதியைப் படித்த அவர் நூலை உற்சாகமாக வெளியிட்டார். அவருடைய பதிப்புரையுடனும் திரு.கே.எஸ்.சிவகுமாரனின் முன்னுரையுடனும் 'மூன்றாவது மனிதன்' வெளியீட்டைப் பிரசுரமாக நூல் வெளியாயிற்று திரு.ஏ.ஜே.கனகரத்தனா, யாழ் பிரஞ்சுநட்புறவுக்கழக இயக்குநர் கலாநிதி ரொபுகேஷான் ஆகியோர் மிகவும் பாராட்டினார்கள். யாழ் பிரஞ்சு நட்புறவுக்கழகத்தில் வெளியீட்டு விழாவிற்கு ஏ.ஜே.தலைமைவகித்தார். பின்னர் நண்பர் ஃபெளசரின் ஏற்பாட்டில் கொழும்பிலும் தமிழ்ச்சங்கத்தில் ஒரு வெளியீட்டுவிழா இடம்பெற்றது.

எப்படியோ அந்த ஆண்டும் சாகித்திய மண்டலத் தமிழ்ப்பிரிவு தன் இயலாமையை மீண்டுமொரு தடவை நிரூபித்தமை எனக் கோபதிப்பாளருக்கோ வியப்பளிக்கவில்லை. 'இருபதாம் நூற்றாண்டு உலக இலக்கியம்', தமிழ்நாட்டிலும் நண்பர்களின் வரவேற்பைக்

கண்டது. நண்பர் சங்கரநாராயணன் அதைத் தமிழ்நாட்டில் பதிப்பிக்கவும் விரும்பி, 'இருவாட்சி' வெளியீடாகக் கொண்டுவந்தார். நூலின் பெயரை அவர் விற்பனை கருதியோ, கவர்ச்சி கருதியோ 'உள்ளங்கையில் உலக இலக்கியம்' என மாற்றியதில் எனக்கு உடன்பாடில்லை. திரு.மாலன் தலைமையில் சென்னையில் சிறப்பாக நடைபெற்ற விழாவில்நானும் கலந்து கொண்டேன். அதற்கு முதல் வாரத்தில்தான் *The Whirlwind* நாவல் வெளியீடும் அங்கு நடைபெற்றதால் இரண்டிற்குமாக ஒரு பயணம் மேற்கொள்வது ஏற்றதாய்ப்பட்டது. என்றாலும் இம்முறையும் மூன்றாவது தடவையாக, என் தமிழகப்பயணம் பதற்றமாகவே அமைந்தது. முதல் தடவை அமைதிப்படையின் பிரசன்னம், இரண்டாவது தடவை 'அடையாளம்' என்றால் இம்முறை எனது ஆங்கில நாவல் அமைதிப்படையை விமர்சிப்பதாயமைந்திருந்தமை!

மேலே முழுமூச்சில் எழுதி முடித்ததாகச் சொன்ன மொழிபெயர்ப்பு, உலகப்புகழ் பெற்ற பிரெஞ்சு எழுத்தளரான ஜூல்வேர்ன் எழுதிய 'பூமியின் மையத்திற்கு ஒரு பயணம்' என்கிற விஞ்ஞானப் புனைகதையின் சிறிது சுருக்கிய வடிவம்.

ஜூல்வேர்ன் பிரான்சின் புகழ் பூத்த எழுத்தாளர். 19ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். உலக மொழிகளில் அதிகம் பெயர்க்கப்பட்ட ஒரு எழுத்தாளர். விஞ்ஞானப் புனைகதைகளின் முன்னோடி எனத்தக்கவர். பூமியின் மையத்திற்கு ஒரு பயணம் அவரின் புகழ்பெற்ற நாவல்களில் ஒன்றாகும். ஜூல்வேர்ன் மறைவின் நூற்றாண்டு 2005ல் வந்தது. அதையொட்டி உலகெங்குமுள்ள பிரெஞ்சு நட்புறவுக்கழகங்கள் நிகழ்வுகளை நடத்தின. தமிழ் வாசகர்களுக்கு ஜூல்வேர்னை அறிமுகம் செய்யும் நோக்குடன் மேற்கொள்ள நாவலைத்தமிழாக்க ரொபுசுஷான் விரும்பினார். அதை நான் செய்ய வேண்டுமெனவும் விரும்பினார். நாவலின் சற்றுச் சுருக்கப்பட்ட ஆங்கில வடிவத்தைத் தமிழாக்க முடிவு செய்தோம். அனுமதிகள் ஏற்பாடுகள் எல்லாம் முடிவு பெற 2006 ஆகியது. அவ்வாண்டு வாசிப்பு மாதத்திற்குள் நூலை வெளியிடுவது சிறப்பு. மூன்றே மாதம் மீதி. 'முடிந்தளவு விரைவில் முடித்து தாருங்கள்,' என்றார் நண்பர். எனக்கும் அதுதான் வழி என்று பட்டது. ஏனெனில் தொழிநுட்பக் கல்லூரி விரிவுரைகள் தொடங்கினால் வாசிக்கவே நேரம் வராது. பிறகு மொழி பெயர்ப்பாவது! நூற்றுச் சொச்ச பக்கம். ஒரே தடவையில் ஆறே நாட்களில் முடித்தேன். ரொபுசுஷான் தமிழும் அறிந்தவர். மொழிபெயர்ப்பு நன்றாக வந்திருப்பதாக மகிழ்ச்சி தெரிவித்தார். தமது முன்னுரையிலும் அதை அழுத்தமாகப் பதிவும் செய்தார். மொழிபெயர்ப்பு நாவல் அந்த 2006 அக்டோபர் கடைசி வாரத்தில் வெளியிடப்பட்டது.

2003ல் ஒரு வித்தியாசமான பயணவாய்ப்புக் கிட்டிற்று. ஆபிரிக்கப்பயணம், கென்யாவுக்கு. ஏதோ ஒரு

நாளில் ஒரு இலக்கிய நிகழ்வுக்காக ஆபிரிக்காவுக்குப் போய்வரக் கூடுமென நினைத்திருந்தேன். ஆனால் இது வேறு விதமாக இருந்தது. 'ஸ்பாரி' என்று சொல்லப்படுகிற காட்டுலா. பத்து நாட்கள். ஒரு போட்டியில் வென்ற வாய்ப்புத்தான். இன்னுமொருவரையும் அழைத்துச் செல்லலாமென்றதில் என் நண்பர் செல்வகுமாரையும் துணையாக அமைத்துச் சென்றேன். அந்த வனவாசநாட்கள் பற்றிய பதிவுகளை 'வெள்ளி நாதம்' இதழில் தொடராக எழுதினேன். பின்னர் 2007ல் தமிழ்நாட்டில் 'இருவாட்சி' வெளியீடாக நூலாக வந்தது.

என் எழுத்துக்களின் தேர்ந்த தொகுப்பு நூல் ஒன்றை வெளியிட நண்பர் சங்கரநாராயணன் விரும்பினார். 50 சிறுகதைகள், 10 குறுங்கதைகள், 3 குறுநாவல்கள் (கிருகக்ஷணன் தூது, தேடல், வேலிகளின் கதை) ருக்ஷ மற்றும் கென்யப் பயணக்கட்டுரைகளிலிருந்து ஒவ்வொரு அத்தியாயம், ஆய்வாளர் பார்வையில் என்கிற தலைப்பில் பேராசிரியர். க.கைலாசபதி அசோக மித்திரன், கலாநிதி. நா.சுப்பிரமணியன் ஆகியோரின் கட்டுரைகள், அடங்கிய தொகுப்பு 'சாந்தனின் எழுத்துலகம்' என்ற பெயரில் 2006ல் சென்னை அன்னை ராஜேஸ்வரி பதிப்பக வெளியீடாக வந்தது. 312 பக்கங்கள் கொண்ட எழுத்துலகம் தொகுதிக்கு சங்கரே முன்னுரையும் எழுதினார்.

இத்தொகுப்பில் எனது வேறுசில்ல நல்ல குறுநாவல்கள் இடம்பெற முடியவில்லை என்பதால் அவற்றைத் தனியொரு தொகுதியாக சங்கரநாராயணனே தொகுத்தார். 'ஆரைகள்', 'உறவுகள் ஆயிரம்', 'மனிதர்களும் மனிதர்களும்', 'எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள்', 'அடையாளம்', ஆகிய ஐந்து குறுநாவல்கள் அடங்கிய தொகுப்பு, 'விளிம்பில் உலாவுதல்' என்ற பெயரில் 2007ல் அன்னை ராஜேஸ்வரி பதிப்பக வெளியீடாக வந்தது. ஐந்து குறுநாவல்களுக்கும் பொதுவான தலைப்பாக 'விளிம்பில் உலாவுதல்' என்பதை நானே வைத்தேன். வாழ்க்கை என்பதே அதன் முழுமையிலும் ஒவ்வொரு அம்சத்திலும் விளிம்பில் உலாவுதலாக - கரணம் தப்பினால் மரணம் என்பதாக - இருக்கிறது என்பது என் புரிதல் எனக்குப் பிடித்த தலைப்பாக அமைந்தது அது.

அன்னை ராஜேஸ்வரி பதிப்பக வெளியீடாக டிசம்பர் 2014ல் வந்த தொகுதி 'சிட்டுக்குருவி'. மேலே குறிப்பிட்ட இந்தத் தலைப்புக் கதையை விட ஆங்கிலத்தில் வெளியாகி, பின்னர் நானே மொழிபெயர்த்து 2006ல் இருவாட்சி இலக்கிய இதழில் வெளியான 'பாதை' கதை, அதே போன்ற எனது வேறிரு மொழிபெயர்ப்புகளான 'சுற்றிவளைப்பு', 'கோழை' போன்றவையும் அதில் அடங்கியிருந்தன. இத்தொகுதிக்கு முன்னுரையை திரு.கோரி எழுதினார். அட்டைப்பட ஓவியத்தை வரைந்து வடிவமைத்தவர் 'யுகமாயினி' ஆசிரியர் திரு.சித்தன்.

எனது ஆங்கில எழுத்து முயற்சிகள் பற்றியும் குறிப்பிட வேண்டியிருக்கின்றது. ஆங்கிலத்தில் எழுதத் தொடங்கியதன் காரணம், ஏற்கனவே வேறு சில கட்டுரைகள், பேட்டிகளும் சொல்லப்பட்டது தான். இந்த மக்களோடும், இங்கிருந்த நிலைமை களோடும் எந்தத் தொடர்போ, அறிவோ, அனுபவமோ இன்றி, இனப் பிரச்சனை பற்றியும் போர்ச்சூழல் பற்றியும் தவறாகவும் எதிராகவும் எழுதியதைப் பார்த்தபோது ஆங்கிலத் திலும் எங்கள் எழுத்துக்கள் வரவேண்டுமென விரும்பினேன். எனது முதலாவது தொகுதி 12 கதைகளுடன் *The Sparks* என்ற பெயரில் 1990ல் வெளியாகிற்று.

திரு. கே. எஸ்சிவ குமாரன் முன்னுரை. விமர்சனத்திற் கான பிரதிகளை இலங்கையின் ஆங்கில எழுத்துத் துறையில் முக்கியமான சிலருக்கு அனுப்பிவைத்தேன். 1995ல் இடம் பெயர்ந்து சாவகச்சேரியிலிருந்தபோது எப்படியோ முகவரி கண்டு பிடித்து வந்து சேர்ந்த ஒரு கடிதம் அந்த இடப்பெயர்வு நேரத்தின் மனநிலையையே மாற்றியது. பேராசிரியர் D.C.R.A. குணதிலக்க அவர்களின் கடிதமது. எனது இரு கதைகளைத் தாம் 'பென்குயின் இந்தியா' வுக்காகத் தொகுக்கும் இலங்கைக் கதைகளில் சேர்க்க அனுமதி கோரியிருந்தார்.

இரண்டாவது தொகுதி *In Their Own Worlds*, 24 கதைகளுடன் கொழும்பு கொடகே நிறுவன வெளியீடாக 2000ல் திரு. ஏ. ஜே. யின் முன்னுரையுடன் வெளியாயிற்று. திரு. ரெஜி சிரிவர்தன பேராசிரியர் குணதிலக்க போன்ற பலரின் நல்ல விமர்சனங்களை எதிர்கொண்ட இத்தொகுதி, அவ்வாண்டிற்கான சாகித்தியமண்டலப் பரிசைப் பெற்றது.

அடுத்து வெளியானது எனது கவிதைகள், வசன கவிதைகளின் தொகுப்பு *Survival and Simple Things*. பேராசிரியர் செல்வா கனகநாயகத்தின் முன்னுரையுடன்

ஆங்கிலத்தில் எழுத முயன்றமை திருப்தியே தருகிறது.
எமது வாழ்நிலைகளைத் தமிழறியா வாசகர்களுக்கு ஓரளவு சொல்ல முடிந்ததுடன் இலங்கையின் ஆங்கில இலக்கிய உலகின் கவனத்தையும் சற்று ஈர்க்கவும் முடிந்திருக்கிறது.

யாழ்ப்பாணத்தில் 2003ல் பிரசுரிக்கப்பட்டது.

The Northern Front தொகுதியில் 19 கதைகள். கொடகே வெளியீடாக வந்தது. அப்போதைய 'டெய்லிநியூஸ்' ஆசிரியரும் இலக்கிய விமர்சகருமான லின் ஒக்கர்ஸ் அவர்களும் சப்பிரகமுவ பஸ்கலைக் கழகத்தின் ஆங்கில மொழித்துறையைச் சேர்ந்த சந்தன திஸ்ஸநாயக்க அவர்களும் இதற்கான முன்னுரை மற்றும் மதிப்புரையை எழுதியிருந்தனர்.

2011ல் தமிழ்நாட்டில் வெளியிடப்பட்ட *The Whirlwind* நாவல் பற்றி மேலே குறிப்பிட்டேன். இந்நாவலின் ஒருபகுதி கூடியும் செல்வதுரை தொகுத்து, பென்குயின் இந்தியா 2013ல்

வெளியிட்ட நூலில் இடம் பெற்றது.

2015ல் வெளியானது *Rails Run Parallel*. 1977 கலவரம் பற்றியும் அதன் பின் கொழும்பு வாழ்வு பற்றியும் கூறும் நாவல். என் படைப்புக்கள் பற்றி நல்லபிப்பிராயம் கொண்டிருந்த நண்பர் விஹங்க பெரேராவிடம் அபிப்பிராயம் கேட்பதற்காக நாவல் பிரதியை அனுப்ப, அவருக்கு அது பிடித்துப்போய் தன் நண்பர்களான 'போ பிறிண்ட்ஸ்' பதிப்பகத்தாருக்குக் காட்டியிருக்கிறார். 'நாங்கள் நாவலை வெளியிட விரும்புகிறோம்' என அவர்களிடமிருந்து கடிதம் வந்தது! (என் முதல் நாவல் வெளியிடப்பட்டமை போலவே இதுவும் பிரசுரம் பெற்றது!) *Rails Run Parallel*, கிறேசுஷியன் குறும்பட்டியலில் இடம்பிடித்ததோடு, 2015ல் நிறுவப்பட்ட *Fairway* விருதுகளில் அவ்வாண்டிற்கான சிறந்த ஆங்கில நாவல் விருது, மற்றும் கொடகே விருதுகளில் அவ்வாண்டிற்கான சிறந்த ஆங்கில நாவல் விருது இரண்டையும் பெற்றது.

ஆங்கிலத்தில் எழுத முயன்றமை திருப்தியே தருகிறது. எமது வாழ்நிலைகளைத் தமிழறியா வாசகர்களுக்கு ஓரளவு சொல்ல முடிந்ததுடன் இலங்கையின் ஆங்கில இலக்கிய

உலகின் கவனத்தையும் சற்று ஈர்க்கவும் முடிந்திருக்கிறது.

நெறிகள் மாறினாலும் இறைவன் ஒன்றுதான் என்பதுபோல, மொழிகள் மாறினாலும் இலக்கியம் என்பது ஒன்றேதான்.

சாந்தனின் நூல்கள்

- » பார்வை (சிறுகதைத் தொகுப்பு) 1970
- » கடுகு (குறுங்கதைகள்) 1975
- » ஒரே ஒரு ஊரிலே (சிறுகதைத் தொகுப்பு) சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றது 1975
- » ஒட்டுமா (நாவல்) - வரதர் வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம். 1978
- » முளைகள் (சிறுகதைத் தொகுப்பு) சென்னை என்.சி.பி.எக் 1982
- » கிருஷ்ணன்தாது (சிறுகதைத் தொகுப்பு) பாளையங்கோட்டை, இலக்கியத்தேடல் 1982
- » ஆரைகள் - (நெடுங்கதைகள்) ரஜனி பிரசுரம், யாழ்ப்பாணம் 1985
- » ஒளி சிறந்த நாட்டிலே (சோவியத் பயணநூல்) ஈழமுரசு வெளியீட்டகம், யாழ்ப்பாணம் 1985
- » இன்னொரு வெண்ணிரவு (சிறுகதைத் தொகுப்பு) வெண்புறா வெளியீடு யாழ்ப்பாணம் 1988
- » காலங்கள் (சிறுகதைத் தொகுப்பு) வெண்புறா வெளியீடு யாழ்ப்பாணம் 1994
- » யாழ்இனிது (சிறுகதைத் தொகுப்பு) சென்னை, கோரி வெளியீடு 1998
- » ஒருபிடி மண் (சிறுகதைத் தொகுப்பு) சென்னை, நாமதா 1999
- » எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள் (சிறுகதைத் தொகுப்பு) மல்லிகைப் பந்தல், கொழும்பு 2001
- » இருபதாம் நூற்றாண்டு உலக இலக்கியம் - (இலக்கியக் கட்டுரை) மூன்றாவது மனிதன் வெளியீடு கொழும்பு 2005

- » பூமியின் மையத்திற்கு ஒரு பயணம் (மொழிபெயர்ப்பு - Journey to the centre of the earth - Jules Verne) யாழ் - ஃப்ரெஞ்சு நட்புறவுக் கழக வெளியீடு, 2006
- » சாந்தனின் எழுத்துலகம் (தேர்வுத்தொகுப்பு) சென்னை, அன்னை ராஜேஸ்வரி பதிப்பகம் 2006
- » விளிம்பில் உலாவுதல் (குறுநாவல்கள்) சென்னை, அன்னை ராஜேஸ்வரி பதிப்பகம் 2007
- » காட்டு வெளியிடை (கென்யப் பயணநூல்) சென்னை, இருவாட்சி 2007
- » உலக இலக்கியம் - (இலக்கியக் கட்டுரை) அன்னை ராஜேஸ்வரி பதிப்பகம் 2010
- » சிட்டுக்குருவி- 2014 - அன்னை ராஜேஸ்வரி பதிப்பகம், சென்னை 2014
- » The Sparks (collection of short stories) 1990
- » In Their Own Worlds (collection of short stories) (State literary Award winner) Godage Bros. Colombo 2000
- » Survival and Simple Things (Prose Poems) 2002
- » The Northern Front (collection of short stories) Godage Bros. Colombo
- » The Whirlwind (Novel) 2011. VUS Pathippagam, Chennai. Gratiaen Short Listed
- » Rails Run Parallel (Novel) 2015. Paw Print Publishers, Colombo. Gratiaen Short Listed
- » Fairway Best Novel Award, Godage Best Novel Award
- » Minissu Saha Minissu (Stories in Sinhala Translation) 1999. Godage Bros. Colombo

என்னுடைய பழையகவிதையொன்றைத் தூசிதட்டிப் படிக்கத்தொடங்குகிறேன் நேரம் 10.50

(10 மணிக்குப்பின்தான் சுயசுபம் வெளிப்படும்)

காற்றில் கரைந்துபோகின்ற குரலினை கையகப்படுத்தமுடியவில்லை.

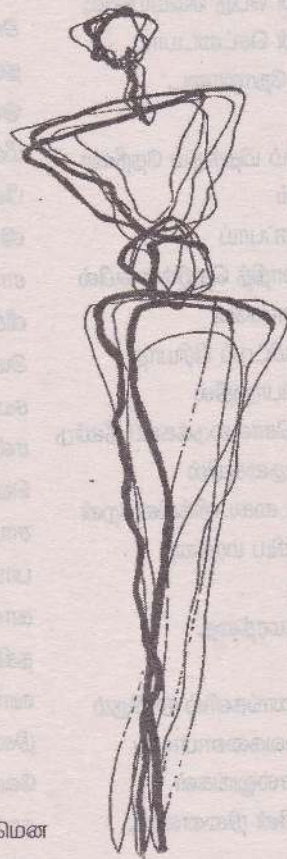
நீ இன்னும் தொடங்கிய, இடத்திலே உறங்குகிராய்... எழுத்துக்கள் மிகுதியை தின்றுவிட்டன.

ஏ! நான் எல்லாவற்றையும் துறந்து நிற்கின்றேன். இன்னுமொரு அதிசயம் என்னுள் நிகழாதிருக்கவேண்டும்.

எப்போதைப்போலும் நாறுகின்ற உன்விச்சிடி எந்தத்தூர்மணத்தையும் பரப்பாது என்னை அமர்த்திவைத்திருக்கிறது.

ஒரு முடிவுக்கு வரவிரும்புகின்றேன். ஏங்கிசுவை

நான் இன்னும் தலைமாட்டுக்குள் வைத்துக்கொண்டுபோய்களை விரட்டலாமென கனவு கண்டதை தூக்கின்றேன்.

ஆனால் மீண்டும் ஒரு 10 மணி இருள் கொள்ளக்கூடாது.

பக்கின் கத்தும் நடுநிசிகளில் பாக்கு வெட்டியையும் ஏங்கிசுவையும்.....

தலைமாட்டுக்குள் இருந்து கடலினை முழந்தாளிட்டு ஒப்புக்கொடுத்தேன்.

கடல் சுற்பிணியான ஒரு ஞாயிறு

வாந்தியெடுக்கத்தொடங்கியது

தூசிகள் பறக்கத்தொடங்கின மஞ்சள் கடதாசியில் கால் பெருவிரலினை ஊன்றி.. எல்லாம் சர்வமயம்

கவிதை நீளத்தொடங்கியது கடலுக்கும் கவிதைக்கும் மூப்பெய்திற்று

- மாசெ

என்னுடைய
பண்டைய கவிதை

கோடை பற்றிய மூன்று கவிதைகள்

சித்தாந்தன்

வாழ்வை
உறிஞ்சி நீளம்
கோடை

கோடையின்
கனவு

இன்னும் மீதமிருக்கும்
ஒரு கோடையின் கனவு
அந்தியின் நிழலுருக்களாய் அசைகின்றது

நடை வழியில் முகம் திருப்பிய
ஒரு முதியவனின் அகாலப்புன்னகை
தூக்கங்களில் மிதந்து வருகின்றது

“யாரோடும் யாருமில்லை” யென
யாரோசுவரில் எழுதிய மகாவாக்கியங்கள்
ஞாபகக் காட்டில் புதராய் முளையிடுகின்றன

வேரற்ற கனவு மரத்தின்
இலைகளை உதிர்த்திப் பூக்களைச் சூடும்
சிறுமியின் புன்னகை முகம்
வாழ்வைப் பெரும் கதையாகச் சொல்கிறது

யாரும் உலாவாத நிராதர வெளியில்
இரண்டுபட்டிசைகள்
பசியின் தருணங்களை மேய்கின்றன

இன்னும் இன்னுமாய்
நீளம் பாலையின் எரியும் வர்ணத்தோடு
வாழ்க்கை

ஒரு கொடுங் கனவின்
மூன்று காலத்தோடும்

00

வற்றாத கோடையின்
நினைவாக

1
காதலும் மோகமும் வடிந்த
இந்தகோடையின் பெரு வெய்யிலில்
உதிர்ந்த பாம்பின் செட்டையாய்
உலர்கிறது என் தோலாடை.

2
மாலையின் சாயம் மிதக்கும் தேநீரை
பருகிய கணத்தில்
கசப்பாய் மிக்ககசப்பாய்
வார்த்தைகள் மோதித் தெறிக்கையில்
கோடையைப் போலவே
மனிதர்கள் முத்தமிட்டுப் பிரியாத
அந்த உறைந்த பொழுதில்
மௌனமே ஒரு சொல்லுக்காய் நீண்டு
இதயத்தில் இறங்குகையில்
நான் உங்களிடம் கையளிக்கின்றேன்
கோடையின் அழகிய மரத்தை
இலைகள் செத்து
கிளைகள் உறிந்தமரத்தை.
நீங்கள் அதில்
அந்திமத்தின் வர்ணங்களில் ஒளிரும்
ஒரு சோடிப் பறவைகளையாவது
இருத்தி விட்டுச் செல்லுங்கள்
வற்றாத கோடையின் நினைவாக.

00

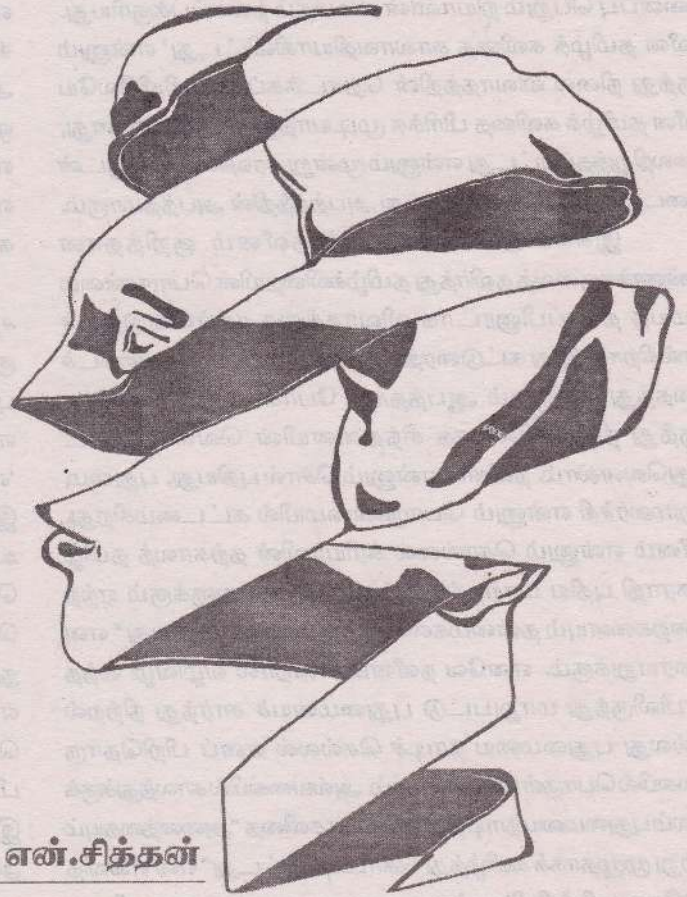
கடைசியில் கடவுள் சாத்தானுடன்
கைகுலுக்கிக் கொண்டார்.
அங்கவள் திரத்தில் படிந்திருந்த புமுதியை
இலாவகமாக உதறிவிட்டார்.
கைகளில் படிந்திருந்த குருதிக்கறையை
அவரால் கழுவுமுடியவில்லை.
தன்னைத் துரத்தும்
ஒலங்களிலிருந்தும் அவரால்
மீளமுடியவில்லை.
பிணங்களின் மீதமர்ந்து
விழிகளைப் பிடுங்கும் காசங்களின் மீது
சாபமாய் இரண்டொரு வார்த்தைகளை
வீசினார்
அவையும் உதடுகளைக்
கூடத்தாண்டவில்லை.
சலிக்கும் வாழ்வை எழுதியெழுதி
வெறுப்புற்றார்.
சாபங்களின் புற்றில்
பாம்புகளுடன் சல்லாபித்து
காலத்தைக் கழிப்பதே விதியென்றானபின்
தகிக்கும் கோடை
வாழ்வை உறிஞ்சி நீள்வதாய் புலம்பினார்.
நிலம்பிளந்து
வேர்கள் இறுகி கிளை விரிந்த மரத்தில்
காய்களோ கனிகளோ இருக்கவில்லை
பறவைகள் கூடவந்தமரவில்லை.

தமிழ் இலக்கிய உலகுக்கு அறிமுகமாகும் 'நவீன கவிதை' யானது வசன கவிதை, புதுக்கவிதை, நிகழ்கவிதை, நவீனம் தாண்டிய கவிதை எனத் தன் நகர்வை நகர்த்தியுள்ளது. தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் பல்வேறு வாழ்க்கை நிலைகள், பண்பாட்டுப் பின்னணிகளிலிருந்து எழுதப்பட்ட நவீனகவிதைகள் மெய்ப்படமுடியாத மொழிகளின் வாயிலாக பெரும் உடைப்பைச் சாத்தியப்படுத்தியுள்ளன. வட்டார வழக்குகளும் புகலிட அனுபவங்களும், விளிம்பு நிலை மக்களின் வாழ்க்கைமுறைகளும், பெண்நிலைவாதம் சார்ந்த கோட்பாட்டு இருப்பு நிலைகளும், பிரத்தியேக புனைவு மொழிகலந்த சொல்லாடல்களும் நவீன கவிதையைச் செழுமைப்படுத்தியே வந்துள்ளன.

பின் நவீனத்துவ, பின்னை காலனியப் பார்வைகள் பண்பாட்டின் நுண் அடுக்குகளுக்குள் மையம் கொண்டிருந்த நவீன கவிதையை நகர்த்தி அதனைப் பொது வெளிக்கு கொண்டு சென்றிருக்கின்றன. கவிதையில் மக்களின் வாழ்க்கைமுறை, மொழியின் இடம், கவிதைக் கோட்பாடுகள் குறித்தும் பிரதி - ஆசிரியன் - வாசகன் இவற்றுக்கிடையான உறவு குறித்தும் விவாதங்கள் தொடரும் நிலையில் மாலன், பழமலய், பிரேம்-ரமேஷ் முதலானோரால் 'நவீன கவிதை காலவதியாகிவிட்டது' என்னும் கருத்துநிலை குறித்த ஆய்வுகள் தொடர்ந்தும் முன்வைக்கப்படும் விவாதிக்கப்படும் வந்தன. இதன் தொடர்ச்சியாக மாற்றுப்பிரதி இணைய தளத்தில் 2014.3.25 அன்று எழுதப்பட்ட நியாஸ் குரானாவின் "நவீன கவிதை காலமாகிவிட்டது" கட்டுரை ஒருவருடம் காலச் சூழலில் வாசகர் மனதில் எவ்வித கவனத்தையும் சலனத்தையும் ஏற்படுத்தாத நிலையில் 2015ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த 'மறுகா' இதழ் அதனை அச்ச ஊடகவெளிக்கு கொண்டு வந்தது. தர்க்க ஒழுங்கற்று தகவல் பிழைகளுடன் வெளிவந்த இக்கட்டுரை மிகைவாதக் கற்பிதங்களுடன் இலக்கியத்தை மொழியியல் ரீதியாக காண விளைந்ததன் விளைவே ஆகும். கவிதையை மொழிக்குறிகளின் புனைவின் தொகுப்பாக காண விழைந்த நியாஸ் குரானா மையமற்ற மொழி விளையாட்டுகளின் வாயிலாக நிகழும் கவிதை கள் மொழிதல்களை, தகர்வை அர்த்தப்படுத்தும் நுண்ணிய சொல்லாடல் கொண்டே நிகழ்த்துகிறார். மாற்று வாசிப்பின் விளைவாக வரலாற்று பிரக்களையற்று எழுதப்பட்ட இக்கட்டுரை கவிதையின் பொருண்மை, பருண்மை சார்ந்த நிகழ் மாற்ற வெளிகளைக் கவனத்தில் கொள்ளாது மொழிக்குறியின் வாயிலாகவே

கவிதையை அணுகுகிறது. கவிதையின் குறி, குறிப்பான், குறிப்பீடு முதலான சிந்தனைகளை உள்வாங்க முடியாத நியாஸ் போன்றவர்கள் மொழிக்குறியை குறிப்பீடற்ற குறியாகக் காண விளைகிறார்கள். அதாவது வடிவத்துடன் தொடர்புடைய ஒன்றான கவிதையை மொழியிலான எழுத்து வடிவாகக் காண விளைகின்றனர். ஆங்கில இலக்கிய விமர்சகரான ஐ.ஏ.ரிச்சர்ட்ஸ் போன்ற விமர்சகர்களால் அர்த்தமற்ற அர்த்தத்தின் அர்த்தமாக குறியைக் காணும் இத்தகைய கோட்பாட்டுவாதம் கண்டிக்கப்பட்டது. தமிழ் இலக்கிய விமர்சகர்

என்.சித்தன்

முடிவின்றி தர்க்க ஒழுங்கற்று கவியும் மொழிதலும் முரண்பாடுகளும்

நவீன கவிதை காலாவதியாகி விட்டது பிரதியை முன்வைத்து

சூழலில் கல்வித்துறை சார்ந்தவர்களாலும் கல்வித்துறை சாராதவர்களாலும் புரிந்தும் புரியாமலும் இக்கோட்பாட்டு வாத்தின் அடிப்படையில் பிரதியை அணுகுவது இலக்கியத்துக்கு நற்சமிக்ஞையாக அமையாது என்பது வெளிப்படல.

'நவீன கவிதை காலாவதியாகிவிட்டது' எனத் தலைப்பிட்டு ஆய்வைத் தொடங்கும் றியாஸ் கட்டுரை தொடங்கி அடுத்த பந்தியில் தன் தலைப்புக்க முரணாக "தமிழில் பிரிக்க முடியாத முக்கிய அம்சமாக நவீன கவிதை தன்னை நிலை நிறுத்தி விட்டிருக்கிற நிலையில் இந்நக்கூற்றை விபரிக்க முற்படும் போது எதிர் நோக்க வேண்டி வரும் பல வகையான சிக்கல்களை எதிர்பார்த்தபடியே வினையாற்ற விரும்புகிறேன்" என்பார். தமிழில் பிரிக்க முடியாததாகவும் முக்கியமானதாகவும் தன்னை நிலை நிறுத்தி விட்டிருக்கிற கவிதை எவ்வாறு காலாவதியாகும். நிலைப்படுத்தப்படல் காலாவதியாதல் என்னும் முரண்நிலை அர்த்தப் பிறழ்வுடன் முனைப்பு பெறும் றியாஸின் விவாதம் நகைப்புக்குரியது. 'நவீன தமிழ்க் கவிதை காலாவதியாகிவிட்டது' என்னும் கருத்து நிலை விவாதத்தின் தொடக்கப் புள்ளியிலேயே நவீன தமிழ்க் கவிதை பிரிக்க முடியாதது, முக்கியமானது, நிலைநிறுத்தப்பட்டது என்னும் மூன்று தரவுச்சட்டிகளுடன் அடையாளப்படுத்தப்படுவது அபத்தத்தின் அபத்தமாகும்.

இக்கட்டுரையாசிரியர் நவீனம் குறித்தான எண்ணக்கருவைத் தவிர்ந்து தமிழ்க் கவிதையின் பொருண்மை மையத் தகர்ப்பினூடாக விவாதத்தை முன்னெடுத்துச் செல்கிறார். இது கட்டுரைத் தலைப்பின் மையத் தண்டைச் சிதைத்து செல்லும் ஆபத்தான போக்காகும். தெளிந்த கருத்து நிலையில்லாத சிந்தனையின் வெளிப்பாடே இதுவெனலாம். நவீனம் என்னும் சொல் புதியது, புதுமை, மறுமலர்ச்சி என்னும் பொருண்மையில் கட்டமைகிறது. நவீனம் என்னும் சொல்லை க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி புதிய மாற்றங்களுக்கும் தேவைகளுக்கும் ஏற்ற முறைகளையும் தன்மைகளையும் கொண்டமைவது" என வரையறுக்கும். எனவே நவீனம் என்றால் வழிவழி வந்த மரபிலிருந்து மாறுபட்டு புதுமையைச் சார்ந்து நிற்பல் அல்லது புதுமையை நாடிச் செல்லல் எனப் பிறிதொரு வகையில் பொருள் கொள்ளலாம். அவ்வகையில் காலத்துக்குக் காலம் புதுமையை நாடி நிற்கும் நவீன கவிதை "அனைத்தையும் முற்று முழுதாகக் கவிழ்த்து கொட்டி விட்டது" என எவ்வித எடுகோலுமின்றி றியாஸ் கூறுவது தவறாகும். வசன கவிதை, லகு கவிதை, புதுக்கவிதை, சுயேட்சா கவிதை, நவீன கவிதை, நவீனத்துவகவிதை என வெவ்வேறு தளத்தில் உருவம், உள்ளடக்கம், உணர்த்தும் முறைமை சார்ந்து தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சி அடைந்து வந்துள்ள நிலையில் அது எவ்வாறு காலாவதியாகும். அல்லது அதனை எவ்வாறு காலாவதியாக்க முடியும்.

சிறுகதை, நாவல்களைப் போலவே நவீன கவிதையும் தனது உள்ளடக்கங்களையும் பேசுபொருட்களையும் அதன்

எடுத்துரைப்பு முறைகளையும் காலத்துக்கு காலம் மாற்றி வந்துள்ளது. குறிப்பாக ஈழத்தில் சரவணமுத்துப் புலவரிடம் காணவிளையும் நவீன கவிதையின் எடுத்துரைப்பு சார்ந்த உத்திகளை நாம் மஹாகவியிடமோ, தா. இராமலிங்கத்திடமோ, மஹாகவியின் மகன் சேரனிடமோ காணமுடியாது. அதேபோல் தா. இராமலிங்கம், சேரனிடம் காணப்படும் நவீன கவிதையின் உச்ச நிலைப்பட்ட பொருண்மை, பேசுமுறை சார்ந்த விளைதிறன்களை சோலைக்கிளியிடமோ, பா. அகிலனிடமோ, றஸ்மியிடமோ சந்திரபோஸ் சுதாகரிடமோ சித்தாந்தனிடமோ காண முடியாது. எனினில் நவீன கவிதை தன் உச்சநிலைப்பட்ட தன் எல்லைகளை நகர்த்திக் கொண்டே வந்துள்ளது என்பது கண்கூடு. 'நாவல், சிறுகதை முதலான இலக்கிய வடிவங்கள் மாத்திரம்தான் தன் உள்ளடக்கங்களையும் பேசுபொருட்களையும் எடுத்துரைப்பு முறைகளையும் புதுபித்திருக்கின்றன" என றியாஸ் குரானா கூறுவது முற்றிலும் தவறானது (பக்-41). "நவீன கவிதையின் செயலுக்கான இடைவெளி இன்னும் அப்படியே உள்ளது எனக் கூறுவதும் நவீன கவிதை என்ற ஒன்றை நாம் கடந்து விடவேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம்" எனக் கூறுவது எல்லாம் அறியாமையின் வெளிப்பாடே எனலாம். ஏனெனில் நவீன கவிதை என்பது காலத்துக்குக் காலம் புதுமையை நாடி நிற்கும் ஒன்றாகும்.

"நவீனத்துவம் என்ற கருத்தாக்கம் தமிழைச் சந்திப்பதற்கு முன் 'இலக்கியம்' என்ற சொல் கவிதைகளை குறித்தது எனக் றியாஸ் கூறுவதும் இலக்கியம் குறித்தான புரிந்துணர்வின்மையின் வெளிப்பாடே எனலாம். இலக்கியம் என்பது படைப்புக்கலை. "இலக்கியம்" என்னும் சொல் 'லட்சியம்' எனும் வடமொழிச் சொல்லின் திரிபாகும்.1." இது நோக்கம், குறிக்கோள் முதலான பொருள்களை உடையது. இதனாலேயே இலக்குஇயம்-இலக்கியம் எனக் கொண்டு 'நோக்கினை இயம்புவது' இலக்கியமெனக்கூறி பொருள் உரைப்பர். 'எல்லே இலக்கம்' எனும் தொல்காப்பிய நூற்பாவிலுள்ள 'இலக்கம்' என்ற சொல்லை இலக்கு+இயம் எனப் பகுத்து, நோக்கத்தை உடையது இலக்கியம்" எனப் பொருள்கொள்வாருமுளர். "பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி, பிசி, அங்கதம், முதுசொல் எனத் தொல்காப்பியர் இலக்கியத்தை ஏழு வகைப்படுத்துவார்" ஆயினும் அ.ச. ஞானசம்பந்தன் "இலக்கியத்தின் சிறப்பு இயல்புகளாகப் 'புதுமை, பெருமை, பொதுமை, பொருண்மை' என்பவற்றைக் குறிப்பிடுவார்". இவ்வியல்புகளைத் தொகுத்து "உணர்ச்சி, கற்பனை, கருத்து, வடிவம் என்னும் நால்வகைப்பண்புகளாகத் தெளிவுறுத்தலாம்" என்பார் இராஜம் இராஜேந்திரன். இலக்கியம் குறித்தான புரிதலின்றி இலக்கியம் என்ற சொல் கவிதைகளை மாத்திரம் குறித்தது எனக் கூறுவது றியாஸின் அறியாமையை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. உரைநடைக்கு முன் இலக்கியங்கள் செய்யுளில் தோன்றியது என றியாஸ் உரைத்திருப்பாரேயானால் அதில் தவறில்லை.

“மருத்துவக் குறிப்புகள். வானிலைத் தகவல்கள், சாஸ்திரங்கள் எனச் சமூகச் செயற்பாட்டின் அனைத்து உற்பத்திகளும் கவிதையிலேயே நிகழ்த்தப்பட்டு வந்திருக்கின்றன” என்பது றியாஸ் உணர்த்தி தான் அறியவேண்டும் என்பதில்லை. இது இலக்கியம் பயின்ற அனைவரும் அறிந்ததே. “பிற்காலத்தில் இலக்கியம் என்பது கற்றல், அறிவு என்ற அடிப்படையிலேயே பயிலப்பட்டது” எனக் கூறுவதே அபத்தம். இக்கருதுகோள் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு குறித்தான தெளிவின்மையின் வெளிப்பாடாகும்.

பழந்தமிழரின் வாழ்வில் ‘அணுவில் தொடங்கி அண்டம்’ வரையிலும் அறிவியல் விரவிக் கிடக்கின்றது. இலக்கியம் என்பது வெறும் இரசனைக்குரிய ஒன்றாக மட்டும் இல்லாமல் அனுபவமும் அறிவியலும் கலந்த படைப்பாகவே ஆக்கப்பட்டுள்ளன. அதை விடுத்து அதனை அறிவியல் சார்ந்தது என மட்டும் கூறி அதனைக் குறுகிய வட்டத்துக்குள் அடைத்த ஆராய்வது இலக்கியத்தின் உண்மைத்தன்மையைச் சிதைக்கும் செயலாகும். ‘கருவளர் வானத்திசையிற் தோன்றி’ எனத் தொடங்கும் பரிபாடல் பாடலடிகள் உலகம் ஐம்பூதங்களால் உருவானது என்பதைக் குறித்து நிற்கிறது. இது போல ‘நிறைகடல் முகந்துராய் நிறைந்து நீர்தளும்பும்’ என்னும் பரிபாடலின் பிறிதொருவடி மேகம் கடல் நீரை பெற்று மழையாகப் பொழிவதையும் வெளிப்படுத்துகிறது. இது றியாஸ் குரானா அவர்களுக்கு அறிவியலாகத் தோன்ற வில்லையா?

பழுதுபட்ட ஒரு உறுப்பை எடுத்துவிட்டு வேறொரு உறுப்பைப் பொருத்தும் மாற்று அறுவைச் சிகிச்சை முறையை சிலப்பதிகாரத்திலும் காணலாம். கீரந்தையின் இலக்கக் கதவைத் தான் தட்டியதற்குத் தண்டனையாக, தன் கையைத் தானே துண்டித்துக் கொண்ட பாண்டியன் அதன்பின் பொன்னாலாகிய கையைச் செய்து பூட்டிக் கொண்டதை

“நாடுவிளங் கொண்புகழ் நடுகதல் வேண்டித்தன் ஆடு மழைத் தடக்கை யறுத்து முறைசெய்த

பொற்கை நறுந்தார்ப் புனைதேர்ப் பாண்டியன்”

சிலப்பதிகாரத்தின் மேற்குறிப்பிட்ட அடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன. மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றியது எனத் தமிழர்களால் நம்பப்படும் திருமந்திரத்தில் இல்லாத மருத்துவக் கருத்துக்களையா பிற்பட்ட இலக்கியத்தில் காணமுடியும். குழந்தையின் ஜனன உற்பத்தியில் இருந்து அதன் வளர்ச்சிப் போக்கு வரையும் ஏராளமான மருத்துவ விடயங்களைத் திருமந்திரத்தில் காணலாம். மாதிரிக்கு ஒரு பாடலை இங்கு சுட்டிச் செல்வது என் கருத்தை வலுப்படுத்த உதவும் என நினைக்கிறேன்.

மாதா உதிரம் மலமிகில் மந்தனாம்

மாதா உதிரம் சலமிகில் மூங்கையாம்

மாதா உதிரம் இரண்டொக்கில் கண்ணில்லை

மாதா உதிரத்தில் வைத்த குழவிக்கே

என்னும் திருமந்திரப் பாடல் தாயின் உதிரத்தில்

மலம் மிகுந்தால் பிறக்கும் குழந்தை மந்தபுத்தி உடையதாகவும் சலம் மிகுந்தால் குழந்தை ஊமையாகவும் மலம் நீர் இரண்டும் மிகுதியாக இருந்தால் குழந்தை குருடாகப் பிறக்கும் என்ற கருத்துக்கள் இப்பாடலில் பயின்று வருகின்றன. இக்கருத்துக்கள் இன்றும் மக்களாலும் மருத்துவர்களாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது.

இது போல எண்ணற்ற பழந்தமிழ் பாடல்கள் அறிவியல் சார்ந்த விடயங்களை விளக்கி நிற்கிறது. இலக்கியம் என்பது நுகர்வுத் தேவையின் பூர்த்தியேயன்றி றியாஸ் கூறுவது போல் இலக்கியம் என்பது கற்றல், அறிவு என்ற அடிப்படையிலேயே பயிலப்பட்டு வந்ததன்று. படைப்பின் வழி புனைவை உருவாக்கலாமேயன்றி புனைவின் வழி வெறும் முற்கற்பிதங்களைக் கொண்டு ஆய்வுக் கட்டுரை எழுதமுடியாது. ஆனால் தரவுகளின்றி, எடுகோள்கள் இன்றி எழுந்த மாதிரியான எண்ணக் கருத்துக்களை வைத்துக் கொண்டு றியாலால் உருவாக்கப்பட்ட இக்கட்டுரை போலிமையாலான கற்பிதங்களின் புறவுலகை கட்டமைக்கிறது.

இலக்கிய மீளாய்வுகளின்றி, ஆய்வு நெறிமுறைகள் இன்றி ஆய்வுக்கான மூலங்களைத் தவறாகவும் திரித்தும் கூறி ஒரு ஆய்வுக் கட்டுரையைப் புனைவியல் நோக்கில் எழுத முனைந்ததன் விளைவே றியாஸ்குரானாவின் நவீன கவிதை காலாவதியாகி விட்டது என்னும் இக்கட்டுரை. சைவத்தை முடிந்த முடிபெனக் கூறும் சித்தாந்தமே தன் முடிவை காட்சி, கருதல், ஆப்தவாக்கியம் முதலான அளவைகளைக் கருத்தில் கொண்டே முன்வைக்கின்றன. ஆனால் றியாஸ் போன்ற புத்திஜீவிகள் ... இவைகள் ஒன்றுமின்றி ஆய்வுக்கட்டுரை எழுத முனைவது தமிழுக்கு வந்த சாபக்கேடாகும்.

அகம், புறம் என்ற சங்க இலக்கிய வகைமைக் கோட்பாட்டை மெய்யியலுடன் றியாஸ் இணைத்துப் பேசுவது அபத்தத்தின் உச்சம் எனலாம். “தமிழின் கவிதை ஒரு மெய்யியல் வரலாற்றினூடாகவே கவித்துவம் என்ற நிலைப்பாட்டை வளர்த்துள்ளது” என்பதை தம் மனம் போன போக்கில் எவ்வித எடுகோளமின்றி இவரால் எவ்வாறு கூறமுடிகிறது. தமிழ்க் கவிதை மெய்யியல் வரலாற்றினூடாக கவித்துவம் என்ற நிலைப்பாட்டை அடையவில்லை. கவித்துவம் வேறு மெய்யியல் வேறு. கவித்துவம் என்பது கவி பாடும் திறன். அனுபவங்களின் ஒன்று குவிப்பும் வளமான கற்பனையும் மொழியும் திறனும் ஒன்றாக் கலக்கும் போது கவித்துவம் துலங்கும். ஆனால் மெய்யியல், மெய்க்கோட்பாட்டு இயல், தத்துவம் என்பன ஒரு பொருள் குறித்த சொற்களாகும். மெய் என்ற உண்மையைப் புத்தியால் தேடும் அறிவினை மெய்யியல் என்பர். ஆங்கிலத்தில் Philosophy (ஃபிலாசஃபி) என்று கூறப்படும் இச்சொல் கிரேக்கச் சொல்லாகிய philo-sophia என்பதில் இருந்து தோற்றம் பெற்றது. இசொல் அறிவின்பால் காதல் என்பதைச்

சுட்டி நிற்கின்றது. சுற்பனை, அனுபவம், உணர்வு, அறிவு, புனைவு என்னும் அக, புறக் காரணிகளால் தீர்மானிக்கப்படும் கவிதை இலக்கியத்தை அறிவால் மாத்திரமே ஈர்க்கப்படும் துறையான மெய்யியலுடன் இணைப்பது என்பது அமாவாசைக்கும் அப்துல் காதருக்கும் இடையிலான தொடர்பை விளக்குவது போலாகும்.

சங்க இலக்கியம் கூறும் அகம், புறம் என்னும் வகைமை நோக்கை நாம் இந்து தத்துவங்களோடு கூட இணைத்து நோக்க முடியாது. ஏனெனில் இவை இரண்டும் பேசும் அகம், புறம் வெவ்வேறானவை. சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்படும் அகம்பெயர் சுட்டாகாதற் பாக்களாக காணப்பட இந்து மெய்யியல் பேசும் அகம் பரவான்மாவுக்கும் ஜீவான்மாவுக்கும் இடையிலான பெயர் சுட்டும் உறவுநிலைகளைப் பேசுகிறது. நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்களின் இறைபக்திப் பாடல்கள் கூட முற்றிலும் பெயர் சுட்டும் நிலையிலேயே காணப்படுகின்றன. சொருபநிலையில் குணங்குறிகளற்று, பரந்து வியாபித்திருக்கின்ற பதி தன் வயத்தனாதல், தூய உடம்பினனாதல், இயற்கை உணர்வினனாதல், முற்றும் உணர்தல், இயல்பாகவே

உரைக்கப்படும் நெடுநல்வாடையும் உள்ளடக்கி ஒட்டு மொத்தமாக 1860 அகப் பாடல்கள் 373 சங்கப் புலவர்களால் பாடப்பட்டன. இதில் 521 பாடல்கள் புறத்திணை நூல்கள். அதிலும் பத்துப்பாட்டு நூல்களில் ஏழு நூல்கள் புறத்தை சுட்டி நிற்க கவிதை அகம் குறித்தே தனது அக்கறையை செலுத்தி வந்திருக்கிறது என நியாஸ்கூறுவது ஆரம்ப கால தமிழ் இலக்கியம் தொடர்பான அறிவின்மையின் வெளிப்பாடாகும்.

அகத்தை அகமி என உரைத்தும் புறத்தை புறமி எனக் கூறி சொல்வித்தை காட்டும் நியாஸ்குரான அகத்தை 'சுயம்' எனக் கூறுவது தவறு. சுயம் என்பது ஒருவரின் தனித்துவத்தைக் குறித்து நிற்கிறது. அது ஒருவருக்கேயுரிய பிரத்தியேகமான பண்பினைச் சுட்டிச் செல்லும் குறியாகும். சொந்தமான, கலப்பற்ற, தன்நிலை எனப்பன்பொருண்மையில் கட்டமையும் இக்குறியை தனித்து பெயர் சுட்டாகாதற் பாக்கள் எனக் கூறப்படும் அகத்துக்குச் சுட்டி செல்வதும் பொருத்தமற்றது. அது அகம் சார்ந்து தான் இருக்கவேண்டும் என்பதல்ல புறம் சார்ந்த செயற்பாடாகக் கூட அமையலாம். புறம் சார்ந்த போர்க் களத்தைச் சுட்டி அப்போரில் அவரின்

“இயற்கையோடு இசைவாக இருந்த வாழ்வு மெல்ல மெல்ல நீங்கத் தொடங்கிய காலமாகவே சங்க காலம் இருந்திருக்கவேண்டும்” எனக் கூறுவது சுத்தப் பேத்தலாகும். சங்க காலம் என்பது இயற்கைநெறிக் காலம் என்பது யாவரும் அறிந்ததே. பேராசியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை சங்ககாலத்தை இயற்கை நெறிக்காலமென்றே அழைப்பார்.

பாசங்களில் நின்று நீங்குதல், பேரருள் உடைமை, முடிவில்லாத ஆற்றல் உடைமை, வரம்பில் இன்பம் உடைமை என்னும் குணங்களைப் பெற்று ஆன்மாக்களுக்கு நன்மை செய்யும் வண்ணம் ஒரு படி கீழிறங்கி வருகின்ற தடத்தல் நிலையிலேயே புறம் சார்ந்த செயற்பாடுகளுடன் தோற்றம் பெறுகின்றன. பரவான்மா ஜீவான்மாவுடன் கலக்கும் நிலையும் இதன்பாற்பட்டதே. மற்றும் இங்கு கூறப்படும் புறமும் இறைவனின் ஐந்தொழில்களுடன் தொடர்பட்ட நிலையிலேயே காணப்படுகிறது. இலக்கியத்தை மெய்யியல் வாதக் கோட்பாடுகள் சார்ந்து நோக்கலாமேயன்றி இலக்கியத்தை மெய்யியலாகப் நோக்குவது தவறு.

2000 ஆண்டு கடந்த காலவெளியில் கவிதை அகம் குறித்தே தனது அக்கறையைச் செலுத்தி வந்திருக்கிறது எனக் கூறுவதும் இவரின் அறிவு வரட்சியின் நீட்சியை காட்டி நிற்கிறது. தமிழின் தொன்மையான இலக்கியமான சங்க இலக்கியம் 2381 பாடல்களை உள்ளடக்கி எட்டுத்தொகை பத்துபாட்டாக வகைப்படுத்த உள்ளது. இதில் எட்டுத்தொகைக்குரிய அகச் செய்யுட்கள் 1856 ஆகும். பத்துப்பாட்டு நூல்களில் முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை முதலானவற்றுடன் பேராசிரியர் சுப. மாணிக்கம் முதலான பலரால் அகத்திணை நூல் என

சுயம் வெளிப்பட்டது எனக் கூறுவோமேயானால் இதனை அகமி என அழைக்கலாமா. கருதுகோள் தவறாக இருக்கும் பட்சத்தில் அவரின் விமர்சனநோக்கும் ஆய்வின் நோக்கும் எவ்வாறு இருக்கும் என்பதை நாம் சொல்லித்தான் அறிய வேண்டும் என்பதில்லை.

“இயற்கையோடு இசைவாக இருந்த வாழ்வு மெல்ல மெல்ல நீங்கத் தொடங்கிய காலமாகவே சங்க காலம் இருந்திருக்கவேண்டும்” எனக் கூறுவது சுத்தப் பேத்தலாகும். சங்க காலம் என்பது இயற்கைநெறிக் காலம் என்பது யாவரும் அறிந்ததே. பேராசியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை சங்ககாலத்தை இயற்கை நெறிக்காலமென்றே அழைப்பார். சங்ககாலத்தைப் பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை என்னும் தலைப்பில் கலாநிதிப்பட்டத்துக்கு ஆய்வு செய்த மு.வரதராசன் சங்க இலக்கியத்தில் இயற்கையியல் (naturalism), விருந்தியல் (Romanticism) இரு பண்புகள் இருந்ததாகக் கூறி இயற்கைக்கும் மக்களுக்கும் இடையிலான தொடர்பை விளக்குவார். இது போல தனிநாயகம் அடிகளாரும் தன்னுடைய எம்.லிட் (M.lit) பட்டத்துக்காக Nature in ancient Tamil poetry என்னும் தலைப்பில் ஆய்வினை மேற்கொண்டார். இயற்கையோடு தமிழ் மக்கள் பின்னி பிணைந்திருந்த வாழ்க்கை முறையை இவரும்

வலியுறுத்துகிறார். எனவே சங்ககாலம் குறித்தான அடிப்படை அறிவுகூட இன்றி அது குறித்த விவாதிப்பது ஆய்வுநெறியின் பாற்பட்டதன்று.

“அறம் சார்ந்த இலக்கியங்கள் உன்னத வாழ்வை உருவாக்கி விட முடியாது போய் விட்டதை உணர்ந்த போது, தமிழில் காப்பியங்கள் உருவாகின” என நியாஸ் கூறுவதைப் போல் பிதற்றல் வேறொன்றுமே இருக்க முடியாது. தண்டியலங்காரத்தின் எட்டாவது செய்யுளான பெருங்காப்பியநிலை பேசங்காலை என்னும் செய்யுள் காப்பியத்தின் வரைவிலக்கணத்தை எடுத்து கூறுகிறது. அதில் வருகின்ற “நாற்பொருள் பயக்கு நடை நெறித்தாகி” என்னும் அடி காப்பியத்துக்கான அடிப்படைகளாக அறம், பொருள். இன்பம் வீடு முதலானவற்றை எடுத்துரைக்கிறது. அதில் ஒன்று குறைவடையுமானால் அவற்றை பேரிலக்கியமெனக் கருதமுடியாது எனத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு கூற நியாஸ்குரானா “அறம் சார்ந்த இலக்கியங்கள் உன்னத வாழ்வை உருவாக்கி விட முடியாது போய் விட்டதை உணர்ந்த போது, தமிழில் காப்பியங்கள் உருவாகின” எனக் கூறுவது எவ்விதத்திலும் முறைமை யானதுமன்று. “அறம்

விடயங்கள்” என்பதை விளங்கிக் கொள்ள முடியாமையின் விளைவே இதுவாகும்.

நியாஸ் கூறுவதைப் போல “நவீன கவிதையை இலகுவாக படைக்க முடியாது”. அவ்வாறு படைக்க முடிந்தால் அதனை கவிதை எனக் கூறலாமேயன்றி அதனை நவீன கவிதை எனக் கூறமுடியாது. “பின் நவீனத்துவத்தின் அரசியல், கதையாடல்கள், கருத்துநிலை. புனைவு உத்திகள் என அனைத்தையும் ஆற்றலோடு உள்ளெடுத்து இயங்கிய தமிழின் இலக்கிய வடிவம் கவிதையன்று நாவல் மற்றும் சிறுகதை” என நியாஸ் குரானா கூறுவது பெனாத்தலன்றி வேறொன்றுமில்லை. ஏனெனில் நவீன கவிதைகள் பல 1960களின் முன்னரே பின்நவீனத்துவக் கூறுகளையும் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தன. ஈழத்தைச் சேர்ந்த தா. இராமலிங்கத்தின் கவிதைகள் பல பின்நவீனத்துவக் கூறுகளைக் கொண்டிருந்தன. எஸ்ரா பவுண்டின் (Ezra Pound) படிமத்துடன் ஒப்பிட்டு இவர் கவிதையை அக்காலத்தில் மு. தளையசிங்கம் ஆய்வொன்றைச் செய்துள்ளார்.

வார்த்தைகளின் நேரடி அர்த்தங்களுக்கிடையிலான தொடர்பை மட்டுப்படுத்தி அதன் பண்பாட்டு அர்த்தத்தின்

நியாஸ்குரானாவின் “நவீன கவிதை காலாவதியாகிவிட்டது” எனும் கட்டுரை, மறுகாவிற்சாக எழுதப்பட்டது என்ற அடிப்படையிலே பிரசுரமானது. இணையத்தளத்தில் பிரசுரமானது என்பது தெரிந்திருந்தால் மறுகாவில் பிரசுரமாகியிருக்காது. மீள் பிரசுரமாவதற்கு இது மிக முக்கியமானதல்ல. இக்கட்டுரையை விவாதம் வேண்டி குறிப்புக்கூட எழுதப்பட்டிருந்தது. நன்றி. - சித்தன் - (ஆ-ர்)

சார்ந்த அறிதல் முறைகளாலும் அதை முன்வைத்த கவிதைகளாலும் வாழ்வைச் சரிசெய்ய முடியவில்லை என்பதே காப்பியங்களின் வருகைக்கு காரணமாயின” என்பதுவும் தவறான முன்மொழிவாகும். பழம் பெரும் காப்பியங்கள் யாவும் அறத்தின் பாற்படே இயங்கின. அகப்பொருட் துறைமிக்க இன்பச் சுவையைப் பாடிய மணநூல் என அழைக்கப்படும் சீவகசிந்தாமணி கூட அறத்தை முதன்மைப்படுத்தி பாடப்படும் போது நியாஸின் மேற்குறிப்பிட்ட கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொள்ளமுடியாது. ஆய்வில் முன்னெடுக்கப்படும் கருதுகோள்கள் தவறாக இருக்கும் பட்சத்தில் அவற்றினைக் கருத்தில் கொண்டு முன்னெடுக்கப்படும் ஆய்வுகளும் நேர்த்தியாக அமைய மாட்டாது என்பதற்கு “நவீன கவிதை காலாவதியாகிவிட்டது” என்னும் கட்டுரை நற்சான்றாகும்.

நவீன கவிதைகளை மிக இலகுவாகப் படைக்கவும் உற்பத்தி செய்யவும் பழகியிருக்கிறார்கள் எனக் கூறுவதும் ஆடுகள் நவீன கவிதையாகவே கத்துகின்றன, நாயும் நவீன கவிதையைக் குரைத்து விட்டு சென்றது எனக் கூறுவதும் சுத்த உளறல் “படிமத்துக்கான படிமம். சுண்டக்காய்ச்சிய சொற்கள், அர்த்தப்பிறழ்ச்சி என அறிவொளியின் நீட்சியாக அமையும் நவீனத்துவக் கவிதையின் வடிவம் சார்ந்த

இடைவெளியில் புதிய அர்த்தங்களை தோற்றுவித்தல் பின்நவீனத்துவ வெளிப்பாட்டுக் கூறுகளில் ஒன்று. மையமிழந்த தன்மைக்கூடாக கவிதையின் ஊடுபொருளை வெளிப்படுத்திய தமிழின் நவீனகவிதை முன்னோடிகளாக பிரம்மராஜன், எம். யுவன், லிமி மணிவண்ணன், கோலகல ஸ்ரீநிவாஸ், கடற்கராய் முதலானோரைக் கூறலாம். மையப்படுத்தப்படாத மொழி, மற்றும் நிகழ்நிலை இரண்டையும் கையகப்படுத்திக் கொண்ட பிரம்மராஜனின் கவிதைகள் கலைத்துப் போடப்பட்ட பிரக்ஞை பூர்வமான படிமங்களுக்கூடாகவும் அதீத குறியீட்டு மண்டலங்களுக்கூடாகவும் வியாபித்து நிற்பவை. இடையீட்டுப் பிரதிக் குறிப்புக்களை உள்வாங்கி எழுதப்படும் இவரின் கவிதைகள் இருண்மைத் தன்மை கொண்டவை. இவரின் நுண்மையான உருவக மொழி கவிதையைச் செயற்றிரன் மிக்க தொன்றாக மாற்றுகிறது. இவரின் ‘புராதன இதயம்’, ‘ஞாபகச்சிற்பம்’, ‘மஹாவாக்கியம்’, ‘தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட கவிதைகள்’, ‘ஜென்மயில்’ முதலான தொகுப்புக்களில் இதனைக் காணலாம்.

“புதைமணல் கன்வை போலத் தான் துழாவுகிறது நிக்ஷிந்தையில் மலரும் ராட்சதக் காளான் மெளனநிறம் போல

என் மூளையின் பின்னாலே நினைவூட்டாது

ஏதுமின்றி என் மேலதீத நாண்டமேதுமில்லாமல்...”
(ரூபகச்சிற்பம்)

இங்கு அர்த்தம் சொற்களால் உருவாக்கப்படாது சொற்களின் இடைவெளியில் - மொளனங்களில் இருந்து தோன்றுகிறது. இங்கு கவிதைகளின் அர்த்தங்கள் குறுகாமல் விரிவடைந்து செல்கிறது.

பின் நவீனத்துவப் படைப்புகளின் முக்கிய அம்சங்களான முன்பின் மாற்றிச் சொல்லுதல் கட்டுடைத்தல் மற்றும் துண்டாடப் பட்ட விவரணம் முதலானவற்றை கவிதையில் இணைத்து அதனைச் சாத்தியமாக்கியவர்களுள் போஸ்நிகாலே, சித்தாந்தன், சிபிச்செல்வன் முதலானோர் குறிப்பிட்டு கூறத்தக்கவர்கள்.

மொழியின் பரப்புக்களின் மீது வெவ்வேறு தளத்தில் இயங்கும் குறியீடுகளை கைவசப்படுத்தி தங்களுக்கு ஊடாடி நிற்கும் பிரதிமைகளை தம் படைப்பின் வாயிலாக வெளிப்படுத்தியவர்களுள் யவனிகா ஸ்ரீராம், தேவதச்சன், ஜெயபாஸ்கரன், சுகுமாரன், குவளைக்கண்ணன். எம்.யுவன், முதலானோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இதில் குவளைக்கண்ணன், யவனிகா ஸ்ரீராம், பாலைநிலவன் போன்றவர்கள் கட்டற்ற வெளிப்பாட்டுத்தன்மை கொண்ட கதையாடல்களை அங்கத்தின் வழியும் தத்துவத்தின் வழியும் சிதைத்து நவீன கவிதையை பிறிதொரு தளத்துக்கு நகர்த்தியவர்கள்.

படைப்பை அனுபவம் மூலம் கலையாக்கவோ தூய்மையாக்கவோ முனையாமல் பொருள் சார்ந்த அர்த்தக் கூறுகளுக்கூடாக கவிதையை முன்னெடுத்தவர்களுள் பிரேம்-ரமேசுப் முக்கியமானவர்கள் என்பதுவும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. ரமேசுப் - பிரேதனின் 'கறுப்பு வெள்ளை', 'பேரழகிகளின் தேசம்', 'சாரயக்கடை' முதலானவை பின் நவீனத்துவக் கவிதைகளை அதிகம் கொண்ட தொகுப்புக்களாகும். கீழைத்தேயத்திற்கு ஏற்றாற் போல தங்களது படைப்பு மொழியை உருவாக்கி கொண்ட ரமேசுப் - பிரேமின் "சாரயக்கடை" விளிம்பு நிலை மனிதனின் போதையாலும் அதனை உட்கொண்ட மனத்தின் பித்தாலும் கவித்துவத்தைக் கண்டு அடைந்தவை. இவர்களின் கவிதைகளில் ஒன்றிரண்டு சொற்கள் மாற்றி மாற்றி வந்தும் கூட்டிப் பிரித்து முயங்கியும் விலகியும் வந்து எண்ணற்ற பிரதிமைகளை உருவாக்கிக் கொள்கின்றன. கவிதையின் அடிப்படை விடயங்களைப் புரிந்து கொள்ளாமல் அழமான கவிதைகளை வாசிக்காமல் மனம் எழும் போக்கக்கமைய விமர்சனங்களை நியாஸ்குரானா முன்வைப்பதை நியாயமற்ற செயலாகவே நான் கருதுகின்றேன்.

நவீனத்துவத்தின் கவித்துவம் பிரதிபலித்தல், பின்நவீனத்துவத்தின் கவித்துவம் நிகழ்த்திக் காட்டல் என எவ்வித அளவுகோல்களுமின்றி நியாஸ் மனம் போன போக்கில் எழுந்த மாதிரியான முடிவுகளைக் கூறுவது ஆய்வொன்றுக்கு பொருத்தமாக அமையமாட்டாது. Reflection எனப்படும் பிரதிபலித்தலை நவீனம் எவ்வகையில் கொண்டிருக்க முடியும். 2010க்குப் பின்னரே தமிழில் நிகழ்த்து கவிதைகள் அதிகரிக்கத் தொடங்கின எனக்

கூறுவதும் அம்முயற்சி தமிழில் முதன் முதலில் பிரேம்-ரமேசுப் முதலானவர்களால் முன்னெடுக்கப்பட்டன எனக் கூறுவதும் கவிதை குறித்தான அறிவுப் போதாமை மற்றும் அனுபவமின்மையின் வெளிப்பாடே இது எனக் கூறலாம். நானறியப் பரிதிபா ஜெயச்சந்திரன் (புத்தகத்திலிருந்து புறப்பட்ட பிரதிமைகள்), ரா.ஸ்ரீனிவாஸன் (ரா.ஸ்ரீனிவாஸன் கவிதைகள்), சமயவேல் (அகாலம்) இம்முயற்சியில் 1990களிலேயே ஈடுபட்டனர். இதற்கு முன்னரே பிரம்மராஜனால் வெளியிடப்பட்ட கவிதைக்கான இதழான 'நீட்சி'யில் நிகழ் கவிதைகள் பல பிரசுரமாகியுள்ளன. அது குறித்த தெளிவில்லாது எழுந்த மாதிரியாக கருத்துக்களை முன்மொழிந்து ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதும் ஆய்வானதுக்கு உகந்த செயலுமன்று.

எண்ணற்ற சாத்தியங்களை நிகழ்த்தும் நவீன கவிதை பன்முக அர்த்தப் பொருண்மையில் கவிதை சொல்லி, வாசகன், விமர்சகன் ஆகியோர் சேர்ந்து உருவாகின்ற பிரதியல் சமூகியாக உருமாறுகிறது. அதீத எழுத்துரு ரசவாதத்தன்மை கொண்ட கவிதையாக உருப்பெறும்போது அக்கவிதை தன்னை அர்த்தங்களின் வான் மண்டலமாக விரித்துக் கொள்கிறது. நவீன கவிதையின் பரிணாம வளர்ச்சியான இதனையே பின்நவீனத்துவ கவிதையாக வாசகனும் விமர்சகனும் அடையாளம் கண்டு கொள்கின்றனர். இந்நிலையில் நவீனகவிதையின் ஒரு படிநிலையாக பின்நவீனத்துவக் கவிதையைக் கொள்ளலாமேயன்றி அதுவே முடிந்த முடிபன்று. பின்நவீனத்துவத்தை நவீனத்துவத்தின் எதிர்காலமாகவும் முன்நிகழ்வாகவும் லயோடார்ட் போன்றவர்கள் கருதுவதால் நியாஸ் முதலான அதிமேதாவிகள் நவீனத்துவத்தின் முடிவே பின்நவீனத்துவம் என வரையறுத்து நவீன கவிதை அழிந்து விட்டது எனக் கூறி வருகின்றனர். Krvin J. h.; Dettman போன்றவர்கள் நவீனத்துக்குள் உட்பொதிந்த பரிணாம வளர்ச்சியின் விளைவே பின்நவீனத்துவத்தைக் கொள்வார்கள். இதுவே சாலப் பொருத்தமும் கூட. அர்த்தத்தின் ஒருமைத் தன்மையை உடைத்து நுண்ணிய குறித்தொடர்களுக்கூடாக விரிவை நோக்கி நகரும் நவீன கவிதையை அது காலாவதியாகி விட்டது எனக் கூறுவது நவீன தமிழ்க் கவிதையின் பரிணாம வளர்ச்சியை அறியாதவர்களின் கூற்றென்றே இதனைக் கொள்ள வேண்டும். நியாஸ் குரானாவும் அவர் குறித்து சிலரும் கருத்துக்களைத் தெளிவாகவும் ஒழுங்காகவும் கவிதைக் கோட்பாடுகளை முறையாகவும் அறிந்தும் முன்வைக்கும் சூழலில் இவ்விவாதத்தைத் தொடர்வது பயனளிக்குமே அன்றி தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று அறிவின்றி கவிதை, கோட்பாடுகள் குறித்த தெளிவான விளக்கமின்றி இவ்விவாதத்தை நியாஸ்குரான போன்ற அதிமேதாவிகள் தொடர்வார்களேயானால் அம்முயற்சிகள் ஆக்கபூர்வானதாக அமையாது என்பது வெளிப்படையாகக் கையகப்படுத்த முடியாத வகைப்படுத்த முடியாத எழுதி முடிக்கப்படாத நவீன கவிதைகள் நாளைக்கான வெளியின் அகற்சியை நீட்டியும் விரித்தும் செல்லும் நிலையில் நவீன கவிதை காலாவதியுமாகாது. அதனை அழிக்கவும் முடியாது.

மூன்று தினங்களாய் அவனை உலுக்குகின்ற தீராப் பசியினை அடக்கிக்கொண்டு, நிச்சய மற்ற வாழ்வின் தீயில் நடக்கத் தொடங்கிய, முன்னிருட்டில் அவளின் கைபேசி அழைத்தது. அவன் அதிர்ந்து போனான். முச்சடைந்த கணத்தில் பிராணவாயுவை இழந்து இதயம் சற்று நின்றுருந்தது. சுகாகரித்து ஒரு பெரும் மூச்சை உள்ளிழுத்தபோது மூச்சித் திணறியது போலிருந்தது. பாம்புகட்டற்று ஊர்ந்து திரிவதாக அவள் வைக்கும் குற்றம் அவன் மீது ஆயிரம் வாய்கள் கர்றி உமிழ்ந்தன. பன்னிரென நீராடி அசுத்தத்தை துடைக்கும் நாழிகையில் அவள் வார்த்தைகளை விரிக்கத் தொடங்கினாள். மேனியில் ஊர்ந்து அவள் அல்குல்லை சர்ப்பம் தீண்டி நாசம் செய்த அநியாயத்தை அவள் மெருகூட்டினாள். எந்தப் புகாரையும் ஏற்காது அவன் மீன் வாடை கிளம்புகின்ற சந்தையால் நடக்கையில் அவள் அவனை விடுவதாயில்லை. இரைச்சல் கிளர்ந்தன.

ஓய்வறையில் சற்றுக் கெழிந்து, பாம்புகளின் நாசத்தை அவன் அசை போடத் தொடங்கினான். நீர் நிறைந்த பற்றைகளில் அலைந்து திரிகின்ற கட்டாக்காலி மாடுகளின் கால்களைப் பதம் பார்க்காது, புல்லுக்கும் நோகாமல் காலுக்கும் நோகாமல் நடக்கும் அந்தப் பசுவினை சர்ப்பம் தீண்டியது அவன் மனத்தை வேதனைப் படுத்தியது. பல தடவை அவன் சர்ப்பத்தைத் தெறித்து அடக்கி வைத்திருக்கிறான்.

பச்சைக்கிளியை அவள் அணிந்து கட்டுப்பாடுகளை மீறும் பொழுதுகளில் அவன் பாம்புகளை மகுடி கொண்டு ஊதி அடக்கி விடுவான். நெடுங்காலம் முதல் குறவர்கள் ஊதி அடக்குவதை அவன் கற்றுக் கொண்டு வந்திருக்கிறான். கட்டுப்பாட்டினை அவன் கற்றிருப்

மூன்று சாமம்

த. மலர்ச்செல்வன்

பது அவளுக்குத் தெரியாது. அவளுடைய முணுமுணுப்பு அவனை இருப்புக் கொள்ள முடியவில்லை. வீதிகள், மரங்கள், கூரைகள், சந்துபொந்துகலெல்லாம் சத்தமிட்டாள். அவளின் அதிர்வுகள் அந்தச் சுற்று வட்டத்தையே ஆக்கிரமித்து. மீண்டும் மீண்டும் எதிரொலித்தன. அவனால் ஏதும் செய்ய முடியவில்லை. அன்றைய போதனையை நிறைவு செய்து வந்த அருட்தந்தையிடம் பாம்பின் ஆக்கிரமிப்பை ஒப்புவித்தான். அவர் இலேசான புன்னகையை வெளிப்படுத்தி "யேசுவே" என மிக வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினார். அவன் பாதர்... பாதர்... என பின்னால் ஓடத்தொடங்கினான் அவர் மிகவேகமாக மறைந்துவிட்டார்.

பாதர் மிக அவதானமாக பாம்புகளை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். நாகத்தை ஒரு போதும் அவர் வைத்திருக்க வில்லை. அவர் அதை வெறுத்தார். பெட்டிப்பாம்பு தான் அவருடைய மிகச்சரியான தெரிவாக இருந்தது. வேந்தனும் பெட்டிப்பாம்பினை வளர்ப்பது பற்றித்தான் யோசனை கொள்ளத் தொடங்கினான். செருமி கனத்த குரலெழ முகத்தில் விழுந்து கிடந்த முடியினை புறங்கையால் சரி செய்து அவளைப்பார்த்தான்.

ஆழ் மனதின் பதிவுதான் கனவுகளின் வருகையென அவன் பல தடவைகள் அறிந்திருக்கிறான். அவளிடமும் கூறியிருக்கின்றான். சிக்மன் பிரைட்டின் மூன்று மனங்கள் பற்றி அவன் மீழ் மீழ் மீட்கத்தொடங்கினான். ஆசையின் எண்ணப்பாங்கு அல்லது எதிர்பார்ப்பு உள்மன பதிவுகளாகி எம்மை அறியாத ஒரு கணத்தில் வெளிப்படுவதே கனவென பிரைட் கதைக்கத் தொடங்கினார். அறை முழுவதும் பிரைட்டின் பிரதிகள் பரவிக்கிடந்தன. நோய்மையின் உடல்களை அடக்கமுடியாத அவளின் நிழல்கள் எங்கும் பதிந்திருந்தன. பிரைட் அறை முழுதும் பறக்கத் தொடங்கினான். அவன் விடுவதாகயில்லை. தன் வாதத்தை முன்வைத்துக் கொண்டேயிருந்தான். அவரும் வேதங்களை ஓதிக் கொண்டேயிருந்தார். கேட்கும் மன நிலையில் அவளில்லை. அவள் தான் கண்டாள், அவள்தான் சொன்னாள். இன்று அவன் தூக்கியெறியப்பட்டிருக்கிறான்.

இடுப்பு அடிபட்டுக்கிடக்கும் அவன், நடக்க முடியாது எழ முயற்சித்தான். தொப்பென திடீரென விழுந்தான் "ஆசை" யாரைத்தான் விட்டது. அவன் ஒரு போதும் ஆசை கொள்ளவில்லை. அவளின் தேகங்கள் அவனை எச்சந்தர்ப்பத்திலும் உசுப்பேத்தவில்லை. ஆனால் அவளின் பெருவொளி அவனை இழுத்துக்கொண்டே ஓடியிருக்கின்றது. அது அவளுக்குத் தெரியும். ஏதும் அறியாதவளாய் ரகசியக்குறியாயிருப்பாள். அவள் அவனுக்கு ஊமை. ஆனால் அவள் ஊமையில்லை.

அன்றைய பொழுது முழுதும் அவனுக்குப் பாம்புகளே ஓடத்தொடங்கின அவன் சிறு பராயத்தில் ஓடைக்குள். அவனும் அவனுடைய கூட்டாளிகளும் அடித்துக் கொன்ற நாகம் மெல்ல மெல்ல விரியத்

தொடங்கியது. அது ஒரு மாரி கால நாள் மழை தூறிக் கொண்டிருந்த மாலை நேரம். ஓடைக்குள் விரால் வெட்டுவதற்காக அவனும் அவர்களும் போயிருந்தார்கள். விராலை மறிப்பதற்கு அவன் பதுங்கியபோது தான் நாகத்தை அவன் அடித்தான். அவர்களும் அடித்தார்கள். சற்றுப் பின்னர் தான் நாகமென அம்மாச்சி இனம் கண்டார். 'சாபம் போட்டிருந்தா தலைமுறை தலைமுறையாக பழி வாங்கியே தீரும். இணையன் கொத்தத்தேடி வரும். கவனம் என்றார்.

அம்மாச்சியின் தலைமுறை தலைமுறையாக.....

ஞாபகம் அவனுக்குள் விழுந்தது. ஒரு தலை முறையே கூடக் கடந்து விடவில்லை அவனுக்குள் பயம் தொற்றியது 'பவ்வல்' நிறை பொழுது அறுந்து விழுகின்ற மேகங்களை ஓட்டியது. அவன் சாளரமற்ற அறையிலிருந்து சிறுபற்றைகள் முளைத்திருக்கும் சதுப்பு நிலத்தின் மத்தியில் ஒரு புற்றினைக் கண்டான் புற்றுக்கு அப்பால் சலசலத்து ஆற்றுப்படுக்கை ஓசையெழுப்பிக் கொண்டிருந்தது. அந்த சலசலப்பு உரசுகின்ற கற்பாறையில் மேலிருந்து ஓர் நாகம் எல்லாத் திசைகளையும் பார்த்தவண்ணம் 'உஷ்' சென எழுந்து மிகப்பெரிய படத்தினை விரித்து பின் ஊர்ந்து வர, அவன் அச்சாளரத்திலிருந்து மிகச்சிரமப்பட்டு இறங்கும் போது பாம்பு புற்றுக்குள் புகுவதைக் கண்டான். அவன் எப்பொழுதும் கண்டிராத நாகம், 'ராஜா' வகையை ஒத்ததாக இருக்குமென தனக்குள் கதைத்துக் கொண்டவன். பதற்றத்துடன் நடுங்கும் கால்களை மேலுமொரு அடி வைக்க முடியாது. பயத்துடன் நின்றான். பாம்பென்றால் படையும் நடுங்குமென்பதை அவன் இன்று தான் புரிந்து கொண்டான். துணிச்சலை செயற்கையாக வரவைத்து மின்னல் கணத்தில், சூத்தில் மண்ணடிபட ஓட எத்தனித்த மனம். மீண்டும் பாம்பு புற்றினுள் இருந்து பத்தியைத் தூக்கியது. பாதங்களை மெதுவாக இழுத்து மண்ணடிபட ஓட்டம் பிடித்தான்.

முட்டை, பால், பழம், கற்பூரம், மணக்குச்சி, செவ்வின்டீர், வெற்றிலை, பாக்கு.... எனப் பல நூறு பக்தத்தேவதைகளை அழைத்து வந்திருந்தான். அந்த சாளரமற்ற அறையிலிருந்து அவன் நாக காவியத்தைப் பாடுவதை அவர்கள் உணர்ந்திருந்தார்கள். பாலும், முட்டையும், கற்பூரமும் அவனின் பிரார்த்தனையை குழப்ப மீண்டும் கழுத்தினை நீட்டி சதுப்பு நிலத்தின் பற்றைகள் மத்தியில் உயர்ந்து நிற்கும் புற்றினைக் கண்டான். சதுப்பு நிலத்தின் கரையில் நின்று கொண்டு புற்றினுள் பாலும் பழத்தையும் முட்டையையும் சொரியும் அவன் அவனைக் கண்டான். பழுப்புநிறச்சேலையில் எங்கும் பாம்புகளின் உருவம் விரவிக்கிடக்க மேற் சட்டையில் மயில்களின் உருவத்தை அணிந்திருந்தான். இப்படி அவன் எங்கும் காட்சியளிப்பதில்லை. எச்சந்தர்ப்பத்திலும் கட்டுப்பெட்டிப் பாரம்பரியத்தை உடைத்தெறிந்தாலும் எதற்கும் அஞ்சாதவளாகவும், கதைகளை எதிர்த்துப் பேசும் வல்லமையுடையவளாகவும் இருந்தான். அவனைப்பார்த்து

இதழ்களை விரித்தவள் தலைகோண கவிழ்ந்து விட்டாள். அவளிடம் இந்த நாணம் ஒரு போதும் இருந்ததில்லை. மிக நெருங்கி உறவாடும் அவளிடம் இப்படியான பதற்றத்தை அவள் ஒரு போதும் பார்க்கவில்லை அவனுக்கும் பதற்றம் தொற்றியது. அவள் முறுவலித்து இனம் புரியாத பூரிப்பை முகத்தில் அப்பிக் கொண்டாள்.

பாம்புகள் பற்றிய எந்தப் பயமும் அவளிடம் பின்னர் இருக்கவில்லை. மகுடியினால் அடக்கிவிடும் வல்லமையை பெற்றுவிட்ட அவள், பிராத்தனை அவளுக்கு நன்மை கொடுத்ததாக உணர்ந்தாள். நாகராசாவே இனி என்னைத் தொந்தரவு செய்யாதே என மூன்று முறை முணுமுணுத்தாள் கறையான்கள் புற்றின்மேல் ஊர்ந்தன. பாம்பு மேலெழுந்து பயந்து கொண்டு புற்றின் அடியினுள் அடங்கியிருக்க வேண்டும் எப்போது எழும்பும் எனச் சொல்ல முடியவில்லை. கூட்டத்தினுள் இருந்த ஒரு தேவதை அலுத்துக் கொண்டாள். அவள் மாத்திரம் புற்றினைச்சுற்றி பாலும் பழத்தினை ஊற்றிக் கொண்டு நடந்தாள்.

ஊரின் புழுதிமனம் அடங்கி மெல்ல மெல்ல சிறு மழை முளைக் கத் தொடங்கியது. பாம்புகளும் புற்றுக்குள்ளிருந்து ஊரத் தொடங்கின. அவள் மீண்டும் அலறத் தொடங்கினாள். மீண்டும் சர்ப்பம் அவளைத் தீண்டுவதாக குரலிட்டாள் புளித்துப்போன அவளின் எல்லா வற்றையும் காற்றில் எறிந்தனர். அவள் அதை சிறுவியமாக எடுக்கவில்லை. ஊரிலுள்ள பொந்துதான் பாம்புகள் உருவாவதற்கு காரணமென அறியத்தொடங்கினாள். புற்றுக்கு முடிவு கட்டுவதன் மூலம் பாம்புகள் படமெடுப்பதை தவிர்கலாமென அவன் தீர்மானித்தான். மண்வெட்டியை தயார் செய்து அழிப்பான்களுடன் அவன் புறப்பட்ட காலைப் பொழுது அவன் அதிர்ந்து போனான். எங்கும் கீரிகள் பாம்புகளுடன் போரிடத் தொடங்கின. போர்க்களங்களைச் சிறுவயதிலிருந்தே தரிசித்தவனுக்கு யுத்தம் அவனுக்கு விருப்பமாயிற்று. பாம்புகள் அடங்கத் தொடங்கின. கீரிகள் வெற்றி முரசு கொட்டத் தொடங்கின. ஊர் புதுச்செய்தியைப் பரப்பத்தொடங்கியது. பாம்புகள் வெவ்வேறு ஊர்களுக்கு பெயர்ந்து சென்றன.

மனச் சஞ்சலத்தில் எழுந்தது. அத விட்டிருங்க. அதுவொரு கனவு அவன் எல்லாவற்றையும் உடைத்தான். "நீ காணும் கனவு நடக்குமே? ." என்றான் 'நடக்குமா? அவள் நடுங்கினாள்.'

'நீ அப்பிடித்தான் கதச்சனி'

"ராவணன் சாவதற்கு ரெண்டு நாளைக்கு முதல் நீ அவன் ரெத்த வெள்ளத்தில் கண்டு அலறியடித்து நித்திர வராமல் திரிந்ததாக கதச்சா, புறகு அது நடந்திச்சி, ராவணன் வீழ்ந்தான்".

அவன் மௌனமானாள் அவன் 'கலோ' என்றான் கைபேசி துண்டாடவில்லை அவளின் குரல் ஆழத்திலிருந்து வருகின்ற குரலைப் போல் பீறிட்டது. பின் அடங்கியது.

'நடக்குமென்கிறீர்களா?' எனப் பூரிப்புடன் விசாரித்தாள் 'அவன் நடக்கலாமென்றான்' 'எனக்கு இது சரியோ பிழையோ எனத்தெரியல' என்றாள் 'சரியென்டாச்சரி பிழையென்டாப் பிழை' அவன் கூறினான். 'தெரியல்ல' என்றாள். பின் 'எனக்கு என்ன சொல்வதெனத் தெரியல்ல' என பேசியைத் துண்டித்தாள்.

அவளின் தொண்டைவரை துயர் வெடிப்பாய் நிறைந்திருந்தது. மண்டை முழுதும் ஆக்கிரமித்த பாரம்

எங்கும் பரவி 'ஊவென' இரைச்சல்கள் எழுந்தன. காலையில் மீண்டும் 'பேசி' ஊடாக அவளை அழைத்தான். அவளின் தொடர்பு கிடைக்கவில்லை. கொஞ்சம் பதற்றமாக இருந்தது. மீண்டும் தொடர்பை ஏற்படுத்தினான் பேசி இயங்கியது பதில் இல்லை. இருமணிகடந்து தொடர்பை ஏற்படுத்தினான். அவள் இணைந்து கொண்டாள். வேலைகள் அதிகமாக இருந்ததால் இணையமுடியவில்லை என்றாள். பின் மௌனங்களை உற்பத்தி செய்தாள். குயில் கூவியது. காகம் கரைந்தது, நாய் குரைத்தது. என்ன நடக்கிறது என்றான்? "எல்லாம் நடக்கிறது. கடல்தான் இரைகின்றது. என்றாள். இப்போ எல்லாம் ஓய்ந்து விட்டது. நல்லா காலை முழுதும் யோசித்து தெளிவாகி விட்டன் இப்பத்தான் தலையிலிருந்து பாரம் குறஞ்சிருக்கு" நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டாள்.

'பிழையென நினைக்கிறாயா? என அவன் வினாவினான். 'ஒரு அற்பத்திற்காக..... சஞ்சலமற்ற வாழ்வை ஏன் தொடர வேண்டுமென்றாள்'. 'நான் தெளிவாகி

விட்டேன், நீங்களும் தெளிவடைந்து விடுங்கள்' என்றாள்.

"எனது கிணற்றின் ஊத்தைகளை நீதான் கிளறினாய், இப்ப கலங்கி விட்டது. கிணறு தெளிவடைய இன்னும் சில நாட்கள் எடுக்கும்" என்றான் அவன்.

குளோரீன் முடிச்சுகளை கிணற்றில் வீசிவிடுமாறு ஆலோசனை வழங்கினாள். அவளின் அறிவுரை வக்கிரமாக இருந்தது. அவனுக்கு. முற்றுப்புள்ளி வைப்பதற்கு அவன் படாத பாடுபட்டான். நித்திரை அவனிடம் எட்டிக் கூடப்பார்க்கவில்லை. மூன்று நாட்கள் கடந்து விட்டன. ஒரு கனவினுடைய தோன்றுகை இப்படி ஆட்டுமென அவன் நினைக்கவில்லை. அவன் அவனுக்குள் ஆயிரம் கால் பூச்சியொன்றாய் முளைக்கத் தொடங்கினாள். அப்போ பாம் புகள் பத்தியினை சுருக்கி பெட்டிக்குள் அடங்கத்தொடங்கின.

நீண்ட நாட்களாய்த்தேடி
அகப்படாத நீயூட்டன்
அதே அப்பிள் மரத்தின்கீழ்
உறங்கலானான்.

தூ....

ஆனால் ஐயன்சன் புறக்கியெடுத்து
ஈர்ப்புவிதியென்றான்.

நடுவர்கள் தேர்ந்தெடுத்தனர்.

வருடக்கணக்காய் எனக்குள்
அறுத்துக்கொண்டிருக்கும்
E சமன்-MC வர்க்கம்பற்றி
அவனிடம்....

ஜன்னலுக்கு அப்பால் நிற்கும் சூரியன்
அறுந்து விழுந்து கரணமடித்தது
கைகளை நீட்டி என்னை அழைத்தது..

கணைகளைத்தொடுத்தேன்.

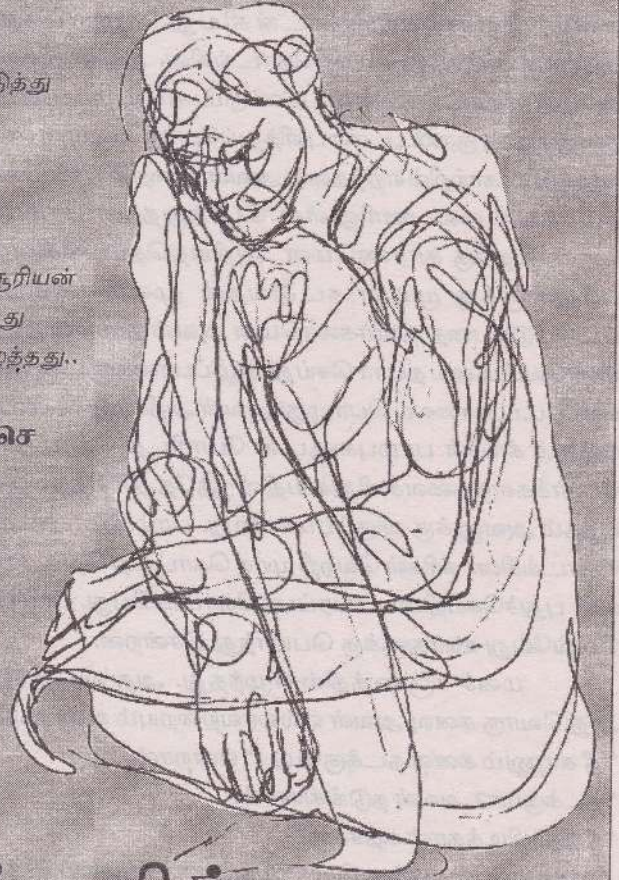
தேம்பி அழத்தொடங்கினான்.

ஐயன்சன்னுடன்

எந்தத்தொடர்புமில்லை.

நிறங்களற்ற கைகளைவிரித்தான்.

-மாசெ

நியூட்டனின்
மூன்றாம் விதி

மரங்களையும் வானத்தையும்...
மலங்க மலங்க முழிக்கும் நியூட்டன்
தாக்கத்தையும் மறுதாக்கத்தையும் வெறுத்து
எனக்குள் ஆயிரம் சூள்விகள் இருக்கின்றன...
நான் என்ன செய்ய...?

வேதனைகளைச் சூடுகின்ற

கண்டுபிடிப்புக்களை

அவன் வெறுக்கத்தொடங்கி...பல நாழிகையில்

அதே மரத்திலிருந்து அப்பிள் விழுந்தது

அ. யேசுராசா

நானும் எனது படைப்புலகமும்!

படைப்புந்தலும்... அனுபவ வெளிப்பாடும்!

“**ம**றுகா ஆசிரியர் மலர்ச்செல்வன், ‘நானும் எனது படைப்புலகமும்!’ என்னும் தலைப்பில் கட்டுரையொன்று அனுப்பும்படி கேட்டார். எப்போதும் என்னை முதலில் ஒரு வாசகனாக – இரசிகனாக உணர்பவன் நான். ஆனால், எனது படைப்புகள் குறைந்த எண்ணிக்கையினவாயினும் சிறுகதை, கவிதை, மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள் என மூன்று தொகுதிகளாக வந்துள்ளன! எனவே அத்தலைப்பில் கொஞ்சம் யோசிக்க முனைந்தேன்.

“கற்பனையின் அடித்தளம் கற்படலமாகும்.” – இது நமது கவிஞர் இ. முருகையனின் வரியாகும். எனது இலக்கியத்துறை ஆரம்பகாலமும் வாசிப்பிலேயே தொடங்கியது. எட்டாம் வகுப்பளவில் ஊர்வாசிகசாலையில் பத்திரிகைகள், சிறுவர் சஞ்சிகைகள் என அது ஆரம்பமாகியது. இடையில் கொஞ்சக்காலம் துப்பறியும் மர்மநாவல்களின் வாசிப்பு. பின்னர் அது மெல்ல வளர்ந்து யாழ். பொதுசன நூலகத்தில் மு. வரதராசன், நா. பார்த்தசாரதி, அகிலன், கல்கி, ஜெகதிரப்பியன் நூல்களுடன் தொடர்ந்தது. பார்த்தசாரதியின் அரவிந்தனும், அகிலனின் முருகையன் மற்றும் தணிகாசலம் பாத்திரங்களும் மு.

வ.வின் பாத்திரங்களும் இலட்சிய வாழ்வு பற்றிய கற்பனையைத் தூண்டின. சரித்திர நாவல்கள் இன்னொரு வகைக் கற்பனை உலக சஞ்சாரத்தை ஏற்படுத்தின. பாத்திரங்கள் கற்பனை உருவங்களுடன் மனதில் நடமாடின. அவர்களின் இன்ப துன்பங்கள், வெற்றி தோல்விகளுடன் நானும் கரைந்தேன். கற்பித உணர்வுலக சஞ்சாரம் ஒருவித போதையைப் போல் தொடர்ந்து மெய்மறக்கச் செய்தது. அக்காலங்களில் விரும்பிப் பார்க்கநேர்ந்த தமிழ்த் திரைப்படங்களும் அவற்றின் பாடல்களும், ஒன்றித்து உருகும் கற்பனை நிலையை வளர்த்துச் சென்றதை இன்று புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

அறுபதுகளின் பிற்பகுதியிலிருந்து மொழிபெயர்ப்புப் படைப்புகளுடனான பரிச்சயம், இன்னொரு வகை அனுபவ உலகைக் காட்டியது. வெவ்வேறு மொழிகள் பேசி, வேறு வேறு நிலப்பகுதிகளில் வேறுவகை வாழ்க்கைச் சூழலில் வாழும் மனிதர்கள் பற்றிய கற்பனைச் சித்திரங்கள் விரிந்தன. தமிழின் நவீன எழுத்துப்பரிச்சயமும், ஒத்த உணர்வுகொண்ட சில நண்பர்களின் தொடர்பும் – கருத்துப் பரிமாற்றங்களும் நோக்குநிலையில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துகின்றன.

'எழுத்து' சிற்றிதழில் வாசிக்கக்கிடைத்த கட்டுரைகள் வாயிலாக - குறிப்பாக வெங்கட் சாமிநாதனின் எழுத்துக்களில், படைப்புகள் அனுபவ வெளிப்பாடாக அமையவேண்டுமென்ற கருத்து ஆழமாக வெளிப்பட்டது என்னை அது கவரந்தது. அக்காலத்தில் - எழுபதுகளில், சமூக மாற்றத்துக்கான வெறும் கருவியே இலக்கியம் என்று - கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும்படைப்புகளைமுதன்மைப் படுத்தும் போக்கே, இலங்கைச் சூழலில் மேலோங்கியதாக இருந்தது. 'சோஷலிசயதார்த்தவாதம்' என்ற கோட்பாடும் வலியுறுத்தப்பட்டது. ஆனால், சோஷலிசம் வந்த நாடுகளுக்கே பொருத்தமான அக்கோட்பாடு, இலங்கை போன்று சோஷலிசம் வந்திராத நாடுகளுக்குப் பொருந்தாது என்பதை, அக்கோட்பாடை வலியுறுத்திவந்த - மெத்தப் படித்த படிப்பாளிகளான - க. கைலாசபதியோ கா. சிவத்தம்பியோ உணராமல் போனமை அவலமானதே! இக்குருட்டாட்டத்தில் (உண்மையாகவும் போலியாகவும்) இழுபட்டுச் சென்றவர்கள் பலர். பாலியல் கதைகள் எழுதிவந்தவரும்/ வெறும் பிரபல நாட்டத்தில் இருந்தவரும் கூட இவ்வாட்டத்தில் இணைந்தனர்! "எப்படியோ நாங்கள் லெவ்ரில்தான் போறும் நாங்களும் முற்போக்குதான்" என்று சொல்ல அவர்கள் தயங்கவில்லை! இவ்வாறே, அனுபவத்தைப் புறமொதுக்கி, காலத்துக்கேற்ற மோஸ்தரில் கருத்துக்களை வைத்து - "படைப்புகள்" என்ற பெயரில் - தயாரிப்புகளைப் பலரும் வெளியிட்டனர். அறுபதுகளின் பிற்பகுதியில் - கொழும்பில் வசித்தவேளை - எனது நண்பர் வட்டத்துள் சிலரும், வெளியே பலருமென இவர்கள் இருந்த சூழல். இத்தகையோரின் எழுத்துக்கள் என்னைக் கவரவில்லை.

நண்பரில் பலர் சிறுகதைகளையும் கவிதைகளையும் எழுதிவந்தனர் வீரகேசரி, தினகரன் முதலிய பெரும்

பத்திரிகைகளின் வார வெளியீடுகளில் அவை பிரசுரமாகியும் வந்தன. பிரசுரமான/ பிரசுரமாகாமல் கையெழுத்திலுள்ள படைப்புகளைப் பற்றிய விமர்சனக் கருத்துக்களைப் பரிமாறுபவனாக இருந்த நான், படைப்புந்தல் நிகழ்ந்த வேளைகளில் அவ்வப்போது சிறுகதைகளையும் கவிதைகளையும் எழுதத் தொடங்கினேன். ஏற்கெனவே யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தபோது, 1966 இல், 'கோடை இடிகள்' என்னும் சிறுகதையை எழுதினேன் அதுவே எனது முதலாவது சிறுகதையாகும். பகுத்தறிவு, பழந்தமிழர் வாழ்வுப் பெருமைகள், முற்போக்கு என்று கதைத்துத் திரியும் ஓர் இளைஞர், நடைமுறையில் பிரச்சினைகள் வருமென்று கூறி, தான் காதலித்துப் பழுகிய - தன்னைவிடக் குறைவானதென்ற சாதிப்பிரிவுப் - பெண்ணைக் கைவிட்டு, நழுவுவதைப் பதிவாக்கிய கதை அது. அவ்வேளை படைப்புந்தல் பற்றிய புரிதல் எனக்கு இருந்ததென்று சொல்ல இயலாது. ஆனால், அவ்வாறான ஒரு நபரை அறிந்திருந்ததில் கருத்தியல்ரீதியாக எழுத முயன்றேன். அக்கதை அவ்வளவு திருப்தியாக இல்லாததால், பின்னர் 1974 இல், எனது 'தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும்' சிறுகதைத் தொகுதி வந்தபோது, அதனைச் சேர்க்கவில்லை.

அனுபவம் சாராது நல்ல படைப்புகள் உருவாக முடியாது என்று நம்புகிறேன். அனுபவம் முதல்நிலை அனுபவமாகவோ இரண்டாம்நிலை அனுபவமாகவோ இருக்கலாம். அந்த அனுபவம் என்பதும் வெறுமனே ஒரு சூழலில் இருந்தது அல்லது கேள்விப்பட்டது மட்டுமே யாகாது; மாறாக குறிப்பான நிகழ்வுகள் அல்லது செய்திகள் மனத்தளவில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி, எண்ணக்கோல நீர்வளையங்களைத் தோற்றுவித்ததாக இருக்கவேண்டும். முருகையன் "அனுபவ வெண்கூடு" என்று குறிப்பிடுவதை

இங்கு மனங்கொள்ளவேண்டும். எனது படைப்புலகம் எனது அனுபவங்கள் சார்ந்ததே! 'முன்றாவது மனிதன்' இதழில் வந்த எனது நேர்காணலில், படைப்புந்தல் இல்லாததால் பிறகு நீண்ட காலம் எழுதவில்லை என நான் குறிப்பிட்டதை, ஒரு "கவிஞர்" கேலியாக ஓரிடத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். பாவம் அவர் படைப்புந்தலுக்கும் படைப்புச் செயற்பாடுக்கும் உள்ள தவிர்க்கவியலாத தொடர்பு பற்றிய புரிதல் சிறிதுமற்ற ஒருவர்தான் அவர். ஏனெனில், கவிதைத் தொழிற்சாலை ஒன்றை வைத்து, ஏராளமாய்க் "கவிதை" (என்ற பேரில்) 'தயாரித்து' வழங்கி வருபவரல்லவா அவர்!

பிரக்ஞை உள்ள ஒருவர் பத்துறை ஈடுபாடு கொண்டிருப்பது இயல்பானது; வெறுமனே இலக்கியக் குறிக்காரராக மட்டும் இருக்க முடியாது. திரைப்படம், ஓவியம், இசை, அரசியல், விளையாட்டு, கலை - இலக்கியக் கோட்பாடுகள், விமர்சனம், தத்துவம், வரலாறு போன்றவற்றில் எனக்கு இளமையிலிருந்தே ஈடுபாடு உள்ளது. அவைசார்ந்து வரும் பல வெளியீடுகளைத் தேடிப்படிக்கும் வழக்கமும் உள்ளது. வெறுமனே பாவனைக்காக உள்வாங்காது, நமது மரபு - பண்பாடு - தேவை சார்ந்து பொருத்தமுற உள்வாங்குவதை எப்போதும் விரும்புகிறேன். அத்தேடல் மெல்லமெல்ல எனது பிரக்ஞையை வடிவமைக்கிறது. இலக்கியப் பிரதியாக்கம் - மதிப்பீடுகள் என்பவற்றின்போது அப்பிரக்ஞை இயல்பாகச் செயற்படுகிறது. எனது சில சிறுகதைகள் நட்பு - காதல் - தனிமை பற்றிப் பேசுகின்றன; அவை சார்ந்த ஏமாற்றம், துயரம் பற்றியும் வெளிப்படுத்துகின்றன. இவற்றை ஒரே விரக்தி - நம்பிக்கை வறட்சியென, வரட்டுத்தனமாகச் சிலர் குற்றஞ்சாட்டியுமுள்ளனர். இதற்கான எனது பதிலைத் 'தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும்' நூலின் இரண்டாம் பதிப்பின் என்னுரையில் தந்துள்ளேன். அது வருமாறு:

"....நான்கு கதைகளில்தான் துக்கமும், சலிப்பும் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. இத்துக்கமும் அந்தஸ்து, பொருள்வசதி போன்ற 'லோகாயத லாபங்கள்' கிட்டாமற் போனமையால் வந்தவையல்ல. மாறாக, மனித உறவுகளின் உடைவும், நெருக்க மின்மையும், அந்நியனாகிப்போனமை பற்றிய உணர்வுமே இத்துக்கத்தினதும் சலிப்பினதும் காரணிகளாகும். குற்றஞ்சாட்டு வோர் இத்துக்கத்தின் 'மனிதப் பண்பினை' உணராமற் போய்விடுகின்றனர்.

மனித உறவுகளிற்குப் பதிலாகப் பொருளியல் உறவுகளையோ, பிரக்ஞை யுடனிருத்தலுக்குப் பதிலாக பிரக்ஞை அற்ற வாழ்நிலையினையோ கொண்டிருந்தால், அந்தப் பாத்திரங்கள் இத்துக்கத்திற்கோ சலிப்பிற்கோ உட்படுதல் சாத்திய மில்லைத்தான். ஆனால், அது 'பொருளிற்கு'ச் சரணடைந்துபோகும் - தாமே ஒரு 'பொருளாக' மாறிவிடும் - மனிதக் குணாம்சங்களிலிருந்து

விலகிய - இழிந்த நிலையேயாகும். 'பொருளைக் கடக்க' முடியாமல் அதற்குச் சரணடைந்துபோகும் வாழ்நிலையைக் கொண்டவர்களும், கொச்சைப் பொருள்முதல்வாதிகளுமே, இத்துக்கத்தின் 'மனிதப் பண்பினைக்' காண மறுத்து அல்லது காண இயலாமல் குற்றஞ்சாட்டுகின்றனர்."

படைப்புச் செயற்பாட்டில் வெறுமனே அறிவு பூர்வமாக ஈடுபடுகையில், செயற்கைத்தனங்கள் தோன்றும் குறிப்பாக மொழிநடை செயற்கையாக அமைந்து காட்டிக்கொடுத்துவிடும். படைப்புந்தல் உள்ள நிலையில், பெரும்பாலும் இரவு பத்துப் பத்தரை மணிக்குப் பிறகு, ஒரேதடவையில்தான் எனது சிறுகதைகளைப் படைக்க முடிந்திருக்கிறது. அரைப்பிரக்ஞை நிலை என்று சொல்லக்கூடிய நிலையில், தன்னியல்பாக - வேகமாகக் கிறுக்கல் கையெழுத்தில்தான் - சிறுகதைப் படைப்புகளை எழுதியிருக்கிறேன். அரைப்பிரக்ஞை நிலைச் செயற்பாடு, வித்தியாசமான - தனித்துவங்கொண்ட படைப்புமொழியை உருவாக்குகிறது. பிறமொழி எழுத்தாளரொருவர் சொன்னதைப்போல் - "நான் எழுதும் வசனத்தை நான் அறியேன்." மையப் பொருளின் உணர்வுநிலைத் தாக்க வீச்சு, படைப்புந்தல் என்பவற்றுக்கேற்ப - புதிய கோலங்களில் மொழி வெளிப்பாடு இயல்பாய் வந்தமைகிறது! 'மகத்தான துயரங்கள்', 'இருப்பு', 'படம் பார்த்த பிறகு...'; 'ஓர் இதயம்,

வறுமை கொண்டிருக்கிறது....', 'தொலைவு' ஆகிய எனது சிறுகதைகளில் இதனைக் குறிப்பாகப் பார்க்கலாம். எழுதியதன் பின்னரான காலங்களில், அவ்வப்போது வாசிக்கும்போது தோன்றும் பொருத்தமான திருத்தங்களைச் செய்தும் செப்பணிடுவேன். பல கதைகள் மாதங்கள், வருடங்களெனக் கையெழுத்துப் பிரதி நிலையில் கிடந்து மாற்றங்களுக்குள் ளாகியுள்ளன. பத்திரிகைகளில் பிரசுரிப்பதில் அந்தரப்படும் மனநிலை இல்லாததால், நான்கு சிறுகதைகள் மட்டுமே இதழ்களில் பிரசுரமாகின்றன. மற்றைய ஆறு கதைகளும் எனது சிறுகதைத் தொகுதியிலேயே முதலில் - அச்சில் வெளிவந்தன!

தனிநிலைக் கவிதைக்குரிய பொறி தோன்றி, உணர்வு வேறுபாட்டின் ஓசைகளுக்கிடையே சொற்கள் வரிவடிவில் மனதுக்குள் அசைந்தபடி இருக்கும். ஆதாரப் பொறியின் சித்திரிப்பு வெளிப்பாடு முழுமை அடைந்ததென்ற திருப்தி ஏற்பட்டபின், உடனேயே அவற்றைக் குறிப்புப் புத்தகத்தில் பதிந்துகொள்வேன். பின்னர், சிறுகதைப் பிரதிக்குப் போலவே செப்பணிடும் செயற்பாடு, அவ்வப்போது கவிதைப் பிரதிக்கும் நடைபெறும். திருப்திகண்டபின்தான், வேறொரு குறிப்புப் புத்தகத்தில், இறுதி வடிவக் கவிதை எனப் பதிந்துகொள்வேன் அக்கவிதைகளே பிரசுரிக்கத் தகுதியானவையாகும்.

தனிப்பட்ட அகநிலை உணர்வுக் கவிதைகளிலிருந்து, சமூக - அரசியல் நிலைக் கவிதைகளும் எனது கவிதைப் படைப்புலகினுள் அடங்குகின்றன. அகவயமானவன், புறவயமானவன் எனப் படைப்பாளனைப் 'பெட்டிகட்டிப்' பார்க்க முனையும் நமது வறட்டுவாத விமர்சகரின் பார்வை, ஒருபோதும் எனக்கு உடன்பாடானதல்ல! அகவயத் தன்மையும் புறவயத்தன்மையும் இணைந்தவ னாகவே என்னை இனங்காண்கிறேன். எனது படைப்புலகமும் இரசனையும், இந்த இணைந்த நோக்குநிலையாலேயே கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன! மொழிபெயர்ப்புக்குத் தேர்வுசெய்யப்பட்ட கவிதைகளும் இந்த நோக்குநிலையினாலேயே வாசிப்புநிலையில் எனது கவனத்தை ஈர்த்தன. சுய கவிதையாக்கத்தின் செயற்கூறுகள், மொழிபெயர்ப்புச் செயற்பாட்டின்போதும் பொருந்திவருகின்றன.

"விமர்சகர்கள்" என அறியப்பட்டிருந்தாலும் ஆய்வாளர் என அடையாளப் படுத்தக்கூடியவராயே, பெரும்பாலானோர் நமது சூழலில் - குறிப்பாகப் பல்கலைக்கழகம் சார்ந்து - இயங்குகின்றனர். கலைத்துவ இரசனைத்திளைப்பின் வெளிப்பாடை அரிதாக - சிலரிடமே காணமுடிகிறது! பெரிதும் 'தகவல்திரட்டி களாய்' அவர்கள் இயங்கி, தாம் அணிந்த நிறக்கண்ணாடியூடாகப் பார்த்து மதிப்பீடுகளைச் செய்கின்றனர். பலவேளைகளில் தவறான வாசிப்புகளையும் மதிப்பீடுகளையும் காணமுடிகிறது. எனது படைப்புலகமும் இவர்களிடம் 'சிக்குப்பட்டிருக்கிறது. 'சங்கம் புழைக்கும் மாயா கோவல்கிக்கும்' என்ற எனது

கவிதையில், இரண்டு கவிஞர்களதும் தற்கொலைகள் குறிப்பிடப்பட்ட பின்,

"... முதிரா இளைஞர் செயலென்று
உம்மையெலாம்
எள்ளுவார் அணி சேரேன்
என்றாலும்,
உமது வழி தொடரேன்
செய்வதற்கு இன்னும்
பணிகள் மிகஉளதே!"

என்னும் வரிகள் உள்ளன. 'உமது வழி' என்பது தற்கொலையையே குறிக்கின்றது. ஆனால், நமது ஆய்வாளர் கலாநிதி கா. சிவத்தம்பி, "மயாகோவல்கியின் பணிகள் பற்றிய தெளிவிருந்திருப்பின் நீங்கள் நிச்சயமாக, 'உமது வழி தொடரேன் / செய்வதற்கு இன்னும் / பணிகள் மிக உளதே!' என்று கூறியிருக்க மாட்டீர்கள்" என்று தவறாக மதிப்பிட்டுள்ளார். இன்னொரு பல்கலைக்கழக விரிவுரை யாளர் சித்திரலேகா மௌனகுருவும் தனது உரையொன்றில், கா. சிவத்தம்பி போலவே கருத்துரைத்துள்ளார்!

என்பதுகளின் பிற்கூறில், இலங்கை வந்த தமிழகப் பேராசிரியரான பெரியார்தாசனுக்கு, யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள தனது வீட்டில் ஒருநாள், மயிலங்கூட லூர் பி. நடராசன் மால்ரர் இரவுணவு அளித்தார் சொக்கன் மால்ரருடனும் வேறுசிலருடனும் நானும் அங்கிருந்தேன். சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கையில் இடைநடுவில் என்னைப்பார்த்து, "உங்கள் 'அறியப்படாதவர்கள் நினைவாக....!' கவிதையில், புதிதாக ஒன்றுமில்லையே வழமையானதைத்தானே சொல்லியுள் ளீர்கள்" என்று, பேராசிரியர் பெரியார்தாசன் குறிப்பிட்டார். எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தபோதிலும், அன்றைய மனநிலையில் ஏனோ பதில் சொல்லாமல் இருந்துவிட்டேன். மயானத்திலோ சவக்காலையிலோ "ஆண்டி எங்கே.... அரசனும் எங்கே....? சமரசம் உலாவும் இடமே....!" என்றுதான் பொதுவாகச் சொல்லப்படுவது. ஆனால்,

....
செத்துப் புதைபட்டுக்
கிடந்த மண்மீதும்
எல்லைகட்டி,
கல்லறையாய் மேடுகளாய்
வர்க்கத்தின் முத்திரைகள்
வர்க்கத்தின் முத்திரைகள்!"

என்றமைந்துள்ள அக்கவிதையின் இறுதி வரிகள், இறந்தபின்னருங்கூடத் தொடரும் சமத்துவமற்ற நிலையைத் தெளிவுறச் சித்திரிக்கின்றன. தமிழகப் பேராசிரியரும் தவறாகத்தான் வாசித்துள்ளார். இங்கேயோ அங்கேயோ, மதிப்பீடுகளை உருவாக்கிப் பரப்பும் இத்தகைய படிப்பாளிகளின் சூழலில்தான், 'நாமும் நமது படைப்புலகமும்' இயங்கவேண்டியுள்ளது!

கனவுகளை விதைத்தல்

மனதும், அறிவும் உரையாடி தொகுத்த எக்கச்சக்கமான முடிவுகள் என்னுள் அடுக்கப் பட்டுக் கிடக்கின்றன. அதிலொன்று என் மகனுக் கானது. அதை உருவிஎடுத்து, அதற்காக நேரம் ஒதுக்கி செயற்படுத்தி விடுவதால் அவனின் பாதையின் சில முடிச்சுகளை அவிழ்த்து விடலாம் என அப்பா எனக்கு முன்னமொருமுறை தெரிவித்திருந்தார். அது அவர் உயிருடன் இருக்கும் ஒரு நாளில் இருள் பூமியை விழுங்கத் தொடங்கிய முன்னைய மாலையில் நிகழ்ந்தது.

இன்று அதற்கான நாள்தான் என்பதை நேற்றைய இரவில் முடிவெடுத்துக் கொண்டேன். அதை அவனிடமும் தெரிவித்து விட்டேன். இரவு முழுவதும் அவனுக்கு அறியப்படுத்திவிட வேண்டியவற்றை ஒழுங்கமைத்து வரிசைக் கிரமப்படுத்தினேன், ஆனால் அது கிளைத்த முறையில் பரந்து கிடந்தது.

இன்றைய நாள் எங்களை விழுங்கி விடப் போகின்றது என்பது தெரிந்திருந்தாலும், அதன் சுவையூறிய. நாவின் எச்சில் இழைகளுள் ஒட்டி விடாமல் அவனை அழைத்து அந்த மகத்தான நிகழ்வுகளை நடாத்தி மீண்டுவிட வேண்டுமெனத் தைரியத்தை எனக்கே கொடுத்துக் கொண்டேன். பனி துளிர்க்க இரவு ஒழுகிக் கொண்டிருந்தது. காலை ஆறு மணி.

காலைக் கடமைகளை ஒழுங்குற முடித்து திட்டமிட்டபடி எட்டு மணிக்கு சைக்கிளிலேறிக் கையசைத்தோம். முன்னே அவனை இருத்தி மிதிக்கத் தொடங்கினேன். கங்காரு வயிற்றுக்குள் குட்டியை வைத்துக் கொண்டு பாய்ந்து

நளேர்

போனது. மரங்களும், பாதையும் கலைந்து பின்னகர்ந்தன.

“நாம் கதைகளினால் வழி நடத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றோம் முன்னைய அனுபவங்கள் கதைகளை கனவுகளாக்குகின்றன.” என்றேன்.

கனவுகளை தான் ஒவ்வொரு நாளும் தின்னுவதாகவும் அவை ஆற்றொணாச் சுவையுடையது என்றான்.

“உனக்கு இன்னமும் சுவையுடன், உயிர்ச்சத்துக்கள் நிறைந்த கனவுகளை பரிசளிப்பதற்காகத்தான் அழைத்துச் செல்கின்றேன்” என்றேன். அவன் உற்சாகத்தைப் பருகிக் கொண்டு சீக்கிரமாய் மிதிக்கக் கட்டளையைப் பிறப்பித்தான்.

உண்மையாலுமே நாங்கள் செல்வது ஒரு வளவு காண் பயணம்தான். எங்கள் மூதாதையர் புதைந்த, என் சிறுவயதை உறிஞ்சிக்கொண்ட அந்த நிலத்தைத்தேடி.

சைக்கிளின் வேகம் வீதியைச் சுருட்டி பின்புறம் அடுக்கப் பறந்தோம். வீதியின் நடுவில் நின்ற விவேகானந்தரின் தலையிலிருந்த காகம் எச்சமிட்டுப் பறந்தது. அவரோ “எழுமின், விழிமின், குறிசாரும்வரை ஓயாதிருமின்” என்றார். வேகத்தைக் குறைத்து, கால்குத்தி புழுதியை நிப்பாட்டினேன். புனித அன்னம்மாள் குழந்தையுடன் சாந்தம் ஒழுகின்றாள். நெஞ்சு மேலும்- கீழும் ஏறி, இறங்க “உடலியக்கத்துக்குக் கூடுதலான பிராண வாயுவை உள்ளிழுக்கின்றீர்கள்” என்றான் அவன்.

இறங்கி, “முன்னிருந்த பாதையால் நடக்க வேண்டும்” என்றேன். போடப்பட்டிருந்த கிறவலை அழித்து மண் ஒழுங்கையாக்கி சைக்கிளை உருட்டினோம். அடர்ந்த பற்றைகள் முளைத்து, மரங்கள் படர ஒளி வடிக்கப்பட்டது. “மகனே, நீ அந்த வாசனையை நுகர்கிறாயா?”

“நாசியில் சுள்ளிடுகின்றது” வெள்ளைக் கீலங்களாகத் தொங்கி உற்முழுவதும் வாசனையை பரப்பும், “எண்ணம் பாலைக்குக் கீழால் நடந்து கொண்டிருக்கின்றோம்” என்றேன்.

இந்த வாசனை பாம்புகளுக்கு பிரியமானது. அவற்றின் காமக்கேளிக்கைகளுக்கு இந்த வாசம் தூண்டுகோலாய் இருக்கின்றது என்பதையோ, முன்னமொரு தடவை நாங்கள் இதன் கீழ் (நாம் கடந்து கொண்டிருக்கும் இடத்தில்) சாரையும், நாகமும் ஒன்றையொன்று பின்னிக் கொண்டு வால் நுனியில் நின்று புணர்ந்து கொள்ளும் அரியகாட்சியைக் கண்டு பயந்து ஓடியிருக்கின்றோம் என்பதையோ அவனிடம் கூறிவிடவில்லை. - அது இந்தப் பயணத்துக்கான மனநிலையை அவனிடமிருந்து சரித்துவிடும் என அஞ்சினேன். அவனது மெலிதான - சிறு உறுக்கலுக்கும் நீர் சொட்டும் மனதை நான் அறிந்து வைத்திருந்தேன். எண்ணம்பாலையில் சைக்கிளைச் சாத்தி பூட்டிவிட்டு நடந்தோம்.

எல்லையே துமின்றிய வெளியொன்றின் முன்னால் கை நீட்டி “இது தான் வளவு” என்றேன். அவன் மனநிலை பிறழ்வானவனாக என்னை நினைத்துக் கொள்ளப் போகின்றான்.

ஞாபகத்துள் இருந்த எல்லையில் மரக்கட்டைகளை நட்டு முட்கம்பிகளை அடித்து, நடுவில் கல்வீட்டையும், அதன் இடது புறத்திலும்- எங்களுக்கு வலது புறத்திலும் பெரிய மாமரமொன்றையும், வீட்டின் முன்னால் பெரிய நிழல் மரவள்ளி ஒன்றையும் கீறினேன். மாமரத்தின் அருகில் தும்புத்தடிக்கம் பொன்றை ஆழ இறக்கி ஜிம்மியை கட்டி - கோழிக்காலை - வாத்துக்கள் - முயல்கூட்டையும் கீறி நிறைவு செய்து காட்டினேன். அவனது கண்களில் ஆச்சரியம் முளைத்ததைக் கண்டேன். வீட்டுக்குள் இருந்து அம்மாவின் குரல் சாப்பிட அழைத்தது.

முயல்கூட்டிற்கு பின்னிருந்து அக்காவும், அண்ணனும் வெளவால் சூப்பிப்போட்ட முந்திரியம் பழங்களைப் பிய்த்து கொட்டைகளை வீட்டுப் பின் முலையில் புதைத்து விட்டு, கிணற்றுத் துலாவை அண்ணன் இழுத்து தண்ணியள்ள இருவருமாக கைகளைக் கழுவிக்கொண்டு உள்ளே ஓடினார்கள். புத்தக ஒற்றைகளை அடுக்கி கண்ணாடிக்குள்ளால் ஊசுக்கு நூல் கோர்க்க நூலின் தலையை வாங்குகுள் வைத்து எச்சில்படுத்தி நுழைத்துக் கொண்டிருந்த அப்பா “தம்பி எங்கே?” என்ற அதட்டலுடனான குரல் எனக்கும் கேட்டது.

அப்பா என்றால் சரியான பயம். அவர் பார்வைக்குள் இருந்து தெறிக்கும் ஒளிக்கீற்றுக்கள் எங்களைக் கட்டிவிடும். பின் அவரது வார்த்தைகளே அதை அவிழ்த்து இயல்புக்குக் கொண்டுவரும்.

மகனின் கையை விட்டுவிட்டு வளவுக்குள் கால்வைத்தேன். இழகிச் சுருங்கிய நான், பாதி தொடை தெரியும் சின்னக் காற்சட்டையுடன் ஓடினேன்.

அக்கா வாயில் கோப்பையை வைத்து சத்தம் எழுப்பியபடி தண்ணியை உறிஞ்சிக் குடித்தாள். எனக்கான கோப்பையில் தண்ணிச் சோத்துடன் உறுகாய்த் துண்டும், கருவாட்டுப் பொரியலும் இருந்தன. என்னைச் சாப்பிடச் சொன்னவள் அவனுக்கு “வேண்டுமா?” என்றாள். அவன் குறுக்காக இல்லையெனத் தலையாட்ட “நல்லது நாய்க்குத் தெரியாது” என்று விட்டுச் சென்றாள்.

அவனை அழைத்துக்கொண்டு வீட்டின் அறைகளைச் சுற்றிக் காட்டினேன். அப்பாவின் அறைக்குள் நுழைந்து பெரிய மர அலுமாரியைத் திறந்தேன். அது புத்தகங்களால் நிறைந்து கிடந்தது. எனக்கான அடுக்கில் இருந்த சித்திரக் கதைகள், பஞ்சதந்திரக் கதைகள், முல்லா கதைகள், விக்கிரமாதித்தன் கதைகள், நாடோடிக் கதைகளடங்கிய புத்தகங்களைக் காட்டி இவை எங்களின் விடுமுறைக்கானது என்றேன்.

நூலை தைத்துக்கொண்டிருந்த அப்பாவைக் காட்டி “இதுதான் அப்பப்பாவா?” என்றான். அவன் பிறக்கமுன் என் அப்பா இறந்து போயிருந்தார். அப்பாவிடம் அனுமதியை எடுத்து வைத்திருந்த அண்ணன் கூப்பிட்டான் - வெளியே வரும்படி, வீட்டிலிருந்து பெற்றுக்கொண்ட விடுதலையுடன், மகிழ்ச்சியை அள்ளிக்கொண்டு மணலில் கால்புதைய ஓடினோம். - அவனும் பின்னே வந்தான்.

அது. விராலி, ஈச்சை, கண்ணா, காயான், பிரம்பு, சக்கசா, காயஞ்சோண்டி, நாயுண்ணி பற்றைகளும், சுரவணை, விண்ணாங்கு, மதுர, பாலை, தேக்கு, விளா, புளி, சூர, கார, நாவல், கிளிசரியா, மஞ்சவண்ணா, வீர, புங்கை, பூவரசு மரங் களாலும் ஆக்கப்பட்ட அண்ணளவுக் காடு. அதன் நடுப்பகுதியில் பாக்கியராசா அண்ணனின் அம்மம்மாவின் கல்லறை இருந்தது. அந்த வளவிற்குள் எங்கள் கால்படாத சூனியப்பிரதேசம் அதுதான். நாங்கள் வீரம் நிறைந்தவனாக நினைத்துக் கொண்டிருந்த அண்ணன் மட்டும் எங்களைத் தூரத்தே பார்த்திருக்க விட்டு கல்லறையின் ஓரத்தில் ஊதாநிறத்தில் அல்லது வெள்ளையில் பூத்திருந்த பட்டிச் செடியை ஓடிச்சென்று புடுங்கிவருவான்.

பட்டிச்செடிகளைப்பிடுங்கி அதன் வேர்களை மருந்துக்கடைக்கு விற்கலாம் என்ற - விளையாட்டின் போது உழைக்கும் ரகசியத்தை அண்ணன்தான் சொல்லித் தந்தான். அதில் கிடைக்கும் சில்லறைகளைக் கொண்டு, பின்னேரம் கோயில டிக்கு விளையாடப் போவதாக கொட்டகைக்கு படம் பார்க்க போவோம். அண்ணன்தான் படத்தையும் தீர்மானிப்பான். பெரும்பாலும் அதிபயங்கர சண்டைக் காட்சிகள் நிறைந்த தாகவும் ஈஸ்ட்மென்சலராகவும் அது இருக்கும் "வெத்திலை போடுவம்" என அண்ணன் காரமரத்தில் ஏறினான்.

"நீங்க வெத்தில போடுவீங்களா?" மகன் கேட்டான்.

"நீயும் போடலாம்" என இழுத்துக் கொண்டு போனேன். இப்போது எந்த மரமும் அங்கிருக்கவில்லை. சிதைந்த வீடுகள், எல்லையிடப்பட்ட கம்பிச் சருள், மஞ்சள்-சுருப்பு பட்டிகள் தான் மிச்சம்.

காரக்காயை, கார இலையில் வைத்து மடித்துச் சப்புவோம். காரக்காய்கள் பச்சையாக இருந்து, முற்றி மஞ்சளாகி பழுத்துக் கபிலமாகும்.

அக்கா அதைக்கண்டு கூப்பிட்டாள். ஈச்சம் முட்கள் குத்தாமல் மட்டைகளை காலால் மடக்கி சிவந்து விரிந்து கிடந்த குலையை ஓட்டுச் சில்லால் அண்ணன் அறுத்தெடுத்தான்.

"இது தான் ஈச்சை".

"இது" பக்கத்தில் நின்ற பிரண்டையைப் பார்த்துக்கேட்டான்.

"இது சாப்பிடக்கூடியது"

தேங்காய்ப்பூ, லெட்சவட்டை, குறிஞ்சா, சிறு குறிஞ்சா, முஸ்டை, முருங்கை, குப்பைமேனி, திராய், வாதராணி, மாம்பாஞ்சான், முள்ளி, முல்லை, அகத்தி, முடக்கொத்தான் என கீரைகளையும் அம்மா சமைப்பாள்.

அண்ணன் தலைவனாகி கட்டளைகளைப்பிறப்பிக்க நாங்கள் படைவீரர்களாய் பின்தொடர்ந்தோம். பாக்கியராசா அண்ணன் வளவுக்குள் ஒரு முட்கம்பியைக் காலால் மிதித்துக்கொண்டு, மேல்வரியைத் தூக்கிப்பிடித்தான் வாசலைப் பெருப்பித்தான் அண்ணன்.

அற்புதக்குகை வாசலினூடு அதிசய உலகத்தினுள் சென்றோம். நாங்கள் இளவரசர்களானோம், இடையில் வாள், நெஞ்சில் கவசம். எதிரில் வந்த பச்சைக் கிளை எதிரிகளை வெட்டிச் சிதறடித்து முன்னேறினோம். அண்ணன் சைகையில் பதுங்கும் போது கைகளில் துப்பாக்கிகள் இருந்தன. கிளை விட்டோடிய கொடியில் கிரண்டிடுக்கள் காய்த்திருந்தன. உண்மையிலும் அது மகா அதிசயமான உலகம். எங்களின் மனோ நிலைக்கமைய, தன்னை மாற்றிக் கொண்டிருக்கும். ஒவ்வொரு நாளும் புதுப் புதுவிதமாய் ஒரு உணர்வைப்பரிமாற, அதனுள்ளிருந்து எழும் சிலிர்ப்பு, இறக்கை முளைத்து நாளையிலும் கூட்டிவரும்.

எங்களின் வீர சாகசங்களுக்கான வளவு

“நாங்கள் மருந்தைச் சாப்பிட்டோம், நீங்கள்- நோய்களைச் சாப்பிடுகின்றீர்கள்” என்றேன்.

“உன்னிடம் மன்னிப்புக் கோருகிறேன், அவைகள் எல்லாவற்றையும் உனக்கு காட்டிவிட முடியாமலிருக்க, அவைகளில் பாதி நஞ்சாகக் காட்டப்பட்டு மறைக்கப் பட்டுவிட்டன, மகனே”.

“நீ மழைபெய்து ஓய்ந்த நேரங்களில் மண்ணை அளைந்திருக்கிறாயா? அதன் சுவை அலாதியானது.”

கார்த்திகைச்செடியில் கொக்கும், கோடைச்செடியில் வெய்காயமும் முளைத்திருக்கும் மந்திரமாரி, வெள்ளத்தினுள் இன்னும் மாயங்காட்டும்.

மின்னிக்கண்ணான், பனையான், விரால், குறட்டை, சுங்கான், ஏறுகெழுத்தி, பொட்டியான், வால்பறவை, உளுவை, செவிழி, செங்கணையான், விலாங்கு, மீசைக்காரி என இழையும்.

வெள்ளத்துள் நடந்து மின்னிக்கண்ணானை ஓட்டை டின்னில் பொத்தி னேன். தங்கூசியில் அண்ணன் கம்பில் கட்டிய தூண்டிலில் பனையான் பிடித் தோம். அவன் டெனிம் நீளக் காற்சட்டை நனையும் என்றான். அழுக்கு நீரில் கிருமி என்று எதிர்ப்புசக்தியை உண்டாக்க பயந்த உலகத்துள் ஒழிந்து கொண்டான். கார்த்திகைப் பூவில் படைப்பின் அதிசயத்தைப் பார்க்கச் சொன்னேன். பூதானே எனத் தூக்கிப்போட்டான்.

அவனை அழைத்துக் கொண்டு பண்ணை வீடாக இருந்த வளவைச்சுற்றினேன். கையில் முயற்குட்டியொன்றைத் தடவிக்கொண்டே நடந்தோம். அவனை ஜிம்மிக் குத் தெரியாததால் உறுமிக்கொண்டு இருந்தது.

சுருமேகம் கட்டிப்பிடிக்க பூமி இருண்டது. வீட்டைப் பார்த்து புயலை ஊதினேன். கூரை பறந்தது. சுவர்கள் சாய்ந்தன. எல்லோரும் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு பக்கத்து யோகமக்கா வீட்டுக்கு ஓடினோம். அப்பா என்னைத் தூக்கி யிருந்தபோதும் அறுந்து வளைந்து கிடந்த கம்பி கையைக் கீறிய தழும்பை தடவிக் காட்டினேன்.

பக்கத்து வீட்டு வாசந்தட்டியை இறக்கி, உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு புயலைக் கடந்த கதையை ஓட்டினேன்.

எங்களின் புத்தகங்கள் மழையை விழுங்கிப் பருத்து இறந்து போயின, காலத்தைக் கடத்த உறவினர் வீடொன்றில் தங்கியிருந்ததைச் சொல்லிவிட்டு வளவின் பின் பக்கத்தில் தரையுடன் பாதிச் சுவரையும், மேலே ஓலையாலும் வேயப் பட்ட வீடொன்றைக் கீறினேன். புத்தகங்களை இழந்த சோகத்தில் மூழ்கியிருந்த அப்பா எங்களை அழைத்து அவர் முன்னே இருக்கச் செய்து, எதிர்காலம் குறித்தான கனவுகளை விசாரணை செய்தார்.

இப்போது - இந்த நிலையில் அப்பாவைப் பார்க்க வேண்டாமென அவனின் கண்களை மூடினேன். ஓளிவட்டம் சுற்றியது போல இரத்தவட்டப் பின்னணியில் கைகளை அகலவிரித்துக் கிடந்தார். அவரின் முகம் குத்துக்களைச் சுமந்து விகாரமடைந்திருந்தது.

எள்ளினியராக வருவேனென்ற அண்ணன் படகேறி இயக்கத்துக்குப் போய்விட்டதாக அம்மாதலையிலடித்துப் புலம்பிக் கொண்டிருந்தான். எங்கள் கூடு சிதைந்துபோனது. அம்மாவும், அக்காவும் பரினாசுக்கு நூல் சுத்த வாழ்க்கை உருண்டது. நூல் வாங்கி வருவதும், சுற்றியதைக் கொண்டு கொடுப்பதும், பசைபோக நூலைக் கசக்கிக் கொடுப்பதும் என் வேலையானது. மாதமொருமுறை பரினாஸ் வீட்டு முற்றத்தில் தொலைக்காட்சியில் படம் பார்க்க மூவரும் சென்று வந்தோம். அண்ணன் ஒரு கோயில் படம் பார்த்த அன்று கதறியழுது அடுத்த நாள் காய்ச்சல் கண்டான், அக்கா.

இப்படியே ஒரு நேரக்கஞ்சியுடன் அல்லது அவித்த மர்வள்ளிக்கிழங்கு அவிவலுடன் நகர்ந்த பின்னைய நாட்களைக் காட்டாமல் வளவைவிட்டு வெளியேறி சைக்கிளில் அவனை ஏற்றிக்கொண்டு கோயிலடி வெட்டைக்கு மிதித்தேன்.

நான் வெளியேறியதும் வளவு சிதைந்து பற்றை களாலும், அழுகிய குப்பைகளாலும் நிறைந்தது. வேலிகள் அழிந்து எல்லையை இழந்தன.

கோயிலடி வெட்டைக்குள் நுழைந்த நான் மீண்டும் இளையவனானேன். அண்ணனின் நெறியாள்க்கையில் படக்காட்சி யொன்றை நடிப்பதற்காக பாத்திரங்கள் உருவாக்கப் பட்டன. சண்டை, சோகம் என நடிப்பை அவனுக்குக் காட்டினேன். நான் நாகேசாக செய்த சேட்டைகளைப் பார்த்து அவன் சிரித்தான். அவனைத் தள்ளியிருக்கச் செய்து விட்டு பந்தை எடுத்து உதைத்துத் தள்ளினோம்.

ஓழுங்கைகளுக்குள்ளால் வாகனத்தைச் செலுத்தி ஓடிக்கொண்டிருந்தேன். அவனோ மூச்சிரைக்க “அப்பா, அப்பா” கத்திக்கொண்டே பின்னுக்கு வந்தான்.

கோயிலடி வெட்டையில் பெரிய ஆலமரத்தில் கட்டப் பட்டிருந்த பத்தடி நீளமான ஊஞ்சலில் அவனை அமரச்செய்து, அவனை இறுக்கிக் கொண்டு நானும் அமர்ந்தேன்- அக்கா பின்னே இருந்தான். முகம் தெளிவில்லாத நான்கு, ஐந்து பேரும் இருந்தார்கள். அண்ணன் ஒரு பக்கமும், எதிர்ப்புறத்தில் பெரியம்மாவின் மகனும் உந்தினார்கள். அவன் மூச்சு ஏறி, இறங்கக் கத்தினான். - அந்த ஓலிக்குள் பயமும், சந்தோசமும் பின்னியிருந்தது. இறங்கி தலைசுற்றி நின்றவன் வீட்டுக்குப் போய்விடுவோமென இழுத்தான்.

“குண்டடித்து விளையாடி விட்டுப் போவோம்” என்றேன். “வாசிப்பவர்கள் மீட்டிக்கொள்வார்கள் நாம் போவோம்” அடம்பிடித்தான். அவன் வயிற்றுக்குள் இருந்து பசியின் சத்தம் எழுந்ததை உணர்ந்தேன்.

பிற்பகல் மூன்று மணி. சைக்கிளில் அவனை இருத்திக்கொண்டு மிதித்தேன். அவன் அவனாகவே இருந்தான். நானோ ஓட்டிய நினைவுகளில் இருந்து மீளமுடியாமல் இழுபட்டுக் கொண்டே வந்தேன்.

2016.01.16.09.32

தேள்வத்தை ஜோசப்

நான் எப்படி ஒரு படைப்பாளியானேன். எழுத்தாளன் ஆனேன் என்பது பற்றி நானே முடிவில்லாமல் சிந்திப்பதுண்டு. எனது பெற்றோர் குறிப்பாக ஆனா (தந்தை) - அவருடைய கண்டிப்பு அதற்கு கூறும் குறையாத அன்பு-பாசம் அவருடைய உழைப்புகண்ணியம் நேர்மை எங்களுக்கான அவருடைய தியாகங்கள், வார்த்தைகளால் அன்றி வாழ்ந்து காட்டிய முறைமை ஆகியவைகள் எனக்குள் மெல்ல மெல்ல இயங்க ஆரம்பித்து என்னையறியாமல் எனக்குள் ஒரு கலைஞனை உருவாக்கி யிருக்கலாமோ என்று நான் எண்ணுவதுண்டு. ஆனால் எழுத்து வெளிப்பாட்டுக்கான காரணம்.. கையில் கிடைத்ததை எல்லாம் சலிப்பின்றி வாசிக்கும் பழக்கம் ஏற்படுத்திய உந்துதலும் என்னை எழுதத்தூண்டியிருக்கலாம்.

தென்னிந்திய உமா, நம்மூர் கதம்பம் (வீரகேசரியின் கே.வி. எஸ். வாஸ் அவர்களின் மகன்மோகன் நடத்திய சஞ்சிகை) இரண்டிலும் சில கதைகள் எழுதியிருந்தேன். கதை படித்துக் கதை எழுதிய கதைகளாகவே அவைகள் இருந்து விட்டன. பேப்பரின் பெயர்வந்த மகிழ்வுடன் முடிந்துவிட்டவை அவை. வீரகேசரியின் தோட்ட மஞ்சரி ஆரம்பித்த புத்தியில் தோட்டத்து நடப்புக்கள் பற்றி இரண்டு மூன்று கட்டுரைகள் எழுதினேன். பிறகு சின்னதரக ஒரு கதை எழுதி அனுப்பினேன். கொஞ்சக்காலம் கழிந்து தோட்ட மஞ்சரியில் அது பிரசுரம் பெற்றது. 1962 கடைசியாக இருக்கலாம். படிப்...பூ! என்பது கதையின் பெயர். தோட்டத்துப் பெரிய கணக்கப்பிள்ளையின் செல்ல மகன் பதுளைப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு படிக்கப்போனகதை அது.

பாலாஜி என்கின்ற அந்தக் கால வீரகேசரி ஓவியர் வரைந்த படத்துடன் பிரசுரமாகி இருந்த கதை அது என்றாலும் 'இந்த வாரச்சிறுகதை' என்னும் அந்தஸ்துடன்

நானும் எனது பாத்திரங்களும்

வேறு ஒரு கதையே அந்த வாரம் வெளிவந்திருந்தது.

தோட்டத்து மக்களுக்காக ஒதுக்கிய பக்கங்கள் என்பதால் தோட்டக் காட்டிலிருந்து யாரோ... என்பதுடன் என்னுடைய படிப்பூ விடுபட்டுப் போயிருக்கும். ஆனாலும் எனது முதல் மலையகக் கதையே இந்த மக்களின் கல்வி சார்ந்த அக்கறை இன்மை பற்றியதாக இருந்த விட்டதில் எனக்கும் ஒரு திருப்தியே.

இதே 62 ல் தான் மலையக எழுத்தாளர் களுக்காக வீரகேசரி ஒரு சிறுகதைப் போட்டியை அறிவித்திருந்தது. முதல் பரிசுபெற்ற சிறுகதையாக எனது "பாட்டி சொன்ன கதை பிரசுரம் கொண்டிருந்தது. (1963 மார்ச்)

1960 களின் ஆரம்பத்தில் மலையக மக்கள் பற்றிய சிறுகதைகள் அவ்வளவாக இல்லை. மலையகம் என்கின்ற பிரதேசம் ஈழத்து மக்களிடையே, அதிலும் குறிப்பாக மற்றப் பிரதேச தமிழ் மக்களிடையே கூட அறிமுகமற்ற ஒரு இருண்ட பிரதேசமாகவே இருந்தது.

செந்தூரனின் 'உரிமை எங்கே' (கல்கி) என்.எஸ். எம். ராமையாவின் 'ஒரு கூடைக்கொழுந்து' (தினகரன்) வ.அ.இராசரத்தினத்தின் 'அண்ணை' (தாமரை) அ.செ.மு.வின் 'காளிமுத்துவின் பிரஜா உரிமை (ஈழகேசரி) என ஒரு நாலைந்து கதைகளே மலையகம் பற்றிப் பேசும் கதைகளாக அறியப்பட்டிருந்தத காலம் அது.

அப்படியானதொரு சூழலில் வீரகேசரி போன்றதொரு பிரபலமான பத்திரிகையில், மலையகம் என்னும் அடையாளத்துடன், முதல் பரிசு பெற்ற சிறுகதை என்னும் முக்கியத்துவத்துடன் வெளிவந்த 'பாட்டி சொன்ன கதை' எனக்கு ஒரு பரவலான அறிமுகத் தையும், கௌரவத்தையும் தேடிக்கொடுத்திருந்தது என்பது வியப்பானது அல்ல.

எங்கள் ஆளு தன்னந்தனியனாக 1920 களில் கடல் தாண்டி ஊவா கட்டவளைக்கு (தேயிலைத் தோட்டத்தின் பெயர்) வாத்தியாராக வந்து சேர்ந்தவர்.

ஆளு, அம்மா, ஒரு அண்ணன், ஒரு தங்கை, மூன்று தம்பிகள் என்று எட்டுப் பேர் கொண்ட எங்கள் குடும்பம் அன்றி வேறு உறவுகள் அல்லாதவனாக நான் இருந்த காலம் அது.

தெளிவத்தைத் தோட்டத்துக்கு உத்தியோகம் பார்க்க வந்தபோது மாரியப்பன், தில்லன்,

பொன்னுசாமி, முத்துசாமி, என்று நாலைந்து நண்பர்கள் இருந்தார்கள். பாடசாலை நட்பு என்பதெல்லாம் ரயில் ஸ்டேசன் மாதிரிதான். பாடசாலையுடன் சரி.

உறவும் நட்பும் உடன் இருந்ததால் எனக்குக் கடிதம் எழுத யாரும் இருக்கவில்லை. நீலக்கவர் ஏர்மெயில் இருந்திருந்து ஆளுவுக்குவரும். சின்னப்பயலான எனக்கு வராது. தன் பெயருக்கு தபாலில் ஒரு கடிதம் வருவதில் உள்ள பெருமை எத்தனை மகிழ்வானது.

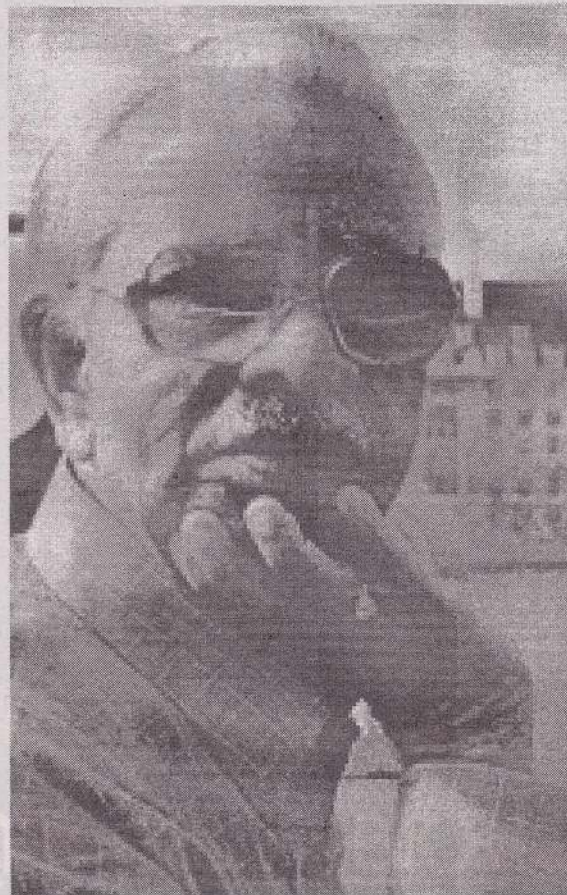
பாட்டி சொன்ன கதை இரண்டு வாரக் கதையாக வீரகேசரியில் வந்த பிறகு அந்த பெருமைமிகு மகிழ்வின் புனிதம் எனக்குப் புரிய ஆரம்பித்தது. முகம் தெரியாத, முகவரி தெரியாத எத்தனை எத்தனை பேர் எனக்குக் கடிதம் எழுதி இருந்தார்கள். அண்டை அயல்தோட்டங்களில் இருந்து மட்டும் அல்ல யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பில் இருந்தெல்லாம் எழுதி இருந்தார்கள்.

உறவே இல்லை நட்பே இல்லை என்பதெல்லாம் எப்படிப் பொய்யாய்ப்போய்விட்டன. உறவும் நட்பும் எனக்கு ஊரெங்கும் இருக்கின்ற அற்புதம் நடந்தது. அந்த உணர்வின் வலிமையும் கூட எனது எழுத்துத் தொடர்ச்சிக்கும் வளர்ச்சிக்கும் ஒரு உந்து சக்தியாக அமைந்திருக்கலாம்.

இளமைத்துடிப்பில் தன்னையறியாமல் தன்னையிழந்து தவறிழைக்கவிருந்த தனது பேத்தியை ஒரு கதை சொல்வதன் மூலம் திருத்தி விடும் பாட்டியைப் பிரதான பாத்திரமாகக் கொண்ட கதை.

'எனது பாட்டி சொன்ன கதை' ஏலேலோ பாடுவதன் மூலம் தங்களது உழைப்பின் களைப்பை போக்கிக்கொள்ள முடியும் என்னும் நம்பிக்கையைப் போல் நாட்டார் பாடல்கள் மூலம் ஒரு சமூகத்தின் வரலாற்றை ஆவணப்படுத்த முடியும் என்பதைப் போல, ஒரு கதையின் மூலமும் நாலு பேரைத்திருத்த முடியும் என்னும் எனது நம்பிக்கையால் உருக்கொண்ட பாத்திரம் அது.

பதினாறு வயதில் பருவக் கோளாருக்குப் பலியாகி, கெட்டுப் போய் அவமானப்பட்டு, அப்பனைத் தற்கொலைக்காளாக்கி, வாழவும் தெரியாமல் சாகவும் தெரியாமல் சின்னாபின்னப்பட்டு ஒரு பெண் குழந்தையைப் பெற்றுத்தாயிடம் கொடுத்துவிட்டு, வாழவேண்டிய சின்னவயதில் ஊத்தைப்பெயருடன் செத்துப்போய் விட்ட தன்மகளின் கதையை, தான் வளர்த்த பேத்திக்குச் சொல்லி அவளை திசை திருப்பி

விடுவதாக இந்தக் கதையை அமைத்திருந்தேன்.

'உங்காயவுக்கு நேர்ந்த கதி உனக்கும் நேரனுமா' என்னும் பாட்டியின் கேள்வி பேத்தியை மட்டுமல்ல வாய்க்காலையும் திடுக்கிட வைத்தது.

சிறுகதைத்துறை மீது எனக்கு இருந்த மோகம் காரணமாகவோ என்னவோ கதையின் பெயர்கூட பாட்டி சொன்ன கதை என்றே அமைந்து விட்டது.

'இந்த தோட்டத்துச் சனங்களுக்குப் பண்பாடில்லை, கற்பில்லை, பெண்மையின் மகிமையில்லை, என்றெல்லாம் வைக்கப்படும் குற்றச்சாட்டுக்களை மிக மூர்க்கமாக மறுதலிக்கிறது உங்கள் படைப்பு என்று அமரர் பெனடிக்ட்பாலன் குறிப்பிட்டது எனக்குப் பிடித்திருந்தது. 1963 மார்ச்சில் வெளிவந்த இந்தச் சிறுகதை இன்னும் பேசப்படுகிறது என்பது எத்தனை மகிழ்வானது.

இலங்கைத் தமிழ் சிறுகதையின் உன்னத நிலையை எடுத்துக்காட்டும் முதல் வரிசைப் படைப்புக்களில் பாட்டி சொன்ன கதை நிச்சயம் இடம் பெறும். உலகத்தரம் வாய்ந்த சிறுகதை என்று குறிக்கின்றார் பேராசிரியர் துரைமனோகரன்.

மலைமுரசு இதே காலகட்டத்தில் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் எனது 'நாமிருக்கும் நாடே..' முதற்பரிசு பெற்றுக்கொண்டது. (1963 ஏப்ரல்)

கள்ளத் தனமாக வேணும் காசனுப்பி கடல்போன்ற சீமையில் (இந்தியாவில்) காணி வாங்கிப் போடுவதில் இந்த மக்கள் காட்டும் ஆர்வத்தை இந்த நாடு எனது நாடு என்று உணர்வதில் காட்டுவதில்லை. இதுதான் உங்கள் நாடு என்னும் உணர்வினைக்கூட காலம் காலமாக இவர்களை வழிநடத்திய தலைவர்கள் இந்த மக்களிடம் ஏற்படுத்தவில்லை.

ஆற்றில் ஒரு கால் சேற்றில் ஒரு கால் என்னும் நிலைமைகள் இனிவேண்டாம். நாமிருக்கும் நாடு நமதென்பதறிவோம் என்பதை மையக்கருத்தாகக் கொண்ட கதை இது.

மு. நித்தியானந்தன் அவர்களால் 1979 இல் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வெளியிடப்பட்ட எனது முதல் சிறுகதைத் தொகுதியின் பெயராகவும் அமைந்துவிட்ட தலைப்பு இது.

வீரகேசரிபோல் ஒரு விரிந்த தளம் இல்லையாயினும் மலையகமெங்கும் எழுத்துடனும் வாசிப்புடனும் மலையகம் என்கின்ற உணர்வுடனும் இயங்கிய சகலர் மத்தியிலும் எனக்கொரு மதிப்பைப் பெற்றுக்கொடுத்த ஏடு மலைமுரசு.

நான் எழுத ஆரம்பித்த 63 ல் மட்டும் 16 கதைகள் எழுதி இருக்கின்றேன். மாதத்துக்கொன்று என்னும் விகிதாசாரத்தை விடவும் கூடியதுதான் என்றாலும் கூடுதலாக எழுதியதால் நான் சோடை போய்விடவில்லை. மாறாக தெளிவத்தை ஜோசப் என்னும் பெயர் ஒரே வருடத்தின் கவனமும் அழுத்தமும் பெற்றது. மலையகத்தில் இருந்து சொல்வதற்கான நிறைய விடயங்கள் எனக்கிருந்தன.

இலங்கையர்கோன், வைத்திலிங்கம், சம்பந்தன்

போன்ற முன்னோடிகளின் கதைகளை ஏற்றுப் பிரசுரித்த கலைமகள், ஆனந்த விகடன் போன்ற தமிழகப் பத்திரிகைகள் பிறகு பிறகு ஈழத்து சிறுகதைகள், ஈழத்து மண்ணையும் மக்களையும், பிரதேச மொழி வழக்குடன் பிரதிபலிக்கத் தொடங்கியபின் ஈழத்துப் படைப்புக்களுக்குக் களம் கொடுக்கத்தயங்கின. பகீரதன், பார்த்த சாரதி போன்றோரின் ஈழ விஜயமும் இது பற்றிய விவாதங்களும் இலக்கிய சர்ச்சையாகக் கிளம்பி இருந்தன. அப்பேர்ப்பட்ட தொரு காலகட்டத்தில் என்னுடைய ஊன்றுகோல் என்னும் கதை 1963 ல் கலைமகளில் பிரசுரம் பெற்றதை என்னால் நம்ப முடியவில்லை மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. தன்னுடைய பாற்கஞ்சி ஆனந்த விகடனில் வெளிவந்தபோது தான் கொண்ட பிரவசத்துக்கு எல்லையே இல்லை என்று கூறியுள்ளார். சி. வைத்திலிங்கம் எல்லா எழுத்தாளருக்குமே இது இயற்கையானதுதான்.

அது என்னும் கதை கலைமகளில் 1964 ஆகஸ்டில் வெளிவந்தது. மு. தளையசிங்கம் அவர்கள் தன்னிடம் அந்தக் கதையை படித்துப் பார்க்கும்படி கூறியதாக மு. பொ. கூறியுள்ளார். 'அது' கலைமகளில் வந்தபோது கி.வ.ஜ. எனக்கொரு கடிதம் அனுப்பியிருந்தார். தீபாவளி மலருக்கு ஒரு கதை கேட்டு எனக்கு மிகவும் சந்தோஷமாக இருந்தது.

பாவசங்கீர்த்தனம் என்னும் ஒரு கதையை அனுப்பி இருந்தேன். அவரிடமிருந்து தந்திபோல் ஒரு கடிதம் வந்து. 'பாவசங்கீர்த்தனம்' கிடைத்தது. நன்றி

டிசம்பர் இதழில் பிரசுரிப்போம். தீபாவளி மலருக்கு வேறொரு கதை அனுப்புங்கள் என்றிருந்தது. பேசாமல் இருந்து விட்டேன். அத்துடன் தீபாவளி மலருக்கென்று கேட்டுப்பெற்ற கதை ஏன் டிசம்பருக்குப் போக வேண்டும் என்றும் யோசித்தேன்.

பாவசங்கீர்த்தனம் கிறிஸ்துவ மதம் சம்பந்தமான கதை. தீபாவளியோ இந்து மதப் பண்டிகை. ஆகவேதான் அந்தக் கதை நத்தார் பண்டிகை மாதமான டிசம்பருக்குப் போய்விட்டது.

மதங்களுக்கும் சிறுகதைகளுக்கும் என்ன தொடர்போ தெரியவில்லை! கலைமகளுக்கும் கி.வா.ஜ வுக்குமே அது வெளிச்சம்.

1964 டிசம்பரில் பாவசங்கீர்த்தனம் வந்தது. எனக்கும் மேலும் தலையிடிகள் வந்தன.

1966ல் சிந்தமணி வந்தது. இராஜ அரியரத்தினம் அவர்கள் கவிஞர் ஈழவாணன் மூலமாக சிந்தாமணிக்குக் கதை கேட்டிருந்தார்.

'ஈழநாட்டுக்கு புது அய்யா' என்றொரு கதையை அனுப்பி இருந்தேன். அது தோட்டத்துக் கணக்கப்பிள்ளை பற்றிய கதை. அதை அழகாகப் பிரசுரித்திருந்த ஈழநாடு இன்னுமொரு கதை அனுப்புங்கள் என்று எழுதி இருந்தது. சிறிது காலத்தின் பின் 'சோதனை' என்றொரு கதையை அனுப்பினேன். அது தோட்டத்தில் தொழில் புரியும்

யாழ்ப்பாண ஆசிரியர்கள் பற்றியது. ஈழநாடு அந்தக்கதையை திருப்பி அனுப்பிவிட்டது.

அந்தக்கதை எனது மேசையில் ஒரு ஓரத்தில் கிடந்தது. சிந்தாமணி ஆசிரியருக்காக வந்த கவிஞர் ஈழவாணனிடம் 'சோதனைக்' கதையைத் தூக்கிக் கொடுத்து விட்டேன். சிந்தாமணிக்குள் நுழையும் முன்பிருந்தே ஈழவாணனும் நானும் நண்பர்கள்.

அடுத்தவாரமே ஈழவாணன் கதையுடன் திரும்பி வந்தார். 'என்னை விட்டு விடுங்கள் ஆசிரியர் சொன்னார் இது வேண்டாமாம்.... வேறொன்று தரச் சொன்னார்' என்று தயங்கினார். வாங்கி வைத்துக்கொண்டேன்.

பிறகு சிந்தாமணியில் எனது மூன்று கதைகள் வந்தன. முதலில் 'லில்லி' ஒரு பசுமாட்டைப் பற்றிய கதை. அடுத்தது 'பீலி மேலே போகிறது' மூன்றாவது கதை 'மீன்கள்' இந்த மீன்கள் கதைதான் தமிழில் வெளிவந்த சிறந்த 100 கதைகளில் ஒன்றாக ஜெயமோகன் தனது ஆய்வு நூற்றொன்றில் குறித்துள்ளார்.

மல்லிகை ஆசிரியர் ஜீவா என்னுடன் அன்பாகப் பழகுவார். அட்டைக்குப்படம் கேட்டிருந்தார். என்னிடம் ஒரு நல்ல படம் இல்லாததால் தாமதப்படுத்தினேன். அட்டையில் வெறும் கட்டம் போட்டு அடியில் தெளிவத்தை என்று போடுவேன் என்று உரிமையுடன் கோபித்தவர். கொழும்புக்கு வரும் போதெல்லாம் என்னிடம் கதை கேட்பார். ஒருமுறை கேட்ட போது சோதனைக் கதையைத் தூக்கிக் கொடுத்து விட்டேன். 1967 ஜூன் மல்லிகையில் சோதனை வந்தது. எனக்கும் சோதனை அதிகமானது.

யாழ்ப்பாணத்து வாத்தி தெளிவத்தைக்கு வில்லன் என்னும் ஒரு வகையான விமர்சனக்குரல்களை ஒங்க விட்டு என்னை ஒரு யாழ்ப்பாண விரோதியாகக்காட்ட முயன்றார்கள், செக்ஸ் கதைக்காரன் என்றார்கள், எந்தக் கதையில், என்ன செக்ஸ் என்று கூறத் தெரியவில்லை.

யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து எனக்கு வழங்கப்பட்ட சம்பந்தன் விருது இவர்களுடைய பொய்யான விமர்சனங்களை (Anti Jaffna Man) கேலிக்குள்ளாக்கியது. என்னுடைய பாத்திரங்கள் என்னை மிகவும் வருத்தியுள்ளன. அவஸ்தைக்குள்ளாக்கியுள்ளன.

அவைகளை உருவாக்க நான் பட்ட பிரசவ வேதனைகளை விடவும் உருவாகி வெளிவந்தபின் நான் அனுபவித்த வேதனைகள் ஆனந்தம்.

தெளிவத்தையின் நானிருந்த வேளை எனது பாத்திரங்களால் பாதிப்புக்குள்ளானவர்கள் அல்லது தங்களையே அந்தப் பாத்திரமாக நினைத்துக் கொண்டவர்கள் என்னை ஒரு விரோதியாகவே பார்த்தனர்.

கை இருந்தால்தானே எழுதுவாய் கையை வெட்டுவோம் என்று மொட்டைக்கடிதங்கள் எழுதினார்கள். தனியாக வீட்டில் இருந்த என்னை ஜன்னல்கண்ணாடிகளுக்குக் கல்லெறிந்து அச்சமுட்டினார்கள். வீடு தோட்டத்துரையினுடையது.

விஷயம் துரைவரைபோய் அவர் என்னை ஆபீசுக்கழைத்து உபதேசம் செய்தார்.

உத்தியோகம் பார்த்தோமா சம்பளம் வாங்கினோமா என்றிருக்காமல் உனக்கு ஏன் இந்த வீண்வேலை. ஒன்று எழுதுவதை விடு அல்லது வேலையை விடு என்றார் துரை. வேலையை விட்டு விட்டேன்.

1963 ல் 16 கதைகளை தெளிவத்தையில் இருந்து எழுதிய நான் ஒரே வருடத்தில் (1964) கொழும்பு நோக்கி நகர வேண்டியதாயிற்று.

என்னுடைய கதை மாந்தர்கள் எவருமே நிஜத்தில் இருப்பதை விட மேலான நிலையில் இருப்பவர்களாகச் சித்தரிக்கப்படுவதில்லை. வாழ்வதற்கான அவர்களுடைய போராட்டங்களில் முனைப்புப் பெற்று நிற்கும். துயரங்களையே எனது படைப்புக்கள் முதன்மைப்படுத்தின.

இந்த மக்களின் 90 வீதமான துயரங்களைப் புறமொதுக்கிவிட்டு 10 வீத மகிழ்வுகளை முன்னிலைப்படுத்த முயன்றிருப்பேனாகில் எதார்த்த நிலைமைகளுக்கு கற்பனையலங்காரங்கள் செய்து பார்த்த குற்ற உணர்வுக்கு நானே ஆளாக வேண்டி இருந்திருக்கும்.

1934 ல் நான் பிறந்திருக்கின்றேன். 63 ல் எழுதத் தொடங்கியிருக்கின்றேன். அதுவும் தீவிரமாக எழுதி படைப்பாளியாக ஸ்திரம் பெற்றிருக்கின்றேன். அப்படியென்றால் கிட்டத்தட்ட 30 வயது என்றாகிறது. ஒரு 30 வயதுக்காரனின் பொறுப்புணர்வுடனேயே எனது படைப்புக்கள் எழுந்துள்ளன. பாத்திரங்கள் நிற்கின்றன.

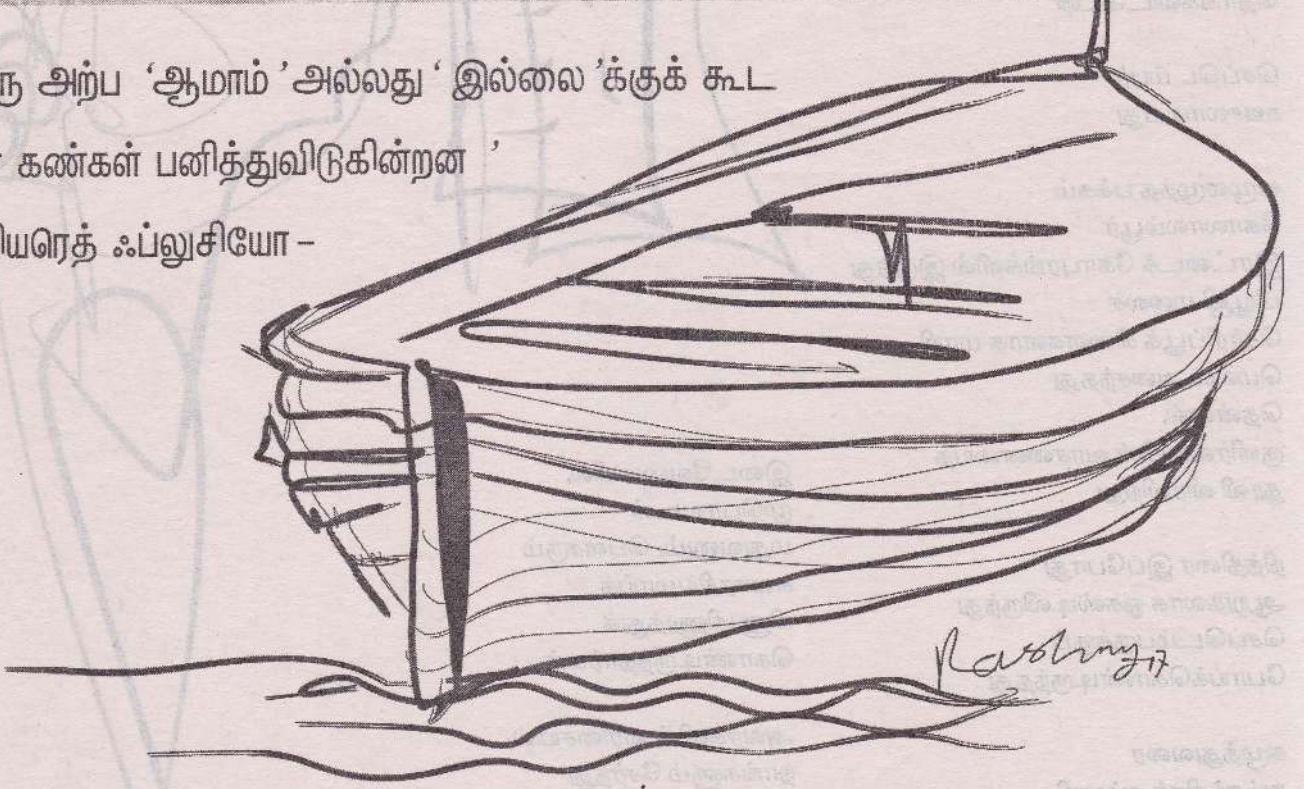
என் மேல் சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டுக்கள் யாவும் அணிசேரா கோபத்தில் என்னை எழுதவிடாமல் முடக்கி விட மேற்கொண்ட முயற்சிகள் மாத்திரமே.

நேற்றுக்கும் இப்போதைக்கும் கூடக் கண்கள் பனித்து விடுகின்றன

'ஒரு அற்ப 'ஆமாம்' அல்லது 'இல்லை' க்குக் கூட
என் கண்கள் பனித்துவிடுகின்றன '

-பியரெத் ஃப்லுசியோ -

ஆம் என்பதற்கும்
இல்லையென்பதற்கும்
இடையில்
கடக்கின்றது கனவு
மறைத்து வைத்த
மெல்லிய ஆடையொன்றை
அணிகின்றது மனம்
அற்றபோதில் பாறைகளைக்
குடைந்து ஒளிகின்றது

நரம்புகளினுள் ஊர்கின்ற
ஒன்றும்
தொடுகைகள் தருகின்ற
மற்றொன்றும்
மனச்சுட்டைகளின் எண்ணங்கள்

ஒளிவெட்டி மினுங்கும்
வானத்தில் விரிவதும்
ஓர் ஆயுள் தீர்ந்தும்
நிலமின்றி அலைவதும்
மனச்சுட்டைகளின் வண்ணங்கள்

வருடங்கள், மாதங்கள்,
நாட்கள், நிமிடங்கள் ...
கணக்கற்ற காலமொன்றில்
ஒரு கை
ஒரு தேடல்
நதி நடுவில்
தோணியொன்றைத் தள்ளிவிடுகிறது

ஏறுதலும் இறங்குதலுமாக
நடுங்குகிறது நிலவு.

தர்மினி

அன்றிரவு
ஓகஸ்ட் முடிந்தது

ஆழியாள்

13/09/2016

கட்டிலில் சரிய முன்
மாதத்தை மாற்றி,
நாட்காட்டியை
லாந்தர் விளக்குப்போல்
தொங்கவிட்டேன்

செப்டெம்பர்
ஊசலாடியது

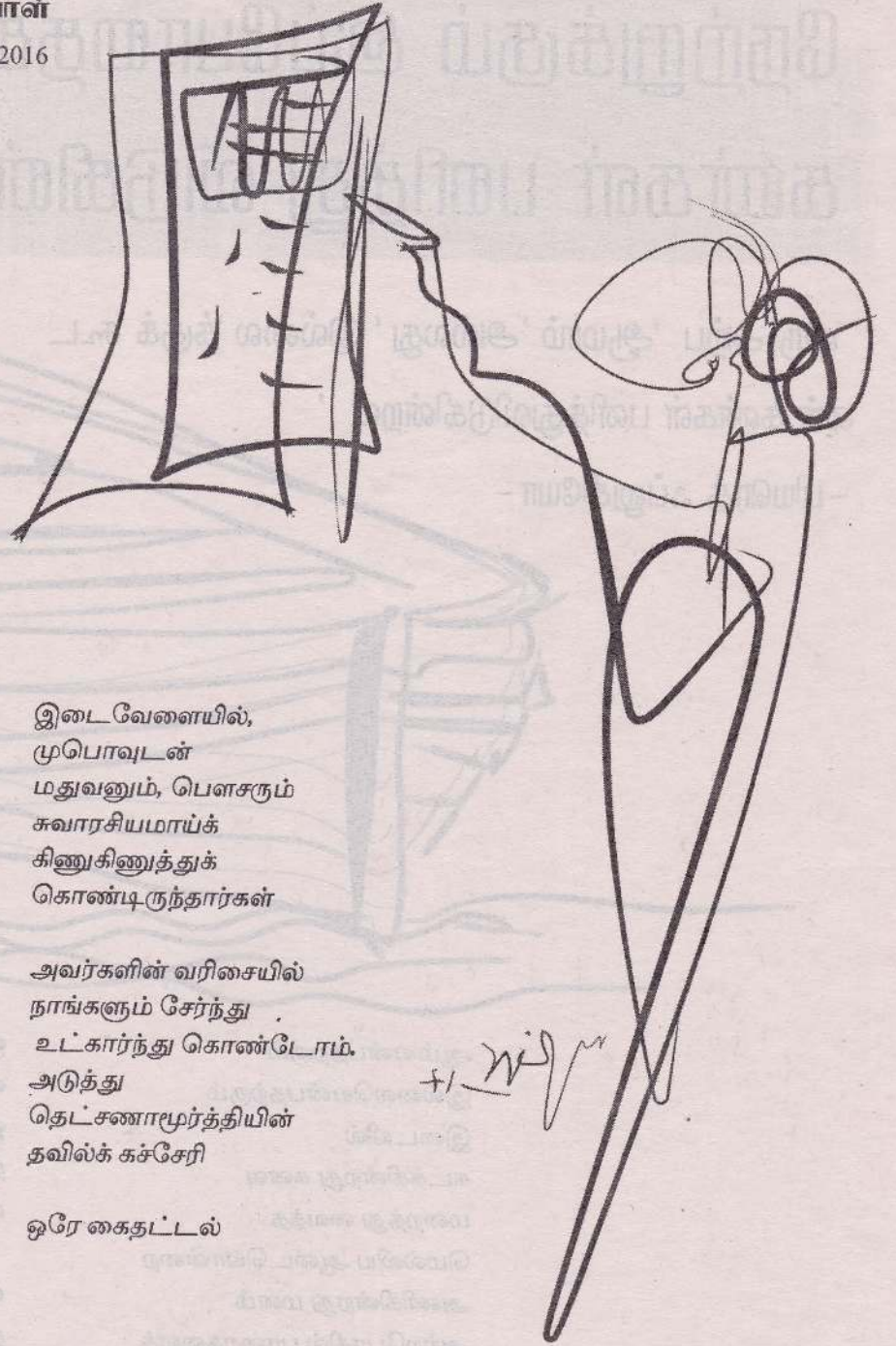
வழுவழுத்த பக்கம்
கோலாலம்பூர்
இரட்டைக் கோபுரங்களில் இருந்து
பியூஜி மலைச்
செர்ரிப்பூக் கிளைகளாக மாறி
மெல்ல அசைந்தது
தென்னல்,
குளிர்மையின் வாசனையைத்
தூவி விரவிற்று

நித்திரை இப்போது
ஆறுதலாக ஓகஸ்டிலிருந்து
செப்டெம்பருக்குப்
போய்க்கொண்டிருந்தது

கழுத்துவரை
நட்சத்திரக் கம்பளி
இரவைப் போர்த்திக்
குறட்டையில் கிடந்த மாதும்,
ஜலிலை
சொர்க்க லோகமாய்
இருக்கிறதென்றாள்
எதேட்சையாக

சரி சொர்க்கத்தை
ஒரு தரம்
பார்த்துவிட்டுத்
திரும்பலாமே என்று
மூவரும் ஒன்றாய்ப் போய்
இறங்கினோம்

அங்கே அந்தோனியோ விவால்டி
நான்கு பருவகாலங்களையும்
அப்போதுதான்
மீட்டி முடித்திருந்தார்

இடைவேளையில்,
முபொவுடன்
மதுவனும், பௌசரும்
சுவாரசியமாய்க்
கிணுகிணுத்துக்
கொண்டிருந்தார்கள்

அவர்களின் வரிசையில்
நாங்களும் சேர்ந்து
உட்கார்ந்து கொண்டோம்.
அடுத்து
தெட்சணாமூர்த்தியின்
தவில்க் கச்சேரி
ஒரே கைதட்டல்

நீத்திரை

செப்டெம்பருக்குப் போன போகும்

நான் கடலாக மாறுகின்றேன்

கடலைப்பற்றி நான்
கற்றுக்கொண்ட பாடங்கள்
உங்கள் எல்லோருக்கும்
தெரிந்திருக்கவாய்ப்பில்லை

நான் பால்வார்த்த ஓடையில்
சிறு பையனாக 'தாண்டபோது'
என்னை மூத்ததம்பி காத்தான்.
அப்போ கடல் எனக்கருகிலிருந்தது.

சிறு ஓடையில் நான்
நீச்சல் புழகிய காலமதில்
கடல் ஆர்ப்பரித்தது
என்னை ஆணலை இழுத்தெடுத்தது.
பெண்ணலை என்னைத்தரத்தித்தரத்தி
கடலினுள் மறைந்து போகும் கணத்தில்
மீண்டும் கரையில் தள்ளும் கடல்
பின், என்னைத் துயர்ப் பாடல்களைப் போர்த்தி
அறைந்தெழும் மணல் படுக்கையில்
அம்மணமாக்கியது.

இன்று கடல்
நான் களங்கப்படுத்தியதாக....
ஒப்பாரியின் ஓலங்கள்
எல்லையற்ற பரப்பில்
சூரியனின் அனல்வெக்கையை
குளிர்மையாக்குகின்றன.
என் சிறு ஓடைக் கடலில்
நிறங்களை மாற்றியிருப்பது
களங்கமா?

அலை அலையென எழுந்து
தரைகளை தரமட்டமாக்கிய
உப்பரிக் காலங்களை
கடல் ஏன் மறந்தது?

நான் தேடுகின்றேன்
"புன்னமரமே புன்னமரமே
நீ கொஞ்சம் நீளாயோ".

வார்த்தைகளைத் தேடுகின்றேன்
என் கைக்குள் அகப்படாத பாடல்கள்
என்னுள்ளே அறைகின்றது.
தொலைந்துபோன அலையோசை
என்னை உசப்புகின்ற கஷனத்தில்
தடுப்புச்சுவர்களை கட்டத்தொடங்கினேன்
மீண்டுமொருவன் பெரலின் சுவரைப்போல்
தரைமட்டமாக்கினான்.
நான் தோற்றுப்போனேன்
சூரியக்குளியலை ரசிக்கின்றேன்
அலையோசைகளை.....
இசைகளாக மீட்கின்றேன்
இந்தக் கடல்
பாற்கடலாய்ப்போனபோது
எப்படி நஞ்சுருவாகியது?

அமுதத்தை உண்ண
நான் கடலினுள் இறங்கினேன்
தேவர்களுக்கு உரியதென
அசரீர் ஒலித்தபோது

நான் மீண்டும் கடலைத் தேடித்தொடங்கினேன்
விசுவாமித்திரன் மீண்டும் வருவானா...?
அகத்தியன் கமண்டலத்தில் அடைப்பானா..?
கடல் ஆர்ப்பரித்தது..அலறியது..
நான் திகைத்துப்போனேன்
ஒன்றன்பின் ஒன்றாக
ஆணலையும் பெண்ணலையும்
வற்றிப்போனது

பாலைவனமாகிப்போன கடல்
மூச்சற்றுப்போனது
நான் கடலாக... மாறத்தொடங்கினேன்
ஆர்ப்பரித்து பாறைகளை உடைத்தெறிந்தது
"கேட்டதைக்கொடுக்கவில்லை" யென்ற
ஒப்பாரி கேட்கவில்லை.

நான் கடல்
நான் நீலக்கடல்
இசைமேதைகள் கற்றொழுக்கட்டும் காண்.

எல்லாக்கேள்விகளுக்கும்
விடையளிக்கமுடியாத புத்தன்
விருட்சத்திற்கும்
மணல் பெருக்கத்திற்குமிடையே
நின்றுகொண்டு
நம்பிக்கையின் பொருளை
வினா வினான்.

விடையளிக்க முடியாத புத்தன்

ஆயிரமாயிரம் வருடமாக
ஒழிந்தும் அமிழ்ந்தும் தீட்சனமற்ற
மர்ம வஸ்தினை அவிழ்த்துப் பார்க்கமுடியாத
மாயத்தின் எல்லையை புத்தன்
தான்தப்புப்புவதற்கு
என்மீது சுழல் கோலை திசைதிருப்பி
பரிநிர்வாணத்தின் தந்தையென்ற முயற்சியில்
தோற்றுப்போனான்.

அப்போது இரவு பத்துமணி
அவனோடு உரையாடமுடியவில்லை.
புத்தனின் போதனைகள் அகத்தில்
ஓர் கால்
குளிரப்பன்னிய நாட்களில்
அவனை..... அகம் உணர்ந்துகொண்டது.

சாமத்துப்பனிக்கூதலில்
நம்பிக்கையின் மறுதலிப்பென்று
அவன் ஞானதிருட்சியை மெய்யென்றான்.
எல்லாவற்றையு தீர்மாணிக்கும்
சத்தி அவனிடமிருந்தது.
தூர்ந்து போன வாய்க்காலை
கார்காலமழையில் துறந்துவிடுவதாக
கடவுளின் வாக்குமூலம்
குப்புறக்கிடக்கின்ற களனியை தீய்த்தது.

கடவுளின் செயலால்
காவிகளற்ற துறவரத்தில்
புத்தன் மீண்டும் மீண்டும்
நம்பிக்கையின் பொருளை
எதிரொலிக்கத்தொடங்கினான்.
ஒழித்தும் மறைத்தும்
வைக்கமுடியாத சொற்கள்
புத்தனை துவம்சம்செய்ததாக
அருவருப்புடனும்
மனவேதனையுடனும் பின் இரவில்
பரிநிர்வாணத்தையடைந்ததாக
பொய்மைகள் கட்டப்பட்டன.
அவன் நாமத்தினால்
ஏக்கம் கொண்ட சயனம்.
ஆயிரம் கதைகளை கட்டவீழ்த்தியது.
எல்லாவற்றையும் மறைத்தும்

புதைத்தும்
யாசோதாவே சரணமென
புத்தன் கனாக்கானத்தொடங்கினான்.
முன்னரும் அவனுடைய கனவுதான்
அவனை வானத்தில்பறக்கவிட்டது.
அவன் தன்னைப் பட்டமென்று?
உணரத்தொடங்கிய கணங்களில்
வேறு வேறு காதைகளைப்
படிக்கத்தொடங்கினான்.
உண்மையில் நம்பிக்கை என்பது என்ன?
அவன் புத்தனிடம்
கேட்கவிருந்த பொழுதுகளை
அவனே தின்று துலைத்தான்.
கோடையில் கருகும்... சுயத்தை
புத்தனிடம் அவன்
வேண்டுவதில்லையென்றாகிய
போதும்.

புத்தனை அவன் கூட்டாளி
என்பதன்
பொருளறியாது நின்றான்.

எல்லாவற்றிலும் நம்பிக்கையுள்ளது
எல்லாவற்றிலும்
நம்பிக்கையினமுமுள்ளது
எங்கும் நாற்றமும் உள்ளது
எங்கும் நறுமணமுள்ளது
புத்தரின் பெயரால்
அவனும் போதிக்கலானான்.
ம் ம்... .

ஒருபாட்டமழை
புத்தனின் தூர்ந்துபோன
கால்வாயை துறந்து கொண்டு
அமிர்தத்தை விதைத்தது

மன நிழல்

- அனோஜன் பாலகிருஷ்ணன்

பனிப் பொழிவு கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்தவாறிருந்தது. சன்னலுக்கால் வெளியே பார்த்தேன். குளிர் காற்று சுழன்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. கைகளை உரசிக் கொண்டு சொகுசான குஷன் இருக்கையில் காலை நீட்டிய மர்ந்தேன். இரண்டடி தள்ளி என் முன்னால் அமர்ந்திருக்கும் மேசையில் செவ்வகவடிவான அகண்ட கண்ணாடியிலான மீன் தொட்டியிருந்தது. அதற்குள் வாலை அசைந்து நெளித்து மீன்கள் மெல்லமாக நீந்தியவாறிருந்தன. இப்போது நேரம் சரியாக இருக்கும். தொலைபேசியை எடுத்து அம்மாவை அழைத்தவாறு கையை நீட்டிச் சாய்வாக வளைத்து சோம்பலை முறித்துக்கொண்டு ஓய்வாகக் கதைக்கத் தொடங்கினேன். அவரோடு கதைத்துக்கொண்டிருக்கும் போதுதான் அந்தவிடயத்தை மிக இயல்பாகச் சொன்னார். “வேந்தனின் கடைசித் தமக்கை கலியாணம் செய்து சுவிலிக்கு வந்துட்டா. போய் ஒருக்கா பார்த்துக் கதைக்கிறீயா?” அந்தச் செய்தி பலதை நினைவு படுத்தியது.

“.....”
“ஹெலோவ்..”

“ஓம்..”

“போய்ப் பார்க்கிறீயா என்றேன்?”

“ஓம்” என்று சொல்லி முகவரியைக் குறித்துக் கொண்டேன். கண்டிப்பாகச் சென்று கதைக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார். அடுத்தமுறை கதைக்கும்போது நிச்சயம் அவர்களைச் சந்தித்திருப்பேன் என்று வாக்குக் கொடுத்துவிட்டு தொலைபேசியை வைத்தேன்.

எனக்கு வியர்த்தது. அச்செய்தி சட்டென்று சர்வ புலன்களையும் உசுப்பித் திகைக்க வைத்தது. வதனன்தான்

அந்தச் செய்தியைப் பதற்றத்துடன் சொன்னான்.

“வேந்தனை சுட்டுட்டாங்கடா...”

சனிக்கிழமை விடுமுறைதானே என்று நித்திரை நிரம்பிவழிய ஒன்பது மணிவரை படுகையிலிருந்தேன். அம்மா முற்றத்தில் மாவிலைச் சருகுகளைக் கூட்டி அள்ளிக் கொண்டிருந்த சத்தம் சன்னலுக்கால் நுழைந்து அரைகுறை நித்திரையைக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தது. அப்போதுதான் படுக்கையிலிருந்த கைத் தொலைபேசி அலறியது. போர்வைக்குள் தேடியெடுத்து காதில்லவக்கவே வதனன் அலறினான். ஒரு நொடியிலே நித்திரை முற்றாகக் கலைந்தது. முகத்தைக் கழுவிட்டு சாரத்திலிருந்து ஜீன்சுக்கு மாறி “பைக்”கை எட்டி உதைத்தேன். உறுமிக்கொண்டு வெளியே செலுத்த அம்மா “டேய் எங்கடா போறா?” என்று குரல் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். காதில் வாங்காமல் “ஆக்சிலேட்டரை” முறுக்கினேன்.

சிறுவயதிலிருந்து என்னுடன் படித்தவன் வதனன். அவன்மூலம் அறிமுகமானவன்தான் எழில்வேந்தன். அவனை வேந்தன் என்று கூப்பிடுவோம். சிவலைப் பொடியன். சுருள்சுருளான முடி. அளவாக வெட்டி கேசத்தைச் சீராக வைத்திருப்பான். இரண்டு அக்காமாருக்குக் கடைசித் தம்பியவன். தூரத்தில் கூட்டம் தென்பட்டது. ஓரமாக “பைக்”கை நிறுத்திவிட்டுச் சென்றேன். அருகே செல்லச் செல்லத் தயக்கம்கூடியது. வேறு நண்பர்கள் நின்றுகொண்டிருந்ததைப் பார்க்க ஓரளவுக்குத் தைரியம் வந்தது. சனத்தை விலத்திக்கொண்டு சென்றேன்.

சைக்கிளில் மல்லாக்காய் வீழ்ந்திருந்தான். தலைப்

பகுதியிலிருந்து இரத்தம் கசிந்திருந்தது. கண்கள் குத்திட்டு நின்றன. வதனன் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதவாறு நின்றான். தலை கிறுகிறுத்து நிக்க முடியாமல் செய்தது. வதனன் என் தோளைத் தொட்டான். என்னால் அழாமல் இருக்க முடிய வில்லை. கூட்டத்தைப் பார்க்க கூச்சமாக இருந்தது. இருந்தும் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் வெடித்து அழத் தொடங்கினேன். இருநண்பர்கள் தோள் மூட்டுக்கால் கையைக் கொழுவி என்னை ஆதரவாகப் பிடித்தார்கள்.

மற்றைய நண்பர்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வந்து சேர்ந்தார்கள். பொலிஸ் கொஞ்ச நேரத்தில் வரும் என்றார்கள். வரும் வரை உடலை மூட துணியேதும் இருக்கின்றதா என்று பார்த்தேன். டில்சன் எடுத்துவருவதாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

பொலிஸ் நிதானமாக வந்தது. அவர்களின் விசாரணை வழமைபோல் தொடங்கியது. நான் ஆர்வம் இன்றி மூலையில் நின்றேன். இராணுவமும் வந்தது. பச்சை சீருடைகளின் நெருக்கத்தில் என்னில் பதற்றம் தொற்றியது. இரண்டு மணித்தியாலத்தில் வாகனத்தில் அவனது உடலை எடுத்துச் சென்றார்கள்.

மதியம் ஆஸ்பத்திரியில் நின்றோம். ஓரளவுக்கு நான் தெளிவாகியிருந்தேன். மருந்து மணமும் அந்தச் சூழலும் ஒவ்வாமைப்படுத்தின. வயிற்றைப் பிசைந்தது. அங்கிருந்து வெளியேற உள்ளூர விரும்பினேன். ஆனால், இந்த நேரத்தில் வெளியேறுவது சரியல்ல. மூத்த தமக்கை அழுது வடிந்த முகத்துடன் வந்திருந்தார். அவருடன் என்ன கதைப்பதென்று எனக்குத் தெரியவேயில்லை. எப்போது வேந்தனின் வீடு சென்றாலும், முகம் மலர்ந்து வரவேற்பார். நான் அவரோடு பலதடவை கதைத்திருக்கிறேன். பிறந்தநாளைச் சேர்ந்து கொண்டாடியிருக்கிறோம். அவர் கரைத்துத் தரும் தேநீரைப் பலதடவை மாமரத்துக்குக் கீழ் பிளாஸ்டிக் நாற்காலியில் அமர்ந்து அருந்தியதுண்டு. இப்போது அவர்களின் வீடு ஒரே கலவரமாக இருக்கும். எந்த முகத்துடன் அங்குச் செல்வதென்று கடுமையான தயக்கமாக இருந்தது. பாடசாலை நண்பர்களில் சிலர் கேள்விப்பட்டிருந்திருந்தனர். ஆஸ்பத்திரி வராண்டாவில் நானும் நண்பர்களும் நின்றிருந்தோம். உறவினர்கள் அதிகம் வரத்தொடங்கியிருந்தனர். ஒருவகையில் அது எனக்கு ஆறுதலாக இருந்தது.

சில நண்பர்கள் முகத்தில் கவலையும் பதற்றமும் விம்மிப்பிடித்துத் தாடைச் சவ்வுகளின் இடையே அசைந்து கொண்டிருந்தது. எளி என்ன செய்யலாம்? வதனன் களைத்துப் போயிருந்தான். அவனைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு வலுக்கட்டாயமாகத் தேநீர்ச்சாலைக்குச் சென்றேன். கூட்டம் கொஞ்சம் குறைவாக இருந்தது. தகராறாற்காலியை இழுத்துப் போட்டுவிட்டு அமர்ந்தோம். பிளேன்ரீ இதமாக இருந்தது. சுற்றிப் பறக்கும் இலையான்களை விரட்டிக்கொண்டு பேச ஆரம்பித்தோம்.

“இவனுக்கு இது தேவையில்லாத வேலை. திரும்பத் திரும்பச் சொன்னோம். அநியாயமாகப் போய்விட்டான்” நான் பேசை ஆரம்பித்தேன்.

வதனனின் குரலில் இருந்து “ஹம்ம்” என்ற சத்தம் மட்டும் பலகீனமாக ஒலித்தது. வேந்தன் வீட்டில் இருக்கும் மீன்தொட்டியின் நினைவு திடீரென்று நினைவுக்கு வந்தது. பாசிபடிந்த கரைகள் பிசுபிசுப்பான நீர்த்துளிகள். கால்வைக்கப் பாசியோடு வழக்கும் கிணற்றுக்கட்டு. மேற்கூரையைப் பெருமூச்சுடன் நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு, தலையைச் சாய்த்து அவனைப் பார்த்தேன்.

எங்களைச் சுற்றி கொஞ்சம் தள்ளி இரு நடுத்தர வயது நபர்கள் வந்து அமர்ந்தார்கள். ஒருவர் முழங்கைவரை நீளம் வெண்ணீல முழுநீள்சட்டையும் மற்றவர் இறுக்கமான கருப்பு டிஷெர்ட்டும் அணிந்திருந்தார்கள். எங்களையே அடிக்கடி பார்ப்பது போல் எனக்கு உள்ளூரத் தோன்றியது. கண் அசைவுகளை அடிக்கடி கவனித்தேன். அவர்களின் முகவெட்டுத்தமிழ் முகம் போல் தோன்றவில்லை. அவர்களாக இருக்குமோ! மிரட்சியும் பதற்றமும் ஒருசேரக் கிளர்ந்தது. வதனை அழைத்துக்கொண்டு அங்கிருந்து வெளியேறினேன். எனக்குள் சந்தேகம் வலுத்தது.

மாலை நான் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டு வந்து விட்டேன். உடம்பு முழுவதும் களைப்பு விரல்களின் நுனியில் பதற்றம் மெலிதாக அதிர்ந்தவாறிருந்தது. ஊர் முழுவதும் கதை உடனடியாகப் பரவியிருந்தது. தினமும் குறைந்தது மூன்று பேராவது சுடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் ஏதோவொரு வகையில் சமாதான காலத்தில் மண்மீட்புப் போராட்டத்திற்குப் பங்களித்தவர்கள். போர் சட்டென்று அமைதியைக் கிழித்துக்கொண்டு ஆரம்பமாக, யாழ்ப்பாணம் அட்டையைப் போலச்சுருண்டது. அச்சம் படிந்த சாத்தானின் கண்கள் தினமும் கொன்றன. வீதிகளிலும் சந்திகளிலும் பின்வளமாகவும் முன்வளமாகவும் சிலர் சாய்ந்து வீழ்ந்திருப்பார்கள். இரத்தக் கறை வீதிகளைத் தடிப்பாக்கியது. சடலங்களைக் கடப்பது தினமும் பழகிய செயலொன்றாக ஆகியாவறிருந்தது. ஆங்காங்கே பலர் காணாமல் ஆக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நாங்கள் ஐந்து நண்பர்கள் எப்போதும் நெருக்கமான நட்பு வட்டத்தில் இருந்தோம். ஆரம்பப் பாடசாலை காலத்திலிருந்து நண்பர்கள். தரம் மூன்று படிக்கும்போது வேந்தன் எனக்கு அறிமுகம் ஆனான். அவன் வீட்டுக்குப் பின்னேரங்களில் விளையாடச் செல்வோம். மிகப்பெரிய வக்குத்தொட்டி கிணற்றடியில் இருந்தது. துலாக்கயிற்றினால் அகண்ட பித்தளை வாளியால் தண்ணீரை அள்ளி வக்குத்தொட்டியை நிரப்பி வேந்தனும் வதனனும் மீன்கள் வளர்த்தார்கள். ஒவ்வொரு மீன்களும் அகண்ட பலாச் சளைகள் போல் பெரியவை. சீமெந்தால் கட்டப்பட்ட தொட்டி என்பதால் மேலேயிருந்தே மீன்களைப் பார்ப்போம். உணவாகச் சோற்றுப் பருக்கைகளைப் போட மீன்கள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு நீரின் மேல் மட்டத்துக்கு எழுந்து வரும். மீன்களின் கண்களை உற்றுப்பார்ப்பேன். உருண்டு திரண்டு வளைந்து மினுங்கும் கற்கள் போல் அவைமிளிரும். அடிக்கடி மீன்களைப் பார்க்கச் சென்றே

நான் அவர்களுடன் நெருக்கமான நண்பனானேன்.

மூவருமாக ஒரே பாடசாலையில் படித்தாலும் வகுப்புப் பிரிவுகள் மாறிக்கொண்டே இருக்கும். ஆனால், பின்னேரங்களில் நாம் செல்லும் தனியார் டியூஷன் சென்டர்களில் எல்லோரும் ஒன்றாகவே படித்தோம்.

வேந்தனின் அப்பா சொந்தமாக லொறி ஒன்று வைத்திருந்தார். அவரே ஓட்டுனர். அத்தோடு நீர் இறைக்கும் எந்திரம் ஒன்றையும் சொந்தமாக வைத்து தேவையானவர்களுக்கு வாடகைக்கு விட்டுக்கொண்டிருந்தார். அவர்களின் தமக்கைமார் இருவரும் அப்போது பள்ளி சென்று கொண்டிருந்தார்கள். நாங்கள் மெல்ல மெல்லமாக வளர அவர்களும் வளர்ந்தவாறிருந்தார்கள்.

சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தேன். இருள் கவியத் தொடங்கியிருந்தது. நுளம்பு திறந்திருந்த சன்னலுக்கால் உள் நுழைந்தவாருந்தது. அதன் ரீங்காரங்கள் சினமூட்டின. அம்மா படியேறி உள்ளே வந்தார். உறைந்திருந்த என் வழுமூப்பான கண்களைப் பார்த்தார். என் இமைகளை இமைத்து அவரின் ஊடுருவலைத் தடுத்தேன். என் பலவீனங்களை உடனே மறைக்கக் கவசங்கள் தேடினேன். "எப்ப எடுக்கிறாங்கலாம்?" அம்மாவின் குரல் பிசிரில்லாமல் என்னைத் தள்ளியது. இமைகளை அசைத்து அம்மாவைப் பார்த்தேன். ஆஸ்பத்திரி மணம் என்னைவிட்டு அகலாமல் இருந்தது. கண்கள் செருக்கிக்கொண்டு வந்தது. என்ன இது? கதிரையை விட்டு எழுப்பப்பின்பிடரியில் கனமேறியதுபோல, கால்தடுமாறச் சாய்ந்து விழப்போனேன். அம்மா என்னை நோக்கி ஓடிவர கண்களில் இருளாடியது.

முகத்தில் ஈரம் பிசுபிசுத்தது. படுகையில் இருந்தேன். மேசை மின்விசிறியின் காற்று என்மீது கவிந்து தடவியது. அருகில் அம்மா நின்றிருந்தார். அம்மாவின் முகத்தில் மெலிதான புன்னகை இருந்தது போல் தோன்றியது. எழும்ப முற்பட்டேன். அம்மா என் தோள்களைப் பற்றிப் படுக்கச் சொன்னார். கொஞ்சம் முதல் வைத்தியர் ஒருவர் வந்துவிட்டுச் சென்றதாகவும், சாதாரண மயக்கம் என்றும் கொஞ்ச நேரம் இளைப்பாறினால் சரியாகிவிடும் என்றும் சொன்னதாகச் சொன்னார். நான் மௌனமாகத் துயிலத் தொடங்கினேன். என் அம்மா கம்பீரமானவர். என் சிறுவயதிலே அப்பா இறந்துவிட்டார். என்னை வளர்த்தது எல்லாமே அம்மாதான். அதிமாக என்னோடு அலட்டியதோ செல்லம் கொஞ்சியதோ கிடையாது. அவரின் சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் கூர்மையானது. அஞ்சல் அலுவலகத்தில் கிளார்க்காக இப்போதும் பணிபுரிகிறார். அம்மாவைப் பற்றி விதம் விதமாக நினைத்தேன். என் தலையணையில் இருந்து அவரின் வாசம் வீசுகின்றது. சிறுவயதில் அவரின் மடியில் துயிலும் அதே நினைவுகள் கிளர்ந்து ஒரு கொடியாக என்னைச் சுற்றி வாஞ்சையுடன் அழுத்திப்படிந்தது. உள்ளூர எழும் வேந்தனின் முகம் என்னைத் திடுக்கிட வைத்தது. வேந்தன் பல தடவை எங்கள் வீட்டுக்கு வந்திருக்கின்றான். ஒழுங்கைக்குள் கிரிக்கெட் விளையாடி இருக்கிறோம். பதினான்காவது பிறந்தநாளின்போது எனக்கொரு 'கிரிக்கட்

பட்' பரிசளித்திருந்தான். இப்போது அது எங்கு இருக்கின்றது என்று தெரியாது. அதனைத் தேடி எடுக்கவேண்டும். நினைவுச் சழிகள் என்னைச் சழி சழியாக இழுத்தது. அழும் அக்காவின் முகம்... இப்போது அவன் வீட்டில் எல்லோரும் கதறி அழுதவாறிருப்பார்கள்.

தன்னைச் சுடுவார்கள் என்று வேந்தனுக்குத் தெறித்திருந்ததோ என்னவோ, அடிக்கடி அவன் சமீபகாலமாக அச்சப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவன் அச்சம் உருகிவழிந்த ஈயம் போல் எங்கள் மீதும் படிந்தது. உள்ளூர அவனைச் சுடுவார்கள் என்று நான்கூட எதிர்பார்த்தது போல்தோன்றியது. நண்பர்கள் சந்திப்பு எல்லாம் மிகவும் குறைந்திருந்தது. விட்டுவிட்டு எங்கையாவது காணும்போது சிரித்துக் கொள்வோம் கடைசியாக அவனைப் பரமேஸ்வராச்சந்தியில் பார்த்திருந்தேன். தலைமயிரைச் சரியாகச் சீவாமல், மேல்சட்டை பட்டன்கள் அலங்கோலமாக ஆங்காங்கே பூட்டப்படாமல் இருந்தது. பெரிதாக நாங்கள் பேசிக்கொள்ளவில்லை. ஆனால் சிரித்துத் தலையாட்டினோம். அதுதான் கடைசித் தலையசைப்பு.

அடுத்தநாள் எழும்பி சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்து பலாமரத்தில் தவவியோடும் அணிலை பார்த்தவாறிருந்தேன். அம்மா அருகில் வந்து என் தோளைத் தொட்டார். தோள் குளிர்ந்தது. அவரைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். "சுதன், நீ அங்க போகாத..". என்றார். ஒருகணம் புரியாமல் நெற்றியைச் சுருக்கி யோசித்துவிட்டு என்ன என்பதுபோல் பார்த்தேன். "யார் யார் பிரண்ட்ஸ் என்று நோட் பண்ணுவாங்கள், புலனாய்வுத்துறையாட்கள் நிறைய நிக்கிறார்களாம்.. உன்னைக் கவனிச்சுட்டாங்க எண்டால் அலுப்புதான்." ஒளிந்திருந்த அந்த அச்சத்தைத் தூண்டில் போட்டுக் குத்தி வெளியே எடுத்துவிட்டார். விறைத்துப் போய் அப்படியே அமர்ந்திருந்தேன். ஏகப்பட்ட யோசனைகள் என்னை அலைக்கழித்தன. போகாமல் இருப்பது ஒருவகையில் ஆறுதலான விஷயம்தான். அவர்கள் குடும்பத்தை என்னால் நேருக்கு நேராகச் சந்திக்க இயலாது. தப்பித்து விடலாம். அதை நினைக்க இன்பமாகவும் இருந்தது. இருந்தும் எனக்குள் எழுந்த குற்றவுணர்ச்சி என் சமநிலையைக் குழப்பியது. அங்கு செல்ல வேண்டும் என்ற உணர்வு எழுந்து அலையாக என்னை அமிழ்த்தியது. அதைவிட அச்சம் என்னைப் பந்தாடிச் சுவைத்தது.

நண்பர்களின் அழைப்பு மாறி மாறி வந்து கொண்டிருந்தது. எல்லோரின் குரலிலும் அச்சம் ஒளிந்திருப்பதைக் கண்டேன். அல்லது நான்தான் அப்படி நினைக்கிறேனோ என்னவோ. எனக்குள் கரைந்தேன். அவனது பிரேதத்தை மறுநாள் அனைத்துப் பரிசோதனைகளையும் முடித்துவிட்டு ஒப்படைத்தார்கள். இனம் தெரியாத நபர்களால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டதாகப் பொலிசார் எழுதிக் கொண்டார்கள். எல்லோருக்கும் எல்லாம் தெரிந்திருந்த சூழலில் தன்னைத்தானே அவை நிரப்பிக்கொண்டன. எல்லாம் சொல்லி வைத்தால் போல் ஆனது. செவிவழியாக அனைத்தையும் அறிந்துகொண்டேன்.

வதனன் மூன்று தடவைக்குமேல் அழைத்திருந்தான். நான் தவிர்ப்பதை அறிந்து நேராகவே வீட்டுக்குள் வந்தான். அவனின் வருகையை அறிந்து உள்ளூர தடுமாறினேன். அதனை வெளிக்காட்டாமல் சுகயீனம் அடைந்தவன் போலும், அதிகம் வருத்தத்தால் வதைபடுபவன்போலும் நடிக்கத் தொடங்கினேன். என்னை அறிய எனக்குத் திடுக்கிடலாக இருந்தது. மரணச் சடங்கை தவிர்க்கத் தொடக்கி விட்டேன் என்பது புலப்பட்டது.

வதனனின் கண்கள் தடித்து வீங்கி இருந்தன. நித்திரையற்று அலைந்த முகம். பொலிவிழந்து வாடிய அவரைக்காய் போல் சுருங்கிப்போய்த் தென்பட்டான். உள்ளூர அது என்னைத் தடுமாற வைத்தது. அவனைவிட நான் கவலையடைந்ததாக நடிக்கத் தொடங்கினேன்.

“நாளை இரண்டு மணிக்கு எடுக்கிறார்கள் நீ காலையிலே வா, வேலையிருக்கு” என்றான்.

“சரி” நான் தலையாட்டினேன். அவன் தலையைத் தொங்கப் போட்டவாறு மௌனமாக இருந்தான். “அக்கா மார்கள் மயங்கி மயங்கி விழுகிறார்கள். நீ வந்து சமாதானப் படுத்தவேண்டும்” என்று சொல்லும்போது நான் உறைந்து போய் கற்சிலையாக அமர்ந்திருந்தேன். தொடர்ந்து “நிறையச் சி.ஐ.டி.க்காரர் வந்து செல்கிறார்கள். அவர்கள் முகத்தைப் பார்த்தாலே தெரிகிறது..” என்றான்.

என் கால்தொடைகள் குளிர்ப்பந்து பிடரிவரை அது வளர்ந்தது. ஏன் நான் இப்படிப் பயப்படுகிறேன். என்னை ஏன் பிடிப்பார்கள்? எனக்கும் அவனுக்கும் வேறு என்ன சம்பந்தம். என் நெஞ்சு பலீனமாக அதிர்ந்தது. வதனனும் என்னைப்போல் பயந்து இருக்கலாம். முடிந்தவரை என் உணர்ச்சிகளை வெளிக்காட்டாமல் மூடி வைத்திருந்தேன். அம்மா தேநீர் கொண்டுவந்து இருவருக்கும் தந்தார். அவன் அமைதியாக வாங்கி அருந்தத் தொடங்கினான். அவன் கழுத்து நரம்புகள் அசைவதைப் பார்த்தேன். வதனன் ஓரளவுக்குக் கூச்சுபாவம் உடையவன் வழமையாக விடுவந்தால் உள்ளேயெல்லாம் அதிகம் வரமாட்டான். தேநீர் கொடுத்தாலே “எதுக்கு அன்றி” என்று நெளிவான். கொஞ்ச நேரம் அம்மாவுடன் கதைத்துவிட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்றான்.

நான் போகப்போவதில்லை என்று தீர்மானித்தேன். உண்மையில் எங்களைச் சடுவதற்கான காரணம் எதுவும் அவர்களுக்கு இருக்கப்போவதில்லை. ஆனால் அவ்வாறு ஏதாவது நிழந்துவிடுமோ என்று என்னையும் மீறி நான் அஞ்சத்தொடக்கி பலமணித்துளி கடந்திருந்தது.

அம்மாவிடம் “நான் போகப்போவதில்லை” என்று சொன்னேன். அம்மாவின் உதட்டில் ஒரு புன்னகை சிறு வெடிப்பாக மலர்ந்தது போல் தோன்றியது. சட்டென்று அது சினத்தை என்னில் வீசியது. என்னைக் கோழை என்று நினைக்கிறாரா? உடனே அங்கு கிளம்பிச் செல்லவேண்டும் போல் நெஞ்செழுச்சி எழுந்தது.

அடுத்தநாள் அம்மா என்னிடம் எதுவும் பெரிதாகக் கதைத்துக் கொள்ளாமல் வேலைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார்.

நான் அலைபேசியை அணைத்து வைத்தேன். யாரும் என்னைத் தொந்தரவு செய்யவில்லை. காலமை முழுவதும் பேசாமல் தொலைகாட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தேன். வேலைக்கு நிரப்ப வேண்டிய விண்ணப்பப் படிவங்கள் காற்றில் சடசடத்தன, இன்னும் நிரப்பவில்லை. உடனே அவற்றை எடுத்து நிரப்ப ஆரம்பித்தேன். பேனை சரிவர எழுதாமல் பிசுபிசு செய்தது. வேறு பேனைகள் கிடைக்கவில்லை. எரிச்சலுடன் விலகிச் சென்றேன்.

அவனுடைய இறுதிக்கிரிகைகள் சுமுகமாக நடந்து முடிந்தது. நான்கு நாட்கள் வீட்டுக்குள்ளே அடைந்திருந்தேன். வதனன் என்னைத் தேடி வருவான் என்று எதிர்பார்த்தேன். அவன் வரவேயில்லை. ஒரு மாலைப்பொழுது அவனுடைய வீட்டுக்குச் சென்றேன். விளாமரம் வீட்டுப் படிக்கட்டு அருகே செழிந்து வளர்ந்திருந்தது. கீழே சில விளாம்பழம் வீழ்ந்து கோறையாகிக் கிடந்தன.

என்னைக்கண்டுவிட்டு முகமலர உள்ளே அழைத்தான். அது பழையகாலத்து வீடு. வீட்டின் வர்ணப்பூச்சுப் படைபடையாகச் சுவரிலிருந்து உதிர்ந்து கொட்டுண்டு இருந்தன. ஏன் வரவில்லை என்று கேட்பான் என்று எதிர்பார்த்தேன். அதற்கான பதிலை நன்கு தயாரித்து இருந்தேன். ஆனால், அவன் அதைக் கேட்டகவேயில்லை. உள்ளூர நான் துவண்டேன்.

அதன் பிறகு வேந்தன் வீட்டுக்கு நான் செல்லவே யில்லை. சிலநண்பர்கள் கேட்ட போது உடல் சுகமில்லை என்றேன். நாட்கள் நகர நகர இயல்புக்கு வந்தேன். எல்லாம் சரியாக நிகழ்வது போல் தோன்றியது. எந்த வேலையும் அமையாமல் மோட்டார் சைக்கிளில் பின்னேரப் பொழுது களைக் கழித்தேன்.

இறுதியில் நான் சவீஸ் செல்லவதாகத்தீர்மானமாகியது. அங்கே அகதித் தஞ்சுக்கோரிக்கை இலகுவில் கிடைக்கும் என்றார்கள். டிரிஸ்டர் விசாவில் அங்கே போய் உயிர்க்கு அச்சுறுத்தல் என்று சொல்லிக் “கேஸ்” அடிப்பதாக முடிவானது. வேந்தன் என்னோடு இருந்த புகைப்படங்கள், அவன் சுடப்பட்ட செய்தி வெளியாகிய நாளிதழ்கள் அனைத்தையும் திரட்டி எடுத்து அம்மா என்மேசையில் வைத்தார். திடீரென்று ஒரு ஆறுதல் என்னில் எஞ்சியது. எல்லாம் வெல்லலாம். மகிழ்ச்சி அடையாளம் தெரியாத ஓர் இடத்தில் மலர்ந்தது. ***

அடுத்த முறை அம்மாவிடம் கதைக்கும்போது “சந்தித்தேன்” என்று சொன்னேன். நீண்ட மௌனம் அங்கால் பக்கம் ஒலித்தது. வேறு எதுவும் அவர் கேட்கவும் இல்லை. நான் சொல்லவும் இல்லை. அருகிலிருந்த மீன்தொட்டியைப் பார்த்தேன். மீன்கள் நீந்திக்கொண்டிருந்தன. அவை இறந்த மீன்களா உயிர் மீன்களா என்ற எண்ணம் ஒரு கணம் தோன்றி மறைந்தது.

கூத்தரங்கைப் பாடசாலைகளில் கற்பித்தல் ஓர் அனுபவப் பகிர்வு

து.கௌர்ஸ்வரன்

அறிமுகம்

ஈழத் தமிழர்களின் அரங்கக் கலையின் வரலாற்றிலே கூத்தரங்கைப் பாடசாலைகளில் அறிமுகப்படுத்தி முன்னெடுக்கும் செயற்பாடுகள் சுதந்திரத்திற்குப் பின்பிருந்து இடம்பெற்று வந்துள்ளமையினை நாம் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

இந்த வரலாற்றிலே தமிழ் மொழித் தினப் போட்டிகளுள் ஓரம்சமாக கூத்துப் போட்டியும் இணைக்கப்பட்டு இதனுடாகப் பாடசாலைகளிடையே கூத்துக்களை முன்னெடுக்கும் நடவடிக்கைகள் தொடர்ந்துள்ளமையினையும் காணலாம். தமிழ்த்தினப் போட்டிக்கான கூத்து என்பது முழுக்க முழுக்க போட்டிக்காக படச்சட்ட அரங்கில் குறுகிய

இச்செயற்பாடுகள் யாவும் இணைப்பாட விதான நடவடிக்கைகளாக, கூத்துக் கலையிலே ஆர்வமும் அக்கறையும் கொண்டு இயங்கிய குறித்த சில நபர்களின் முயற்சிகளுடாகவே முன்னெடுக்கப்பட்டு வந்துள்ளன.

உதாரணமாக கிழக்கிலே மு.க எனப்படும் மு.கணபதிப்பிள்ளை, திரவியம் இராமச்சந்திரன், மத்திய சிஞ்சோ, நல்லலிங்கம், முதலிய ஆசிரிய ஆளுமைகள் இச்செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்துள்ள வரலாற்றை எழுத்துப் பதிவுகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு அறிந்து கொள்கின்றோம். (இவர்களை யொத்த இன்னும் பலர் செயற்பட்டிருக்கின்றமையும் கவனத்திற்குரியது)

நேரத்திற்குள் தயாரிக்கப்படும் கூத்து வடிவமாகவே அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. (இவற்றைக் கூத்து என்று ஏற்க முடியாது என்கின்ற விமர்சனங்களும் கவனத்திற்குரியன) இப்பின்புலத்தில் இலங்கையின் பாடசாலைப் பாட விதானத்தில் தரம் 6 தொடக்கம் தரம் 13 வரை கற்பிக்கப்படும் அழகியல் பாடங்களுள் ஒன்றாக நாடகமும் அரங்கியலும் எனும் பாடம் இணைக்கப்பட்டதனைத் தொடர்ந்து சகல வகுப்புக்களிலும் கூத்துக்கள் பற்றிக் கற்கும் சூழ்நிலை உருவாகியது. குறிப்பாக கூத்துக்களைச் செய்முறை ரீதியில் கற்பதற்கான வாய்ப்பு இதனால் மாணவருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளமை கவனத்திற்குரியது.

காலனித்துவ எண்ணக்கருக்களுக்குட்பட்டு கூத்தினை முன்னெடுத்தமை

மேற்படி கூத்தரங்கை பாடசாலை மாணவரிடையே இணைப்பாட விதான நடவடிக்கையாகவும், தமிழ் மொழித்தின் போட்டியூடாகவும் மற்றும் பாட விதானமூடாகவும் பரிச்சயப்படுத்தும் நடவடிக்கைகளுள் மிகப் பெரும்பாலானவை காலனித்துவ எண்ணக்கருக்களின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டவையாக இருப்பது கவனத்திற்குரியது.

அதாவது சுற்றிவரப் பார்வையாளர்களைக் கொண்ட வட்டக்களரியின் ஆற்றுகைப்பொறிமுறையினை அடிப்படையாக அழகியல் இலட்சணமாகக் கொண்ட மிகப்பெரும்பாலான கூத்துக்கள் அனைத்தும் ஒருபக்கப் பார்வையாளர்களைக் கொண்ட படச்சட்ட அரங்கிற்குரியதாக மாற்றப்பட்டு அளிக்கை செய்யப்படும் நிலைமை பிரதான காலனித்துவ மனோபாவமாக அமைந்திருப்பது இங்கு சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றது.

காலனித்துவ ஆதிக்கத்திற்குட்பட்ட நாடுகளின் சதேசிகளிடையே காலனித்துவ எண்ணக்கருக்கள் பரவலாக்கம் செய்யப்பட்ட விதமும் அது சதேசிகளுடாக வெளிப்பட்ட விதமும் பற்றி மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ள காலனிய நீக்கச் செயற்பாட்டாளர்களின் ஆய்வுகளும் செயற்பாடுகளும் இது தொடர்பான தெளிவான அறிவையும் அனுபவங்களையும் வழங்குவவையாக உள்ளன

(உதாரணமாக பிறேசில் நாட்டின் விடுதலைக்கான கல்வி பற்றிய ஃபாலோ பிறயறியின் சிந்தனைகள், கென்யாவின் நுகுகி வா தியாங்கோவின் செயற்பாடுகள், ஈழத்தில் கலாநிதி சி. ஜெயசங்கரின் கூத்து மீளருவாக்கச் சிந்தனைகள் முதலியன...)

இந்த வகையில் ஈழத்திலே பாடசாலைகளை மையப்படுத்தி மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ள மிகப்பெரும்பாலான

நடவடிக்கைகளில் காலனித்துவ எண்ணக்கருக்களின் ஆதிக்கம் செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளமையினை நாங்கள் பார்க்கலாம்.

இவ்வாறு கூத்துக்களை படச்சட்ட மேடையில் அளிக்கை செய்வதற்கான சாதகங்களையும் வாய்ப்புக்களையும் ஏற்படுத்துவதில் பேராசிரியர் சுவீத்தியானந்தனினதும் அவர் வழிவந்த அறிஞர்களினதும் செல்வாக்கு அதிகம் இருந்துள்ளது.

(இவ்விடத்தில் மட்டக்களப்பில் கோட்டைமுனை கனிசுட்ட வித்தியாலயத்தில் கூத்துக்களை முன்னெடுத்த மத்தியசிஞ்சோ எனும் ஆசிரிய ஆளுமை வட்டக்களரியிலேயே மாணவர்களுக்கான கூத்துக்களைப் பழக்கி அரங்கேற்றியுள்ள தான தகவல்கள் கவனத்திற்குரியதாகின்றன.)

2017 ஆம் ஆண்டிலிருந்து நடைமுறைப்படுத்தப்படும் க.பொ.த உயர் தரத்திற்கான நாடகமும் அரங்கியலும் பாடத்திட்டத்தில், விதந்துரைக்கப்பட்டுள்ள நூல்களுள் பாரம்பரியக் கூத்துப் பணுவல் இல்லாமலாக்கப்பட்டு அவ்விடத்தில் கூத்தின் ஆடல் பாடல்களை உள்வாங்கி படச்சட்ட மேடையை மையப்படுத்தி நவீன நாடகப் பொறி முறைகளுடன் உருவாக்கம் பெற்றுள்ள 'இராவணேசன்' நாடகப் பிரதி இணைக்கப்பட்டுள்ளமையும் இங்கு சுட்டிக்காட்டத்தக்கது.

கிரேக்க துன்பியல் நாடகத்தை கிரேக்க கால ஈடிப்பஸ் நாடகப் பிரதியூடாகவும், சேக்ஸ்பியர் காலத்து துன்பியல் நாடகப் பண்புகளை சேக்ஸ்பியரின் 'கிங்லியர்' நாடக எழுத்துரு ஊடாகவும் சரியாகவும் முறையாகவும் கற்கும் நமது மாணவர்கள் நமது கூத்தரங்குகளை உரிய முறையில் கற்காது (பாரம்பரிய கூத்துப் பணுவலூடாக கற்காது) கூத்துக்கள் குறித்து ஒரு குழப்பகரமான அறிவினைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு இது வாய்ப்பினை ஏற்படுத்தும்

என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும். இது நம்மைப் பிடித்துள்ள காலனித்துவச் சிந்தனைகளின் தாக்கமாகவே இன்னுந் தொடர்கின்றது.

இவ்வாறு கூத்துக்கள் குறித்து பாடசாலைகளில் பரவலாக்கம் செய்யப்படும் நடவடிக்கைகளிலும், அறிவுருவாக்கத்திலும் காலனித்துவ எண்ணக்கருக்களின் ஆதிக்கமும் செல்வாக்குகளும் இருக்கின்ற சூழ்நிலையில் காலனித்துவச் சிந்தனைகள் செயற்பாடுகள் பற்றிய பிரக்ஞையுடன் காலனித்துவ சிந்தனைகளிலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்கான முயற்சிகளும் எத்தனங்களும் நமது சூழலில் இடப்பட்டு வருகின்றன.

குறிப்பாக கூத்தரங்கக் கற்றல் கற்பித்தலில் காலனியச் சிந்தனைகளிலிருந்து விலகி கற்றல் கற்பித்தலை முன்னெடுக்கும் நடவடிக்கைகள் வலுவாகி வருவதனைக் காண முடிகின்றது. இந்த வகையில் கிழக்குப் பல்கலைக்கழக நுண்கலைத் துறையிலும், சுவாமி விபுலானந்தர் அழகியல் கற்கைகள் நிறுவகத்தின் நாடகத் துறையிலும் மேற்கொள்ளப் பட்டு வரும் சமகால கூத்தரங்கக் கற்றல் கற்பித்தல் நடவடிக்கைகள் கவனித்திற்குரியன. இதற்கான அடிப்படை முன்மொழிவுகள் 2013 கூத்து மீளுருவாக்க ஆய்வுச் செயற்பாட்டின் ஊடாகப் பரவலாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பாடசாலையில் 'கலிங்கப்போர்' எனும் வடமோடிக்கூத்தின் முன்னெடுப்பு

நாடகமும் அரங்கியலும் எனும் பாடத்தினூடாகக் கிடைக்கும் வசதிகளையும் வாய்ப்புக்களையும் பயன்படுத்தி மட்டக்களப்பு கல்குடா கல்வி வலயத்தின் கோறளைப் பற்று கல்விக்கோட்டத்திலுள்ள கறுவாக்கேணி விக்னேஸ்வரா கல்லூரியில் நாடகமும் அரங்கியலும் பாடத்தினைக் கற்கும் மாணவர்களுக்கு கூத்தரங்கினைக் கற்பிக்கும் செயற்பாடாக கடந்த 2016 இன் நடுப்பகுதியில் இக்கூத்துப் பயிற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது.

கறுவாக்கேணி மத்துமாரியம்மன் கோவில் விழாவினைச் சிறப்பிக்கும் நிகழ்ச்சிகளுள் ஒன்றாக இக்கூத்தினை வழங்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டதால் இச்செயற்பாடு உத்வேகம் பெற்றது.

இச்செயற்பாட்டில் தரம் 6 தொடக்கம் 13 வரை நாடகமும் அரங்கியலும் பாடத்தைக் கற்கும் மாணவர்களுள் 25 பேர் நேரடியாகப் பங்கு கொண்டார்கள் இன்னும் பலர் மறைமுகமாக இச்செயற்பாட்டில் பங்களிப்பு வழங்கினார்கள். எவ்வாறு பாரம்பரிய முறைப்படி சட்டம் கொடுத்து கூத்து அரம்பமாகுமோ அவ்விதம் இக்கூத்திற்கான சட்டம் கொடுக்கப்பட்டது. பாடசாலை விட்டதன் பின்னர் பிற்பகல் வேளையில் பாடசாலை வளாகத்திற்குள் முற்றத்தில் கூத்துப் பயிற்சிகள் வழங்கப்பட்டன. மாணவர்களும் சூழலிலுள்ள பெற்றாரும் இந்நாட்களில் தமது பொழுதினைக் கூத்துப் பார்த்தலில் களித்தார்கள். மிகவும் ஆர்வத்துடனும் ஊரவரின் ஆதரவுடனும் கூத்தின் பயிற்சிகள் முன்னேற்றமடைந்தன. பாடசாலை வளாகத்தில் சதங்கையணி விழா 17.08.2016 ஆந் திகதியன்று சிறப்பாக நடத்தப்பட்டது. மாணவர்களும் பெற்றாரும் பெருந்திரளாக வந்து சதங்கையணி விழாவைக் கண்டு களித்தார்கள். மாணவர்களைப் பாராட்டினார்கள். பாடசாலையில் அடையாளங்காணப்படாத மாணவர்கள் கூத்தினூடாகத் தம்மை இனங்காட்டினார்கள். இக்கூத்தின் அரங்கேற்ற விழாவானது பாடசாலையின் அருகிலுள்ள மாரியம்மன் கோவிலின் வருடாந்தச் சடங்கு விழாவின் நிறைவு நாளன்று (19.06.2017) இரவு சிறப்பு நிகழ்ச்சியாக நடைபெற்றது. அண்ணாவிடயாரை, பொறுப்பாசிரியரை, அதிபரை, பங்குபற்றிய மாணவர்களை கோவில் நிருவாகத்தினர் களரியில் பாராட்டினார்கள் கௌரவித்தார்கள், பரிசுப் பொருட்கள் கொடுத்தார்கள்.

ஊரின் முதியவர் ஒருவர் மிகவும் உணர்ச்சி வயப்பட்டவராக 25 வருடங்களுக்குப் பின்னர் ஊரில் தமது வாரிசுகள் கூத்தினைக் கொண்டு வந்து விட்டதாகப்

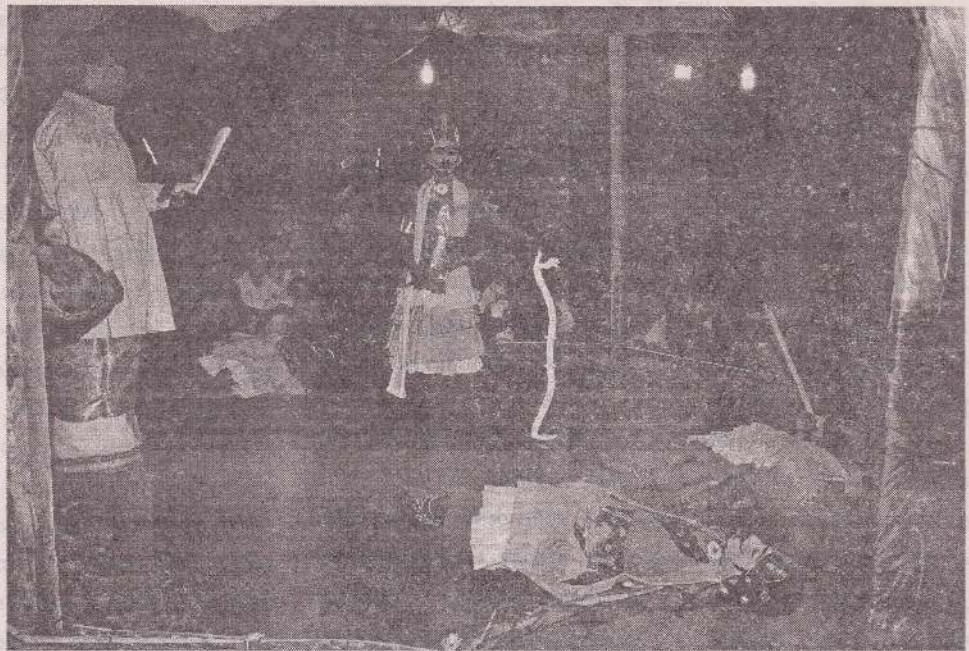
பெருமைப்பட்டுக் கூறினார். கூத்தாடிய பிள்ளைகள் ஊரின் வரலாற்றை மீட்டுப் பார்க்கும் கதைகளைப் பயிற்சிக் காலத்தில் கூறிக் கொண்டிருந்தார்கள். குறிப்பாக அம்மம்மாமார் தமது முன்னோர்கள் கூத்தாடிய கதைகளை ஞாபகப்படுத்திச் சொல்வதாகவும் "எனது அப்பப்பா கூத்தாடினவராம் சேர் அதுதான் நானும் ஆடுறனாம். அவர்தான் நீ என்கு அம்மம்மா சொன்னாவு" என்று தலைமுறைகளின் தொடர்ச்சிக் கதைகளை கூத்தினூடாக மாணவர்கள் கற்று வந்தார்கள்.

எங்களது பாரம்பரியம் எங்களது நிலம், எங்களது மரபுரிமை, எங்கள் முந்தையர் ஆயிரமாண்டுகள் வாழ்ந்த கதைகள் உணர்வுகளையெல்லாம், விட்டும், மறந்தும் செல்லும் இயந்திரயுகத்தில் நாம் உணர்ச்சிவயப்பட்டுக் கோசமிட்டு கொடுக்க வேண்டும் என்று கூறும் கதைகளை வரலாறுகளைச் சத்தமின்றி அடுத்த தலைமுறைகளுக்கு கடத்தும் சமுதாய அரங்கு கூத்து என்பதை மீளவும் உறுதிப்படுத்த முடிந்தது.

கூத்தின் அரங்கேற்றம் நிறைவடைந்த போது ஊடகக் காரர் ஒருவர் பாடசாலையின் அதிபரிடம் இக்கூத்தைப் பழக்கிய நோக்கம் என்ன என வினவிய போது அதிபர் அதற்கு மாணவருக்கான கற்பித்தல் செயற்பாடு மட்டுமல்ல சமூகத்தையும் பாடசாலையையும் உண்மையாக இணைக்கும் செயற்பாடாக இக்கூத்து விளங்கியதைக் கண்டேன் என்றார். கூத்தாற்றுகைக்கான களரியை உருவாக்குவதில் பாடசாலையின் பழைய மாணவர்கள் மிகவும் அர்வத்துடன் பங்களித்தார்கள் தமது புதிய தலைமுறையினர் அவர்களது ஆற்றல்களை வெளிப்படுத்த வளர்ந்த தலைமுறையினர் அரங்கினை ஆக்கிக் கொடுத்தமை இன்றைய காலத்தில் இணையோரியடையே கூத்தரங்கை முன்னெடுக்க வேண்டியதன் இன்றியமையாமையை உணர்த்தியது.

அசோகச்சக்கரவர்த்தி கலிங்கம் மீது போர்தொடுத்து அத்தேசத்தை அழித்தமையும் அதனால் கலிங்க தேசத்தவர் குறிப்பாகப் பெண்கள் அடைந்த துயரம் வெளிப்படுவதும், அதிகாரம் மற்றும் ஆதிக்கத்தின் இறுதி விளைவு துயரம் என்பதை கௌதம புத்தர் அசோகனுக்கு உணர்த்துவதும் அசோகன் மனந்திருந்துவதும் இக்கூத்தினூடாக வெளிப்படுத்தப்பட்ட செய்தியாகும். ஆண்பாத்திரங்களுக்கு ஆண்களும் பெண்பாத்திரங்களுக்குப் பெண்களும் ஆடினர் கட்டிளமைப் பருவத்துப் பிள்ளைகளே பங்குபற்றினர்.

அண்ணாவியார் சி.ஞானசேகரமும் பொறுப்

பாசிரியரும் சிறுவர்களுக்கேயுரிய வகையில் ஆட்டக் கோலங்கள், பாடல்கள், ஆற்றுகை முறைகள் அமையும் விதத்தில் ஒரு சிறுவர் கூத்தாக தொண்ணூறு நிமிட நேரத்திற்குள் இடம்பெறும் வகையில் இதனை பயிற்றுவித்திருந்தார்கள். இக்கூத்தினைப் பார்வையிட்ட கி.ப கழக நுண்கலைத்துறை சிரேஸ்ட விரிவுரையாளர் சு.சந்திரகுமார் அவர்கள் 2016.07.27 அன்று மாமாங்கத்திருவிழாவில் நடைபெற்ற நுண்கலைத்துறையின் பாரம்பரிய அரங்க விழாவில் அரங்கேற்றுவதற்கான வாய்ப்பினை உருவாக்கித் தந்திருந்தார். கலாநிதி சி.ஜெயசங்கர் கூத்தாடிய பிள்ளைகளுக்கு கற்றலுக்கு உதவும் பரிசுப் பொருட்கள் வழங்கி கௌரவித்தார்.

மாமாங்கத்தில் இரண்டாவது தடவை அரங்கேற்றிய போது மாணவர்களிடையே மிகுந்த குதுசலம் ஏற்பட்டதை அவதானிக்க முடிந்தது. தமது சூழலில் தமது உற்றார் உறவினர் முன்னிலையில் ஆடிய அனுபவங்களையும் பிறிதோர் சூழலில் பரிச்சயமில்லாத பார்வையாளர் முன்னிலையில் ஆடிய அனுபவங்களையும் மாணவர்கள் ஆவலுடன் கூறினார்கள்.

பாடசாலையின் வழக்கமான நவீன நாடக அரங்க அனுபவங்களிலிருந்து கூத்தரங்க அனுபவங்கள் வேறுபட்டிருந்தன போட்டி மனப்பாங்கின்றி குழுவாகச் சேர்ந்து மகிழ்நிலையில் ஆக்கபூர்வமாக இயங்கும் ஆளுமை விருத்திக்கான செயற்பாடாக கூத்தரங்க முன்னெடுப்பு அமையும் என்பது அனுபவமாயிற்று.

ருசோ, ஜோண்டூயி, மகாத்மா காந்தி, ஃபாலோ பிறையறி என உலகின் புகழ் பெற்ற கல்வித் தத்துவவியலாளர்கள் கூறும் மாணவர்கள் சுதந்திரமாகவும் விருப்பத்துடனும் செய்வதனுடாகக் கற்கச் செய்யப்படல் வேண்டும் எனும் முறைமைக்கு இத்தகைய கூத்தரங்க முன்னெடுப்பும் பாடசாலைகளில் மிகவும் உதவக்கூடியது என்பதை உணர முடிந்தது.

ஊப்பீழ்ப்பீழின் பெரும் காற்று

உரசப்பட்ட கல்லொன்றின்
ரணச்சொட்டு
பச்ச இரத்தத்தையே உணறுகின்றது
போதை நிரம்பியிருக்கும் மனம் எப்போதுதான்
சுயநிலைகொள்ளுமென...
வானம் இடிந்தது

காடுகளை மினுமினுக்கவைக்கும்
மின்மினி கூட
கையைவிரித்து பறந்துதான் பொயிற்று.

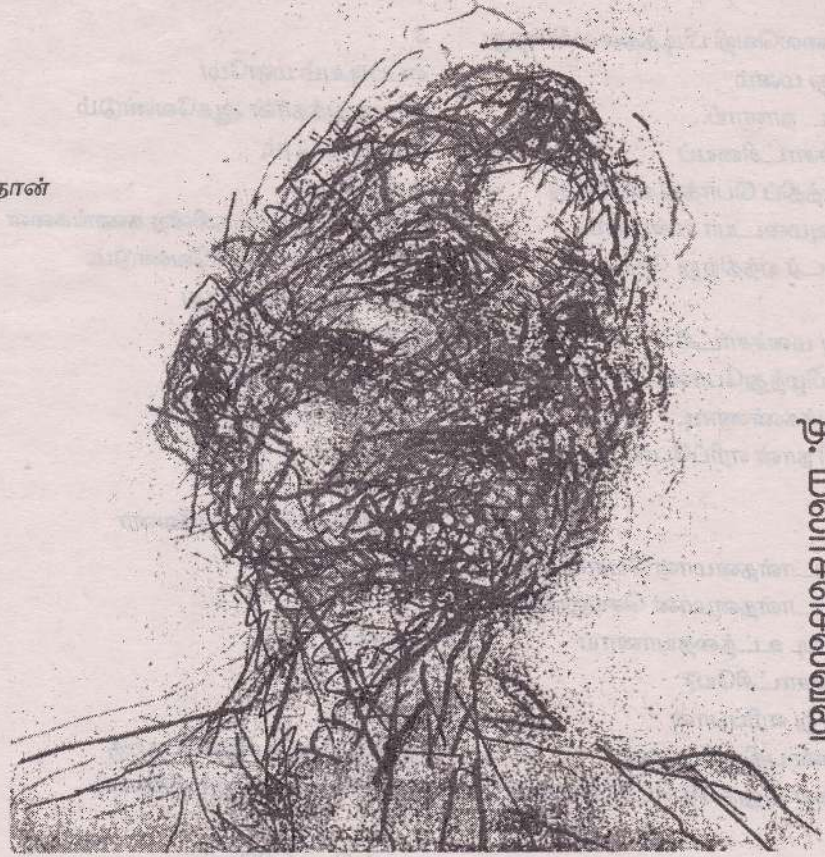
ஈனப்பிறவியாய்
பிறந்த வாழ்வின்
கொடுமுடியை
துறக்கத்தான் என்னுகின்றேன்.

மனசு பயம் கொள்கின்றது
தினம் தினம் அறைந்து
என்னைக்கொல்கின்ற. வார்த்தைகள்
இதயத்தைத் தீய்த்து
தினக்குடியனைப்போல் மாற்றிற்று.

நீ, சொப்பனத்தில்
சோதிப்பிளம்பைக்கண்டு
என் கைபேசிக்கு
தொல்லைகொடுத்தாய்
மறுநாள் மயக்கம்
தெளிந்ததாய்
காற்புள்ளியை கொழுவிநின்றாய்

நான் அருவருவத்தை வெறுத்து
பல ஆண்டுகள் கடந்துபோன
பின் இரவில்
உன் கூத்தை அரங்கேற்றினாய்
யாரும் என்னை நம்பார்
நீ, தீயில் மிதித்து மிதிலை மீண்டவள்
என்னை எப்படி நம்புவார்கள்?

சோதியில் கலக்க தயாரான கணம் ஒன்றில்
நான் தகுதியற்றவன் என்றாய்
கழுத்திற்கு சுத்தி பாய்ந்தபின்
நான் ஏது செய்வேன்?

த. மலர்ச்செல்வன்

சிவனே மூலமென்றாய்
நெற்றிக்கண் உண்டென்றாய்
பிதட்டாதே என்றேன்
காது, மூக்கு, வாய் வைத்து
நான் ஓர்மமற்றவனென்று
ஈனப்பட்டம் வழங்கினாய்
மணிக்கணக்காய் அவளிடம்
பொய் மூட்டைகளை அடுக்கினாய்
என்மீதுமட்டும்
அவதூறுகளை விதைத்தாய்
புதிதாய் "சம்மந்தரை"
நான் கொன்றதாய் கதைவிடுகிறாய்
நான் என்னசெய்வேன்?

கழுவேற்றி பலதலைகளைக்கொய்ய
அனலையும் புனலையும்
கையில் வைத்து
அவன்தான் வேட்டைஆடினான்
இதை நீ அறிந்திராது
உன் பசப்பு வார்த்தைகள்

என்னைக்கொல்லுதே!

நீ ஒற்றை முலையுடன்
அவளிடம் சொல்வதாய்
மிரட்டுகின்றாய்.

காக்காய் குஞ்சின் வாழ்வின்
திமிர் அலைகள்
ஒழிந்துபோன கஷணங்கள்
நான் வெற்றி கொண்டதாய்
செய்தி ஒன்றை அனுப்பினேன்

சோதியை அணைத்து
எல்லாத்தவறுகளும்
என் மீது மட்டுமில்லையென்ற
மந்திரத்தை உச்சாடணம் செய்து

எல்லா இடுகைகளையும்
அழித்து நான்
பெறும் காற்றை வெளியிட்டேன்.

மனதின் பாடல் த. மலர்ச்செல்வன்

கொலைவெறி பிடித்தலைகின்றது
எனது மனம்
நீண்ட நாளாய்..
மனச்சாட்சியைப்
பொத்திப் பொத்தி வளர்த்து
எதுவுமடையா என்மனம்
தீச்சுடர் ஏந்திற்று நேற்று.

நான் மனச்சாட்சி
மதியிழந்துபோன
மாயக்கண்ணாடி
இனி நான் எரிப்பேன்

2
முட்டாள்தனமான பேச்சுக்கும்
முட்டாள்தனமான செயலுக்கும்
எப்படி உடந்தையானாய் -
மனச்சாட்சியே?
இன்று எரிப்பான்
நாளை புதிப்பிப்பான்
நாளை மறுநாள் சடலமாவான்
நீ.....?

செயல் 1
சூனியம் வெல்லும் உதிர்காலத்தில்
முன்பனியை அள்ளிவீசி
மறைந்திட்ட மனம்
மீண்டும் துயில்கலைகிறது
பெரும்சோம்பலுடன்.

ஔலாமை 1
ஓலம்...ஓலம்
எங்கும் ஓலம்.

கர்த்தா காத்திடுவாயா?
சுட்டெரிக்கும் சூரியனை
நதிப்படுக்கையில் வீழ்த்திடுவாயா?

ஓலம்...ஓலம்
எங்கும் ஓலம்..
கர்த்தரே
உன் சிலுவைப்பாடுகளை
நாம் ஏந்துகின்றோம்

3
எப்படியும் மனமே!
நீ காத்துத்தான் ஆகவேண்டும்
உன் இருப்பும்
உன் சுயமும்
கத்தியில் தொங்குகின்ற கணங்களை
காத்துத்தான் ஆகவேண்டும்.
உயிர் ஊசலாடுகிறது
நான் ஏது செய்வேன்
மண்டை பிழந்து
மாண்டுபோவனா?

இல்லை
மயிரிழையில் தப்புவேனா
சொல் மனமே!

செயல் 2
சுடு
சுடு
நீ அதுபற்றிச் சிந்திப்பதற்கு
எந்த யோக்கியமும் இல்லை
நான் சொல்கிறேன்
நீ செய்..

சுடு
சுடு
சுடு

ஔலாமை 2
சிவப்பேறுகின்ற நதிப்படுக்கையில்
நாற்றம்
கழுசுகள்
வட்டமிட்டு
புசிக்கின்ற காபாலங்கள்
ஊரைக்கூட்டுகின்றது

ஓயாத ஓலம்
நிலம் முழுதும் அலற

பேய்கள்..
பேய்கள்..
எங்கும் பேய்கள்.

4
நான் குற்றமற்றவன்
இருபது வருடங்கள்
மனச்சாட்சியோடு வாழ்ந்து
தோற்றுப்போனவன்.
எல்லாக்கதவுகளும்
மூடப்பட்டுள்ளன
இன்னும் ஏன் பேசுகிறீர்கள்?

நாங்கள் நாய்கள் கூடயில்லை
நாங்கள் ஒரு பூச்சி கூடயில்லை.
தோலும் சதையும் எலும்பும்
இரத்தமாகவுமில்லை
ஏன் இன்னும் கதைக்கிறீர்கள்?
ஒளியிழக்கின்றது பொழுது
நான் சொல்வதற்கு ஒன்றுமில்லை
எல்லாம் முடிந்துதான் போயிற்று
பந்தை வெட்டி
பாதி பாதியாய்
போட்டுவிட்டீர்கள்
நான் எந்தப்பாதியில் வாழ
கிழக்கிலா?
வடக்கிலா?
எதில் வாழ்வேன்.

சூனியத்தின் நடுவில்
நக்குவாரப்படும் நான்
வாழ்ந்துதான் என்ன செய்வேன்?

ஆண்செடி நாறுது
பெண் செடி நாறுது
ஐயனார் கோவிலுக்குள் யாரடா?

நான்தான்
நானேதான்
சுடாதே
என்னைச்சுடாதே!

அதிகாரத்தின் மையத்தில் ஒரு மனிதன் கேள்வி எழுப்பும் போது தனிமனிதர்களால் அடக்கம் கொள்வது அல்லது அமைதிக்கொள்ளாத செயல்து வரலாற்றினூடைய கரையாறந்த காலங்களின் கசப்பான உண்மைகளாகவே உள்ளன.

இத்தொகுதியும் தனிமனிதர்களின் வெற்றி கொள்ள முடியாத ஒரு நிலை தயாரிப்பு என்று பார்க்கக்கூடும். ஆனால் பரிந்துரம் பரிபாதமடைபுக்கம் மாற்றத்திற்கான திறவுகோலாகிய மனிதனுள்ள கணங்களின் மீத்தலாட்டங்களுக்கு துணைபோகாமல், அறத்தின்பால் நின்று அதிகாரத்தின் கோலோச்சிக்கு தலைவணங்காது, பெய்வையகளுக்கு துணைபோகாது ஒரு நங்கூரம் பயணியாக... பிரதிகள் ஒல்முலங்களாக நடந்துள்ளன.

மாதிரி - விசயநாமம்
க.மணிபிரசாத்

ISBN 978-955-50710-2-4

9 789555 071024

*Quality
Printing*

*Faster
Delivery*

*Modern
Tools*

*Creativity
Unveiled*

*Pleasant
Service*

*Print
On-demand*

*Quality
Printing*

*Faster
Delivery*

*Modern
Tools*

*Creativity
Unveiled*

*Pleasant
Service*

*Print
On-demand*

NEW SELECTION OFFSET PRINTERS
SINNA MOWLANA ROAD, (CEB ROAD) AKKARAIPATTU - 01
MOB : 0777 678 684 | 067 22 78 855
E-mail : nsopakp@gmail.com